

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

Marching through
Silver Jubilee

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী

দ্বাদশ সংখ্যা ● ২০০৭-২০০৮ বৰ্ষ

K C DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

12TH ISSUE ● 2007 - 2008

Professor in-charge
Dr. Ashima Sharma Borah

Editor
Anamika Modak

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী : মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাৰ্ষিক প্ৰকাশ; দ্বাদশ সংখ্যা : ২০০৭-২০০৮ চন।
মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ছাত্ৰীবাৰী, গুৱাহাটী-৭৮১০০৮ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

সম্পাদনা সমিতি

- উপদেষ্টা : ডঃ হিতেশ ডেকা, অধ্যক্ষ
- তত্ত্বাবধায়ক : ড° অসীমা শৰ্মা বৰা
জ্যেষ্ঠ প্ৰবক্তা, পৰিচালনা বিভাগ
- শিক্ষক সদস্য : স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ
সমৰ ভট্টাচাৰ্য্য
প্ৰবক্তা, ইংৰাজী বিভাগ
- সম্পাদক : অনামিকা মদক
- ছাত্ৰ সদস্য : অনামিকা বৰ্মন
টুনা দাস
ত্ৰিদিপ কুমাৰ বৰা

বেটুপাত অঙ্কন : ডিজাইনস্পেইচ
চান্দমাৰী, গুৱাহাটী-৭৮১০০৩

মুদ্ৰণ : শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছ
এম. চি. ৰোড, গুৱাহাটী-৭৮১০০৩

EDITORIAL BOARD

Adviser : **Dr. Hitesh Deka**, Principal

Prof.-in-charge : **Dr. Ashima Sharma Borah**
Senior Lecturer, Department
of Management

Teacher Members : **Mrs. Swapna Smriti Mahanta**
Lecturer, Deptt. of Assamese
Mr. Samar Bhattacharjee
Lecturer, Department of English

Editor : **Anamika Modak**

Student Members : **Anamika Barman**
Tunna Das
Trideep Kumar Borah

আমি শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৰিছো

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰাক্তন সদস্য
ড° হৰেণ চৌধুৰী

মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা পৰিয়ালৰ সদস্য
ডাঃ প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ চৌধুৰী

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন প্ৰধানমন্ত্ৰী
ভি পি সিং

অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ খ্যাতনামা ব্যক্তি
তফজ্জুল আলি

মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সদস্য
হৰিনাৰায়ণ চৌধুৰী

৩০ অক্টোবৰত অসমৰ ভিন ভিন ঠাইত হোৱা
বোমা বিস্ফোৰণত নিহতসকল
২৬ নবেম্বৰত মুম্বাইত সন্ত্ৰাসবাদীৰ আক্ৰমণৰ ঘটনাত নিহতসকল
আৰু

জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলোজনৰ স্মৃতিত
আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ।

—সম্পাদনা সমিতি

মহাবিদ্যালয় সংগীত

“বিদ্যা নামঃ নবস্য ৰূপম্ অধিকম
প্রসন্নগুণম্ ধনম্
বিদ্যা ভোগকাৰী যশঃ সুখকাৰী
বিদ্যা গুৰু নাং গুৰু
বিদ্যা ৰাজসু পুজিতম
ন তু ধনম্
বিদ্যা বিহীন পশু”

ক্লাস্ত ধূসৰ নগৰ কোণৰ প্ৰজ্ঞাৰ মহালয়
পৰশ কাঠিৰে প্ৰসাৰিত কৰে
মনৰ দিগবলয়।
মহাতীৰ্থত গুঞ্জৰিত স্পৰ্শকাতৰ ধ্বনি
বন্ধ কপাট উন্মুক্ত নিগৰিল সুৰধুনি
নয়নে প্ৰাণে লালন কৰিলে স্বপ্ন মায়াময়
স্তব্ধ হৃদয় সঞ্জীৱিত
দন্ধ পৰাণ উজ্জীৱিত
সহযাত্ৰী আজি বাণিজ্য
পৃথিৱী আলোকময়
দ্রোণাচাৰ্যৰ প্ৰয়োগশালাৰ
দিলে আধুনিক ৰূপ
মহা মনিষাৰ ধাৰাত বিলীন
প্ৰাচীন ভগ্নস্তূপ
শত জনৈলৈ জ্ঞানৰ ৰশ্মি
কৰিব দিগবিজয়।

সুৰ :

শ্ৰীদামোদৰ বৰা
অধ্যক্ষ, সুৰশ্ৰী সংগীত মহাবিদ্যালয়

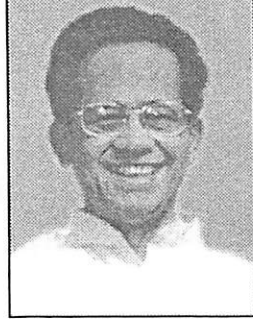
ৰচনা : (২০০৭ চন)

ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি
অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

তৰুণ গগৈ

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
গুৱাহাটী

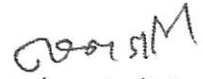
দিশপুৰ
৯/৭/০৮

শুভেচ্ছা বাণী

গুৱাহাটীৰ কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজে ইয়াৰ ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই অতি সুখী হৈছো।

আশাকৰোঁ, শিক্ষানুষ্ঠানখনে প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা বিশেষকৈ বাণিজ্য শিক্ষাৰ গুণগত মানৰ উন্নয়ন তথা উপযুক্ত মানৱ-সম্পদ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়োৱা বৰঙণিক যথোচিতভাৱে প্ৰতিফলিত কৰিব। তদুপৰি শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন শৈক্ষিক বিষয়ক গঠনমূলক লিখনিৰে আলোচনীখনৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিব।

আলোচনীখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে সকলোৰে পৰা সমাদৰ লাভ কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

(তৰুণ গগৈ)

Er. R. C. Chaudhury, B.M.E., F.I.E.,
Chartered Engineer (India)

“SATYAM”
K. R. B. Road,
BHARALUMUKH,
Guwahati - 781 009
& 0361-2545151, 2544042

MESSAGE

It gives me great pleasure to express my heartfelt feelings for the “Silver Jubilee” issue of KC Das Commerce College Magazine. Both in contents and look it has developed magnificently. It is the mirror of various activities of the college. Both students and teachers as well contribute write-ups for the magazine which express their creative interest in the other spheres of life, besides studies. The advancement of knowledge is taking place by the process of unfolding the human mind, which is the goal of Education.

My best wishes for the students, teachers and administrators of this temple of learning for their untiring efforts in fulfilling their dreams of making this college a centre of excellence.

A handwritten signature in black ink, written in a cursive style. The name 'Ramesh Chandra Chaudhury' is clearly legible.

Ramesh Chandra Chaudhury
President, Governing Body
KC Das Commerce College

Principal's Column

Silver Jubilee Year Gift

It took a long time coming, but we knew it was round the corner. Before I had received the HS 2nd year results in 2008 officially, I had been unofficially informed by someone in the Education Department regarding the result, I felt as if it was the happiest day of my life, and, I believe, of the college too. There are few days worth matching this one. And the two who deserve the credit for this are Sunaina Jain and Monti Agarwal. What doubled our celebration was the fact that the feat was achieved in the Silver Jubilee Year of our college. I will come to this later. If this was not all came the news that Gunjan Harlalka has topped B.Com Final Examinations, 2008 (Management Major). These results have reinforced the widely held-belief that K C Das Commerce College has arrived. It was not that we were not in the news earlier. But it was for the first time that the College was in the media for academic results. No matter how hard we try to deny it, but this is a given fact that a college is known more for producing academic results than extra-curricular activities.

Of course, this is not the best of time for us, especially in Assam. The collective psyche of the State has been badly hit by the serial blasts in the State. Since the massacre in 1983 during illegal election period, the State had never witnessed killing of such sort. Unfortunately 1983 was our foundation year and this year is our Silver Jubilee. Yet, I am sure that the event will not deter the students of our College to aim for a very bright future for them. I am confident the Sunaina, Monti and the Gunjans of our College will be the shining stars on the State horizon.

The other most significant event of the year besides the results is the Silver Jubilee celebration of our college. It started a year back in November 2007 and will now continue till January 2009 because of events beyond our control. The celebration consists of Silver Jubilee celebration lectures delivered by some of the best known names from the world of academics, films, science and the world of business. The kind of feedback I have received from students and guests is really heartening. I hope we all have benefited from this endeavour of the college.

The college has also undertaken a very special initiative to publish four books this year. One of the most cherished books is Assam : Land and People. Meant for foreign readers, this book has been painstakingly edited by a team of experts. It is a perfect example of how good work needs to be created. Passion backed by commitment.

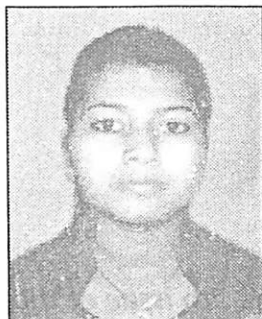
Marching through Silver Jubilee

However, I would like to congratulate our Governing Body, teaching staff, non-teaching staff and my dear students and well-wishers for the efforts you all have put to make the Silver Jubilee year a grand success.

But what this Silver Jubilee means to you? Is it just a momentous event in your calendar? I hope it infuses you with the will to bring about a fresh departure in your lives? These are some of the questions I would appreciate if you can ponder over during the course of the coming year.

Thank you Sunaina, Monti and Gunjan for a wonderful Silver Jubilee Year gift.

Hitesh Deka, Ph.D.
31.12.2008

Editorial

Tennyson said, "The old order change the yielding place to new." In other words what he referred to was the emerging society of man with the growth of civilisation, the changes in the society has been reflected in the style of living and even in the way of thinking. This ever changing character of society and the civilisation also require the need for proper training of a student.

The effort behind this magazine is to acquaint you with the salient feature of the college as well as the creative thoughts of students and teachers. If the origin of thought is pure and profound, the outcome will be fruitful. I feel that sharp minds creative thoughts and burning conscience are necessary to build up a constructive human being.

It is a blessing to have talents. But it is more important that it is identified at the right moment and natured and guided in the right direction to be useful to the society and to himself. If this 'Silver Jubilee' edition serves as a small step towards that goal, we are satisfied.

Let me take this opportunity to thank God and my parents for providing me the wonderful opportunity to be a part of K.C. Das Commerce College. I am equally thankful to the college authority for vesting on me the charge of Magazine Secretary of the Students' Union for the session 2007-2008.

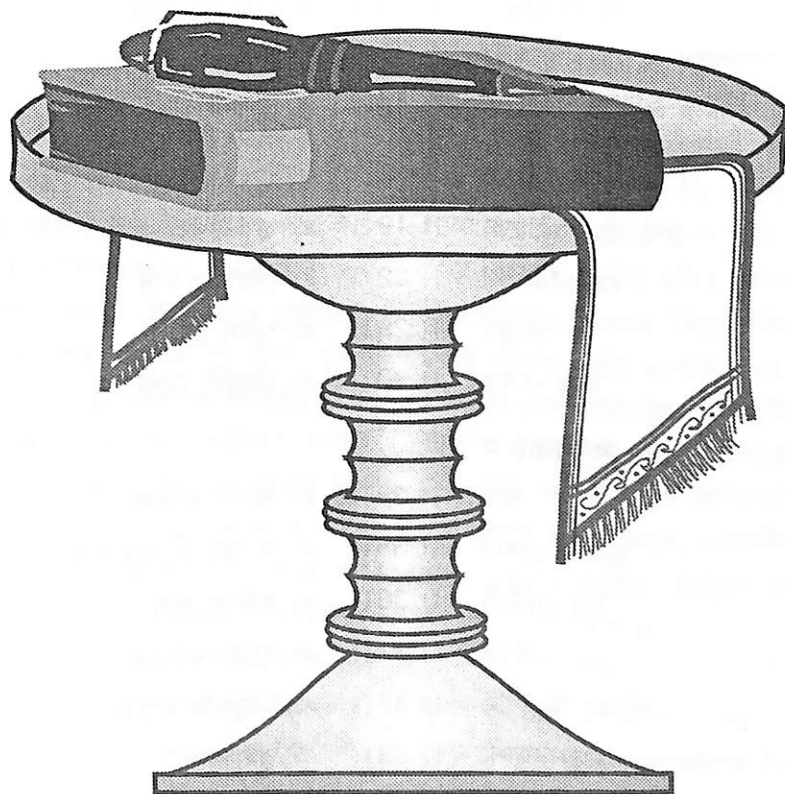
I convey my heartfelt thanks to our Hon'ble Principal Sir, Dr. Hitesh Deka who has extended his unconditional live, moral support, guidance and help. I would also like to avail the opportunity to thank my teacher in-charge, Dr. Ashima Sharma Borah and other teacher member of Editorial Board, Mr. Samar Bhattacharjee and Mrs. Swapna Smriti Mahanta, for providing me moral support and guidance in each and every step. I would also like to convey my gratitude to other members of Editorial Board and the students who have contributed to bring out this magazine.

Before I conclude, I would like to congratulate the members of the newly constituted Union Body and like to wish my Junior KCIANS a bright and prosperous future.

Thanking you.

Anamika Modak
Editor, Magazine

ASSAMESE SECTION

!! সূচীপত্ৰ !!

প্ৰবন্ধ :

নৱকান্ত বৰুৱাৰ 'ককাদেউতাৰ হাড়'	11 111	শ্ৰী স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত .
কাম কৰাৰ আনন্দ	11 311	শ্ৰী অৰ্চনা বৰা
তিনিটা কবিতাৰ নেপথ্যত 'যুদ্ধ'ৰ সংজ্ঞা বিচাৰি.....	11 511	শ্ৰী সমৰ ভট্টাচাৰ্য
চৰিত্ৰ গঠনত শিক্ষাৰ ভূমিকা	11 611	শ্ৰী বিমান বৰুৱা
মেৰি কুৰিৰ দুখময় জীৱন	11 811	শ্ৰী আছিমা বেগম
চাৰ্লি চেপলিন	11 1011	শ্ৰী ৰাতুল বড়ো
শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত মাতৃৰ ভূমিকা	11 1111	শ্ৰী অনামিকা মদক
পল ববছন	11 1211	শ্ৰী নৱনীতা ডেকা
বিশ্বকবি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ শৈশৱ	11 1411	শ্ৰী অৰুন্ধুতি বৰগোহাঁই
বামুৰ্জা ত্ৰিভুজ	11 1611	শ্ৰী নৱনীতা ডেকা
ধূমকেতুৰ বিষয়ে কিছু কথা	11 1711	শ্ৰী চন্দন বা
গিনিছ বুক অৱ ৰেকৰ্ডছ	11 1811	শ্ৰী ত্ৰিদিপ বৰা

গল্প :

সেই বাঁহৰ খুঁটাতো	11 1911	শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন
যোগ-বিয়োগ	11 2211	শ্ৰী দেৱজিত দাস
দৰ্পচূৰ্ণ	11 2911	শ্ৰী গগন ডেকা
নৈৰ পাৰত	11 3011	শ্ৰী মৌচুমী বৈশ্য

কবিতা :

ঘাম	11 3511	শ্ৰী বাপন কলিতা
অব্যক্ত বেদনা	11 3611	শ্ৰী মহম্মদ দিলোৱাৰ হ'ক
চিৰ সেউজী	11 3611	শ্ৰী সঙ্গীতা দাস
ঈশ্বৰ	11 3711	শ্ৰী অভিনন্দন দত্ত
শীতল হিয়াখনি	11 3711	শ্ৰী জিতুমণি ইলাহী
তুমিয়েই জগালা এক নতুন আশা	11 3811	শ্ৰী তুনা দাস
ফপৰা সংবাদ	11 3811	শ্ৰী খিৰাজ কুমাৰ তিৱাৰী
জীয়াই থকাৰ গান	11 3911	শ্ৰী স্বাতুপৰ্ণ শৰ্মা
আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ.....	11 3911	শ্ৰী তুনা দাস

নৱকান্ত বৰুৱাৰ 'ককাদেউতাৰ হাড়'

শ্ৰী স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত

প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

“প্ৰচলিত অৰ্থত মই উপন্যাস ৰচনা কৰিব কেতিয়াও পৰা নাই। মই হয়তো উপন্যাসকাৰ নহওঁ—কথক মাত্ৰ।”

নিজৰ উপন্যাস সম্পৰ্কে স্ৰষ্টা গৰাকীৰ এই মন্তব্য যথেষ্ট তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। নৱকান্ত বৰুৱাই কবিতা ৰচনা কৰিছিল প্ৰথা ভাঙি, স্বকীয় শৈলীৰে। তেওঁৰ উপন্যাসৰ ক্ষেত্ৰতো একেটা কথাই খাটে। সৃজনীশীল কল্পনাৰে উত্তাল নৱকান্ত বৰুৱাৰ ভাষাই উপন্যাসৰ গদ্যকো কাব্যময় ৰূপ দিছে। সংযমী কথক বৰুৱাই অতি কম কথাৰে, প্ৰয়োজন অনুসাৰে কেতিয়াবা ইংগিতধৰ্মী ভাষাৰে প্ৰয়োজনীয় কথাৰ বৰ্ণনা দাঙি ধৰিছে। বৰ্ণনাৰ সংযমে তেওঁৰ গদ্যৰ পৰিসৰ সীমিত কৰিছে যদিও ইয়াৰ গাভীৰ্য বহুগুণে বৃদ্ধি কৰিছে।

নৱকান্ত বৰুৱাই 'ককাদেউতাৰ হাড়' উপন্যাসৰ বাবে ১৯৭৫ চনত 'সাহিত্য অকাডেমী' বঁটা লাভ কৰে। ঐতিহাসিক বিষয়বস্তুৰ ওপৰত আধাৰিত কাহিনীভাগ উপন্যাসৰ পটভূমিত খোকোজা নলগাকৈ আগবাঢ়িছে। উপন্যাসখনৰ পটভূমি আহোম ৰাজত্বৰ শেষকাল। আহোম ৰজাৰ শাসন সেই সময়ত সোলোক-টোলোক। ইয়াৰ সুযোগ লৈ প্ৰতিপত্তিশীল হৈ উঠা দুজন ক্ষমতালোভী মানুহৰ ক্ষমতাৰ অৰিয়া-অৰি, পাৰস্পৰিক ঈৰ্ষা আৰু প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰ ভয়াবহ ৰূপ উপন্যাসৰ কাহিনীৰ মাজত বৰ্ণিত হৈছে। 'দুই গোণামহৰ যুঁজত বিৰিণাৰ মৰণ' হোৱাৰ দৰে দুয়োজন ক্ষমতাশালী ব্যক্তিৰ অৰিয়া-অৰিৰ প্ৰভাৱ সাধাৰণ মানুহৰ ওপৰত কিদৰে পৰিছিল তাকে লৈ উপন্যাসৰ কাহিনীভাগ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। ঐতিহাসিক কাহিনীৰে উপন্যাসিকে মাত্ৰ জুমুঠিটোহে সাজিছে, ইয়াত কল্পনাৰ মাত্ৰাই সৰহ। কাহিনীভাগৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হ'ল বংশ গৌৰৱ, দম্ভ-অহংকাৰ, প্ৰতিশোধ পৰায়ণ মনোভাৱৰ ফলত ধ্বংস হোৱা জীৱন কাহিনী। ইয়াৰ বৰ্ণনা উপন্যাসিকে এনেদৰে দিছে—

“গতানুগতিক বংশ পৰম্পৰাৰ আমনি লগা অহংকাৰ। সেই অহংকাৰ অতীতৰ, অতীতৰ অহংকাৰেই নাম কিজানি বুৰঞ্জী! এই বুৰঞ্জীও হয়তো এদিন সত্য আছিল অহংকাৰৰ দৰেই। আইতাহঁতৰ কলংপাৰৰ জীৱন জীয়াই আছিল অতীতক লৈ।”

কলং সমগ্ৰ ঘটনাৰাজিৰ সাক্ষী। তথাপিও কলং নীৰৱে বয়। কলংপৰীয়া সাধাৰণ মানুহৰ দৰেই সৰল কলং। কলঙৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে উপন্যাসিকে সমসাময়িক সমাজৰ সৰলচিত্ৰীয়া মানুহৰ সৰলতাৰ আভাসো উপন্যাসৰ আৰম্ভণিতেই দাঙি ধৰিছে—

“এইখনেই কলং। ভূগোলৰ মতে মৰা সুঁতি। কিন্তু মিছা আৰু দিজু নামৰ পাহাৰী জুৰি দুটাই লগ নধৰালৈকে তাত সোতেই নাথাকে।উৱা, কলং কলঙেই নৈ হ'বলৈ যাব কিয়?”

সাধাৰণ মানুহৰ সহজ-সৰল জীৱনৰ ছবি ফুটাই তুলিবলৈ ইয়াতকৈ বেছি বৰ্ণনাৰ প্ৰয়োজন নাই।

উপন্যাসখনত ইতিহাসৰ পাতত সামান্যভাৱে উল্লেখ থকা দুটা চৰিত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি তোলা কাহিনীৰ মাজত সামন্তযুগীয় বিষয়াৰ স্বেচ্ছাচাৰিতা আৰু আত্ম অভিমানৰ ছবি অংকণ কৰা হৈছে। ইয়াৰ কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ ভোগাই অৰ্থাৎ ভোগেশ্বৰ বৰুৱাৰ উপৰিপুৰুষে জয়ধ্বজ সিংহৰ দিনতেই ৰজাঘৰীয়া স্বীকৃতি লৈ থৈছে দহঘৰ খৰঙি বৰুৱাৰ বাবে। অহংকাৰী ভোগাইৰ আদৰ্শ হ'ল মূৰ তুলি থাকিবলৈ হ'লে তুমি আনৰ মূৰ তল কৰি ৰাখিব লাগিব। নহ'লে যি কোনো সময়তে নিজৰ মূৰ খহি পৰাৰ ভয়। সেয়ে য'ত সন্মান নাইবা প্ৰাণৰ সংশয় আছে তাত আনৰ মনত ভয় জগাই ৰাখিব লাগে। ভোগাইক মানুহে ভয়ো কৰে ভালো পায়। তেওঁৰ বহতীয়া সকলো মানুহেই তেওঁৰ বাহিৰে আন সকলো বিপদৰপৰা মুক্ত।

উপন্যাসৰ আন এক মুখ্য চৰিত্ৰ বাখৰ বৰা ন-নৈৰ মানুহ। মৰ্যাদাত ভোগাইতকৈ হীন হ'লেও দোপতদোপে উঠি অহা মানুহ। উপন্যাসিকৰ ভাষাৰে ক'বলৈ হ'লে—

“ভোগাইৰ প্ৰভাৱ যদি প্ৰতিপত্তি বুলিব পাৰি, এই বৰাঘৰৰ প্ৰভাৱ বুলিব পাৰি প্ৰতাপ। কেৱল মাত্ৰ অৰ্থবলৰ সহায়ত, ৰজাঘৰীয়া ডাঙৰ খিতাপ নোপোৱাকৈয়ো তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰভাৱ গঢ়ি তুলিছিল—সাধাৰণ মানুহক বশ কৰি ৰাখিছিল।”

ভোগাইৰ পিতৃ ৰুদ্ৰাম বৰুৱাই এই উঠি অহা মানুহঘৰক চম্ভালি ৰখাৰ বাবেই বাখৰৰ ভনীয়েক মাহিন্দীক ভোগাইলৈ বিয়া

কৰাই আনে। সেয়াই আৰম্ভণি। প্ৰথম কলি সোমাল সোণৰ অলংকাৰৰ মাজেদি। দিন বাগৰিল। দুয়োটা অহংকাৰী পৰিয়ালৰ মাজৰ ফাঁটটোও ক্ৰমাৎ বহল হৈ গৈ থাকিল। এদিন দস্ত-অহংকাৰৰ জুইত সকলো ভস্মীভূত হ'ল। উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগৰ শেষৰফালে দুয়োটা ক্ষয়িষ্ণু পৰিয়ালৰ মাজত পুনৰ ন ৰূপত সম্বন্ধ স্থাপনৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

কাহিনীৰ প্ৰয়োজনীয়তালৈ লক্ষ্য ৰাখি উপস্থাপিত হোৱা বিষয়বস্তু যেনে— সামাজিক উৎসৱ-অনুষ্ঠান, শ্ৰাদ্ধ আদিৰ প্ৰথা, পিন্ধন-উৰণ, ভোজন, কুমাৰ আৰু স্বৰ্ণশিল্প, পৰম্পৰাগত ৰীতি-নীতি, কথা-বতৰা আদিয়ে উপন্যাসখনত সমসাময়িক সমাজ-জীৱনৰ ছবি এখন পাঠকৰ সন্মুখত তুলি ধৰে। 'গুণমালা', 'ফীৰ্তন' অধ্যয়নৰ জৰিয়তে সুমলাৰ আখৰ চিনা পদ্ধতিয়ে সেই সময়ৰ স্ত্ৰী শিক্ষাৰ এক বাস্তৱসন্মত ছবি দাঙি ধৰিছে।

ফাঁকৰা, প্ৰবাদ-প্ৰৱচন আদিৰ প্ৰয়োগেৰে উপন্যাসিকে সমসাময়িক সমাজত প্ৰচলিত ভাষা তথা কথা-বতৰাৰ ৰূপ অংকণ কৰিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে—

'শুকক আৰু কি বেদ পঢ়াবি বোপাই।'
'একেটা গাঁততে দুবাৰ তামোল পুতিব নাপায়।'
'চুৰিয়াৰ সাত আৰু মেখেলাৰ তিনি।'

'বৰাৰ ঘৰত তৰাৰ গাঁঠি, বৰা থাকে কেই ৰাতি।'
'বুজাক বুজাবা ঠাৰে-চিয়াৰে, নুবুজাক বুজাবা ঢকা-চাপৰে।'
'সাপ হৈ খোটে, বেজ হৈ জাৰে।'

এনে ধৰণৰ কথনভঙ্গী উপন্যাসখনৰ বিশেষ লক্ষণীয় দিশ। সংযত অথচ গতিশীল ভাষা 'ককাদেউতাৰ হাড়' উপন্যাসৰ এক বিশেষ বৈশিষ্ট্য।

ইতিহাস চেতনা উপন্যাসৰ অন্যতম সম্পদ। আইতাৰ মুখেদি আৰম্ভ হোৱা উপন্যাসৰ কাহিনীভাগৰ পৰিসমাপ্তিও ঘটিছে আইতাৰ কথাবে। অতীতৰ বুকুতে বৰ্তমানৰ ভেটি স্থাপিত হৈ আহিছে যুগে যুগে। আইতাৰ কথাৰ মাজতো উপন্যাসিকে তাৰেই ইংগিত এনেদৰে দিছে—

"সেই ফুলজোপাৰ শিপাৰে মই যেন নামি গৈ থাকিলো আৰু এতৰপ মাটি। সেইটো যেন কাৰোবাৰ গা জীয়া গা কিন্তু মোৰ দৰেই মাটি হৈ আছে। সেই মাটিখিনিয়ে সেই গাটোৱে যেন মোক ক'লে— তহঁতৰ বাবে মই ঠাই কৰি দিলোঁ—তই এই বন নহৰু পাহ গজি যাবলৈ দে—।"

'ককাদেউতাৰ হাড়' বৰ্তমানৰ পটভূমিত অতীতক বিচাৰ কৰি চোৱাৰ কাহিনী। অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত 'ককাদেউতাৰ হাড়' এক অগতানুগতিক উপন্যাসৰূপে স্বৰ্ণীয় হৈ থাকিব। □

"সেই জাতিয়ে তেতিয়ালৈকে উন্নতিৰ জখলাত বগাব নোৱাৰে, যেতিয়ালৈ পথাৰ চহোৱা আৰু কবিতা লিখাৰ মাজত মৰ্যাদাগত পাৰ্থক্য ৰাখে।"

—বুকাৰ টি বালিশ্বটন

কাম কৰাৰ আনন্দ

শ্ৰী অৰ্চনা বৰা

প্ৰবক্তা, ইংৰাজী বিভাগ

কৰ্মৰ পৃথিৱীখন চিৰদিনীয়া অসম্পৃষ্টি আৰু অস্থিৰতাৰে ভৰা। তথাপি এই পৃথিৱীখনেই হৈছে মানুহৰ সফলতা আৰু স্থায়ী আনন্দৰ পৃথিৱী। কাম সকলোৰে বাবে জীৱিকাৰো উপায়। কিন্তু এইটো কোৱাটো ভুল হ'ব যে কৰ্মপ্ৰেৰণাৰ একমাত্ৰ উৎস হৈছে ধন আহৰণ। জীৱনৰ মৌলিক প্ৰয়োজনসমূহ পূৰাবৰ বাবে অৰ্থোপাৰ্জনৰ দৰকাৰ। সেইবুলি সকলো কামৰ গুৰিতেই অৰ্থোপাৰ্জনৰ ইচ্ছা বুলি ক'ব নোৱাৰি।

মানুহ সুখী হ'ব বিচাৰে। কিন্তু এই সুখ পোনপটীয়াকৈ আহৰণ কৰিব পৰা বস্তু নহয়। প্ৰণালীবদ্ধ, দীৰ্ঘম্যাদী আৰু অৰ্থবহু কৰ্মই মানুহক সুখ প্ৰদান কৰিব পাৰে। কৰ্মই কেনেদৰে ব্যক্তিত্বক বক্ষণ-বেক্ষণ দিয়ে আৰু সমৃদ্ধিশালী কৰে সেইটো সহজে অনুমেয় নহয়। আমাৰ জীৱন অৰ্থপূৰ্ণ আৰু উপভোগ্য কৰি তুলিব পাৰে একমাত্ৰ অৰ্থহিহে।

পূৰণিকালৰ পৰাই এটা ভুল ধাৰণা আমাৰ মনত শিপাই আহিছে। সেইটো হৈছে অৱসৰেহে মানুহক যথার্থতে সুখী, সৃষ্টিশীল আৰু মানৱীয় কৰিব পাৰে। সেইসকলৰ মতে কৰ্ম অভিশাপ সদৃশ।

আচলতে মানুহ এজনৰ মাজত নিহিত শক্তিৰ অৰ্থপূৰ্ণ প্ৰকাশ ঘটে কামৰ মাজেৰেই। কৰ্ম হৈছে মানুহৰ জীৱন উপভোগৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ উৎস। এজন মানুহে সৃষ্টিশীল সক্ৰিয়তাৰ যোগেদিহে জীৱন অৰ্থপূৰ্ণ কৰি তুলিব পাৰে। কিন্তু অৱসৰৰ (leisure) প্ৰয়োজনীয়তা আমি নুই কৰিব নোৱাৰো।

কৰ্মব্যস্ততা আৰু অৱসৰৰ মাজত এক সম্পৰ্ক আছে। অৱসৰৰ গুণাগুণ নিৰ্ভৰ কৰে অৱসৰৰ আগৰ সময়খিনিত কৰা কাৰ্যৰ প্ৰাৱল্যৰ (intensity) ওপৰত। কঠোৰ শাৰীৰিক বা মানসিক শ্ৰমৰ পিছৰ সময়খিনি অতি উপভোগ্য হয়। বাৰ্ট্ৰাণ্ড ৰাছেলে তেওঁৰ ছুটিৰ দিশসমূহ পদব্ৰজে দীঘলীয়া ভ্ৰমণ কৰি কটাইছিল। তেওঁ আনকি এদিনত যাঠি কিল'মিটাৰ পৰ্যন্ত খোজ কাঢ়িছিল আৰু ভ্ৰমণান্তত কৈছিল অকণমান হাঁহি সকাহ লোৱাটোৱে আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা। যদিহে কোনোবাই অৱসৰৰ সময়খিনি উপভোগ্য কৰি তুলিব বিচাৰে তেওঁ তাৰ আগৰ সময়খিনি কঠোৰ কামৰ মাজেৰে অতিবাহিত কৰি তাৰ মূল্য

দিবলৈ সাজু থাকিব লাগিব। আনহাতে অৱসৰৰ সময়খিনি উপভোগ্য হ'লেহে পিছৰ সময়ৰ বাবে আমি কৰ্মপ্ৰেৰণা লাভ কৰিব পাৰো।

প্ৰতিজন লোকেই এক নতুন ধৰণৰ নান্দনিক অভিজ্ঞতা লাভৰ বাবে হাবিয়াস কৰে। এনেকুৱা অভিজ্ঞতা শক্তিদায়ী। এনেকুৱা অভিজ্ঞতাসমূহে জীৱন অৰ্থবহু আৰু উদ্দেশ্যপূৰ্ণ কৰি তোলে। সৌন্দৰ্য হৈছে এক চিৰন্তন আনন্দৰ উৎস। ইংৰাজ কবি জন কীটছে কোৱাৰ দৰে "A thing of beauty is joy forever." এই ক্ষেত্ৰত আমি জাপানীসকলৰ সৌন্দৰ্যবোধৰ কথা উদাহৰণ হিচাপে ল'ব পাৰো। জাপানীসকলৰ সৌন্দৰ্যবোধ প্ৰথৰ। প্ৰতিটো বস্তুকে সজাই-পৰাই সৌন্দৰ্য আৰোপ কৰাটো তেওঁলোকৰ বৈশিষ্ট্য। আনকি তেওঁলোকে খোৱা চেণ্ডউইছটোৱেও তেওঁলোকৰ কলাসুলভ মনৰ সাক্ষ্য বহন কৰে। ইয়াৰ আকৃতি, ৰং আদি চিত্ৰকৰ্ষক।

আমিও আমাৰ দৈনিক তালিকাৰ প্ৰতিটো কামৰ মাজেৰেই কলাসুলভ মনৰ পৰিচয় দিব পাৰো। এজন কৰ্মী যিয়ে নিজৰ আহিলাবোৰ ব্যৱহাৰৰ পিছত সঠিক ঠাইত ৰাখে, যন্ত্ৰপাতিবোৰ নিয়মীয়াকৈ পৰিষ্কাৰ কৰে আৰু কামটোৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা কেঁচাসামগ্ৰী অপব্যয় নোহোৱাকৈ ব্যৱহাৰ কৰে তেওঁ সৌন্দৰ্যৰ সৃষ্টি কৰে। তেওঁ কাম কৰা চাই আনে আনন্দ লাভ কৰে।

কৰ্ম সৃজনীশীল হ'ব পাৰে। এনে সৃজনীশীলতা বা সৃষ্টিশীলতাক ব্যাখ্যা কৰাটো সহজ কাম নহয়। সৃষ্টিশীলতাৰ বাবে জ্ঞান, অভিজ্ঞতা, উদাৰতা, আত্মবিশ্বাস, সহজাতজ্ঞান আৰু দীৰ্ঘম্যাদী মনোযোগিতাৰ ক্ষমতা আদি গুণৰ প্ৰয়োজন।

কৰ্ম আমাৰ নৈতিক দায়বদ্ধতা। আমি যে আৰামদায়ক জীৱন-যাপনৰ বাবে হাজাৰ হাজাৰ মানুহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল সেই কথা আমি কাচিহে উপলব্ধি কৰো। আমাৰ আৰামৰ বাবে যদি আনে কাম কৰিছে আমিও আনৰ আৰামৰ বাবে অৰিহণা যোগাব লাগিব। সৰু উদাহৰণ এটা ল'ব পাৰি—ৰাতিপুৱা একাপ গৰম চাহ সকলোৰে কাম্য। এই একাপ মাত্ৰ চাহ হেজাৰজনৰ কৰ্মৰ ফলতহে পোৱা গৈছে। চাহকাপৰ বাবে কি কি লাগে? পৰিষ্কাৰ খোৱাপানী, চাহপাত, চেনি, গাখীৰ, গেছৰ চুলা,

পাত্ৰ, জুইশলা, চামুচ, চেকনী, পিৰিচ-পিয়লা—এইবোৰ কোনে তৈয়াৰ কৰিছে? এইবোৰ তৈয়াৰ কৰোতে হাজাৰ-বিজাৰ লোক নিয়োজিত হোৱা নাইনে? এজন মানুহে সীমিতসংখ্যক বস্তুহে তৈয়াৰ কৰে, কিন্তু তেওঁ কিমান বস্তুৰ উপভোক্তা? এজন মানুহে যদি নিজে উন্নতমানৰ বস্তু উৎপাদনত হেমাৰ্হি কৰে নাইবা উন্নত সেৱা প্ৰদানৰ পৰা বিৰত থাকে, তেওঁ উন্নতমানৰ সামগ্ৰী যোগান বা কাৰ্যক্ষম সেৱা লাভৰ দাবী কৰাৰ অধিকাৰ হেৰুৱাই পেলায়। শিক্ষাৰ কথাটো আহে। চীনাসকলে দিয়া পৰিসংখ্যা অনুসৰি এজন ছাত্ৰ বা এগৰাকী ছাত্ৰীক পাঁচ বছৰীয়া পাঠ্যক্রমত শিক্ষাৰ খৰচ দিবলৈ হ'লে ত্ৰিশজন খেতিয়কে পাঁচ বছৰ কাম কৰিব লাগে। সেয়েহে প্ৰতিজন শিক্ষিতৰেই সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা আছে। গতিকে শিক্ষা বিশেষ অধিকাৰ (privilege) লাভৰ পাৰপত্ৰ নহয়, ই সমাজক সেৱা আগবঢ়োৱাৰ এক পৱিত্ৰ দায়িত্ব। বাণিজ্য শিক্ষাৰ গুৰুসদৃশ পিটাৰ ড্ৰাকাৰৰ মতে, বৰ্তমান কালত

শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য হৈছে সমাজৰ হকে জ্ঞানক কাৰ্য আৰু ফলাফললৈ ৰূপান্তৰিত কৰা।

কৰ্মই দুখ নিৰাময়তো অশেষ অৱদান যোগাই আহিছে। দুখ মানৱ জীৱনৰ অংশ, যেনেদৰে মৃত্যুৰ হাত সাৰিব নোৱাৰি, দুখৰ পৰাও নিস্তাৰ পাব নোৱাৰি। কিন্তু মানুহ যেহেতু মানুহ, আন প্ৰাণী নহয়, চৰম দুখৰ মাজতো মানুহে নিজৰ মানসিক সন্তুলন বজাই ৰাখিব লাগে। প্ৰিয়জনৰ মৃত্যুত নিজকে দুখৰ সোঁতত এৰি দিলে নচলে। এনে দুখৰ সময়ত মানুহৰ একমাত্ৰ আশ্ৰয়স্থল হৈছে কাম। অৱসৰে এই সময়ত অধিক দুখহে কঢ়িয়াই আনে। সৃষ্টিশীল কামে আনি দিয়া সন্তুষ্টিয়েই হ'ল দুখৰ নিৰামক (antidote)। প্ৰতিটো কামেই নিখুঁতভাৱে কৰিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাই মনৰ পৰা দুখৰ চিন্তা আঁতৰাই ৰাখিব পাৰে।

মুঠতে মানুহক জীয়াই থাকিবলৈ খাদ্য আৰু পানীৰ দৰে কামৰো অতি প্ৰয়োজন। □

(বি. ড্ৰ. : এই চমু প্ৰবন্ধটি এচ. এ. চাপ্ৰেৰ 'The Joy of Work' নামৰ কিতাপখনৰ সহায়ত যুগুত কৰা হৈছে।)

“কালিৰ কথাটো শোক কৰি থাকিলে আজিৰ দিনটো হেৰুৱাব লাগিব।”

—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

তিনিটা কবিতাৰ নেপথ্যত 'যুদ্ধ'ৰ সংজ্ঞা বিচাৰি...

শ্ৰী সমৰ ভট্টাচাৰ্য

প্ৰবন্ধা, ইংৰাজী বিভাগ

মানৱ সভ্যতাৰ সৃষ্টিৰ আদিৰেপৰা যুদ্ধৰ অৱস্থিতি লক্ষণীয়। জীৱন সংগ্ৰামো একপ্ৰকাৰ যুদ্ধ—পৰিৱেশৰ প্ৰতিটো অসুবিধাজনক উপাদানৰ বিৰুদ্ধে কৰা সংগ্ৰাম, পৰিৱেশক নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখি সদেশ জীৱনৰ অৱস্থিতি ঘোষণা কৰাৰ প্ৰয়াসো একপ্ৰকাৰ যুদ্ধ। আশংকাই যুদ্ধৰ সূচনা কৰে। যিকোনো পৰিসৰতে নিজৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি শংকা ঘনীভূত হ'লে এটা জাতিৰ আন এটা জাতিৰ লগত, এখন ৰাষ্ট্ৰৰ আন এখন ৰাষ্ট্ৰৰ লগত যুদ্ধ হ'ব পাৰে। মুনাফালোভী, ক্ষমতালোভী, সাম্ৰাজ্যবাদী শাসক গোষ্ঠীৰ নিৰ্লজ্জ স্বার্থপৰতা আৰু অদূৰদৰ্শিতাই যুদ্ধৰ বীজ অংকুৰণৰ উৰ্বৰ ভূমিক্ষেত্ৰ।

যুদ্ধৰ পৰিণতি কি? যুদ্ধ মানেনো কি? যুদ্ধ এক উন্মাদনা। সাহসী মৃত্যুক আঁকোৱালি লোৱাৰ এক অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা? সেই যে W. B. Yeatsৰ অসমৰ সৃষ্টি Irish Airman জন (An Irish Airman Foresees his Death—W.B. Yeats) তেওঁ মৃত্যুক দেখা পাইছিল। আকাশৰ মাজত, ডাবৰৰ মাজত মৃত্যুৱে তেওঁক হাত বাউলি মাতিছিল। যুদ্ধৰ ফলাফলে তেওঁৰ মানুহখিনিৰ বাবে একো পৰিৱৰ্তন নানে—

My country is kiltartan cross,
My countrymen kiltartan's poor,
No likely end could bring them loss
Or leave them happier than before.

তথাপি তেওঁ যুদ্ধক্ষেত্ৰত। অসীম সাহসেৰে শত্ৰুপক্ষৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিছে, য'ত তেওঁ নিজেও নিশ্চিত নহয়—আচলতে শত্ৰু কোন? মিত্ৰই বা কোন? শত্ৰু বা মিত্ৰৰ চিনাক্ত নহ'লেও মৃত্যুৰ লগত দেখাদেখি হ'ব। তেওঁ জানে মৃত্যুৰ ঠিকনা আৰু হয়তো ভাবে—এটি অথহীন জীৱনতকৈ সাহসী মৃত্যুৱে শ্ৰেয়ঃ

I balanced all, brought all to mind,
The years to come seemed waste of breath,
A waste of breath the years behind
In balance with this life, this death.

যুদ্ধ তেস্তে কাৰ বাবে? জীৱনৰ বাবে নে মৃত্যুৰ বাবে? ৰবাৰ্ট ব্ৰুকে যুদ্ধক মৰ্যাদা প্ৰদান কৰি গ'ল, লগতে যুদ্ধবাজবোৰকো। আচলতে মৰ্যাদা অক্ষুণ্ণ ৰক্ষাৰ বাবেইতো যুদ্ধ। পাতনিৰে পৰা যুদ্ধই কৰা গ'ল। মৰ্যাদা ৰক্ষাৰ যুঁজ, অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ যুঁজ। এতিয়া Rosenbergৰ এন্দ্ৰুৱটিয়ে উপহাস কৰে, (Break of Day in the Trenches— Issac Rosenberg) দাঁত নিকটায় হাঁহে, সৈনিকবোৰৰ নিগূঢ় স্বাস্থ্যবান শৰীৰটিক

ভেঙুচালি কৰে আৰু 'Cosmopolitan sympathy' দেখুৱাই দুয়োটা শিখৰত ইপিনৰ পৰা সিপিনলৈ ঘূৰি ফুৰে :

A gueer sardonic rat—

.....

Droll rat, they would shoot you if they knew
Your cosmopolitan sympathies
(And God knows what antipathies)
Now you have touched this English hand
You will do the same to a German—
Soon, nodoubt, if it be your pleasure
To cross the sleeping green between.
It seems you inwardly grin as you pass
Strong eyes, five limbs, haughty athletes
Less chanced than you for life,.....

উস্ কি যে ধৃষ্টতা তাৰ!

যুদ্ধই মানৱীয় অনুভূতিক হত্যা কৰে য'ত লুপ্তিত হয় হৃদয়। Thomas Hardyয়ে (The Man He Killed— Thomas Hardy)

সৈনিকজনক হত্যা কৰিলে, নহ'লে যে সি তেওঁক হত্যা কৰিলেহেঁতেন! তেওঁলোকৰ মাজত কোনো ব্যক্তিগত শত্ৰুতা নাছিল। ইজনে-সিজনক কোনোদিনে লগেই পোৱা নাছিল। তথাপিও এজনৰ হাতত আনজনৰ মৃত্যু হ'ল। এয়া যুদ্ধৰ বাবে। হয়তো দুয়োজনেই জীয়াই থকাৰ তাগিদাত সৈন্যবাহিনীত ভৰ্তি হৈছিল আৰু আজি আনৰ মৃত্যুৰ কিৰিলিয়ে জীৱনক নিশ্চয়তা প্ৰদান কৰে। এই বিড়ম্বনা যুদ্ধৰ বাবে। কেইবাদশক আগতেই Hardyয়ে চিঞৰি উঠিছিল—

'Yes; guaint and curious war is !
You shoot a fellow down
You'd treat if met where any bar is,
Or help to half-a-crown.'

সঁচাকৈয়ে শান্তিপূৰ্ণ পৰিৱেশত সৈনিকজনক লগ পোৱা হ'লে সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ সম্পৰ্ক এটি গঢ়ি উঠাৰ সম্ভাৱনা আছি—যিটো নহ'ল যুদ্ধৰ হেতু।

এতিয়া সময় সমাগত। উপলব্ধি কৰা আৰু প্ৰতিবাদ কৰাৰ সময়। আমাক অন্ন লাগে, বস্ত্ৰ লাগে আৰু লাগে নিৰাপদ আশ্ৰয়। □

চৰিত্ৰ গঠনত শিক্ষাৰ ভূমিকা

বিমান বৰুৱা
মাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

চৰিত্ৰ শব্দটোৰ দ্বাৰা আমি এজন ব্যক্তিৰ এনে কিছুমান বিশেষ গুণক বুজো যিয়ে এজন ব্যক্তিক আন ব্যক্তিৰ পৰা পৃথককৈ দেখুৱাই দিয়ে। আমি সাধাৰণতে ভাল চৰিত্ৰ বা বেয়া চৰিত্ৰ এই দুই ধৰণে চৰিত্ৰৰ কথা বুজাও যদিও সাধাৰণতে কিন্তু চৰিত্ৰ শব্দটোৰে আমি ভাল চৰিত্ৰৰ কথাহে কওঁ। উদাহৰণস্বৰূপে তেওঁ এজন চৰিত্ৰবান লোক বুলি ক'লে ভাল চৰিত্ৰৰ কথাহে প্ৰকাশ কৰে। এজন সুচৰিত্ৰ লোকৰ ভাল ইচ্ছাশক্তি আৰু আত্মসন্মানবোধ থাকে। এনে ব্যক্তিয়ে তেওঁ বাস কৰা সমাজৰ অনুকূলে কিছুমান নীতি বা আদৰ্শেৰে কামবিলাক কৰে। তেওঁ তেওঁৰ কামবিলাক কৰ্তব্য হিচাপে কৰে কিন্তু সাধাৰণ মানুহে কৰা কামৰ অন্তৰালত পুৰস্কাৰ, প্ৰশংসা প্ৰাপ্তিৰ বাসনা, শাস্তিৰ ভয় নিহিত হৈ থাকে।

এজন অশিক্ষিত লোকৰ যে সুচৰিত্ৰ থাকিব নোৱাৰে তেনে কোনো ধৰা-বন্ধা কথা নাই কিন্তু শিক্ষাই সং চৰিত্ৰ গঠনৰ সচেতনতা আনি দিব পাৰে। মানুহৰ আচৰণ আৱেগৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল আৰু এই আৱেগৰ গতি-বিধি শিক্ষাৰ জৰিয়তে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা যায়। শাৰীৰিক ব্যায়ামৰ জৰিয়তে যেনেদৰে শৰীৰটো প্ৰয়োজনীয় ৰূপত গঢ় দিব পৰা যায় তেনেদৰে নেৰানেপেৰা যত্নৰ জৰিয়তে ইচ্ছাশক্তিকো শক্তিশালী কৰিব পৰা যায়। বিভিন্ন সমস্যা যুক্তিৰদ্বাৰা সমাধান কৰাৰ প্ৰয়াসেই হ'ল ইচ্ছাশক্তিৰ ভাল কছৰং। দেখাত সৰু যেন লগা কথাবোৰো গুৰুত্ব সহকাৰে ল'বলৈ শিকাটো অত্যন্ত জৰুৰী। কাৰণ সৰু সৰু স্বভাৱৰ অভ্যাসৰ পৰাই ডাঙৰ ডাঙৰ স্বভাৱৰ জন্ম হয়। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষক, অভিভাৱক আটাইৰে দায়িত্ব গধুৰ।

সুচৰিত্ৰ গঠনত নৈতিক শিক্ষাৰ অৰিহণা কি তাক নতুনকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু এটা মন কৰিবলগীয়া কথা যে ভূগোল, অংক, বুৰঞ্জী আদি বিষয়ৰ শিক্ষা দিয়াটো যিমান সহজ নৈতিক শিক্ষাৰ শিক্ষা দিয়াতো সিমান সহজ নহয়। তাৰ বাবে উপযুক্ত শিক্ষক নিৰ্বাচন বৰ জৰুৰী। কাৰণ নীতি শিক্ষা দিয়া শিক্ষকগৰাকী নিজে নৈতিকতা সমৃদ্ধসম্পন্ন শিক্ষক হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ধৰা দিয়াটো অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰে।

চৰিত্ৰ গঠনত পৰামৰ্শ বা উপদেশৰো উপযুক্ত স্থান আছে। পৰামৰ্শৰ জৰিয়তে চৰিত্ৰৰ সংশোধন ঘটাব পৰা যায়। এজন

ছাত্ৰক যদি কৈ থকা হয় যে তেওঁ ডাঙৰ মানুহ হ'ব লাগিব বা তেওঁৰ জীৱনত বহুত ভাল কামবোৰ কৰিবলগীয়া আছে তেন্তে তেওঁ ভাল কামবোৰ কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত হ'ব। তেওঁৰ সন্মুখত আদৰ্শ দাঙি ধৰিব লাগিব। আনহাতে এজন ছাত্ৰক যদি অনবৰতে নিৰুৎসাহ কৰি থকা হয় তেন্তে কৰ্মপ্ৰেৰণা হেৰুৱাব। বুৰঞ্জীক এই ক্ষেত্ৰত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হিচাপে ল'ব পৰা যায়।

মহা মহা পুৰুষৰ মহা মহা চানেকিৰ বুৰঞ্জীয়ে আমাৰ আগত দাঙি ধৰে। কুমলীয়া গছপুলি এটাক সামান্য বতাহেও বেয়াকৈ জোকাৰি দিয়াৰ দৰে সৰু সৰু বেয়া আদৰ্শবোৰেও কুমলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত গভীৰ ৰেখাপাত কৰিব পাৰে।

চৰিত্ৰ গঠনত অনুকৰণ প্ৰৱণতায়ো বিশেষ ভাগ লোৱা দেখা যায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰায়ে শিক্ষক বা নিজৰ মাক-দেউতাক বা জ্যেষ্ঠজনক অনুকৰণ কৰাৰ মানসিকতা দেখুৱায়। সেয়েহে যিমনেই ভাল সুস্থ আদৰ্শ তেওঁলোকৰ আগত দাঙি ধৰিব পৰা যায় সিমনেই নিজৰ আৰু দহৰ বাবে মঙ্গলজনক হয়। সেইবাবেই আজিকালি অকল পুথিগত বিদ্যাতে সীমাবদ্ধ নাথাকি ব্যৱহাৰ বা আচৰণ আৰু ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ ওপৰতো সমানে জোৰ দিয়া দেখা যায়।

অনুকৰণ প্ৰৱণতাই ল'ৰা-ছোৱালী কুপথে যোৱাৰ কাৰণ হৈ পৰে। তেনে ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা শাস্তিৰো প্ৰয়োজন উলাই কৰিব নোৱাৰি। শাস্তিৰদ্বাৰা আমি নিবিচাৰো কামবোৰ বাধা দিবলৈ চাওঁ। কিন্তু শাস্তি তেতিয়াহে দিব লাগে যেতিয়া চৰিত্ৰ সংশোধনৰ বাকী পদ্ধতিবোৰ সফল হ'ব লাগে প্ৰতিশোধমূলক নহয়। এই ক্ষেত্ৰত পেণ্টালজি নামৰ শিক্ষাবিদজনৰ মন্তব্য মন কৰিবলগীয়া। তেওঁ কৈছিল যে এখন শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষকে শাস্তি দিয়া কথাটো ঘৰত মাক-দেউতাকে দিয়া শাস্তিৰ দৰে একে কথা। মাক-দেউতাকে শাস্তি দিলে সন্তানে বুজি পায় যে এই শাস্তিৰ পিছত বেয়া মতলব নাই। তেনেদৰে শিক্ষকেও শাস্তি দিলে সেই শাস্তি যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মঙ্গল কামনা কৰি দিয়া হৈছে তাক পতিয়ন নিয়াব পাৰিব লাগে। কিন্তু তেওঁ লগতে ইয়াকো কৈছে যে পৰাপক্ষত কাকো শাস্তি নিদিব পাৰিলেই ভাল। কিয়নো শাস্তি

পাওতাজনৰ মনত শাস্তিয়ে যেনেদৰে বেদনাৰ জন্ম দিয়ে তেনেদৰে শাস্তি দিওতাজনেও মনত বৰ কষ্ট অনুভৱ কৰে।

শাস্তিৰ সলনি মৰম আৰু সহানুভূতি হ'ল চৰিত্ৰ গঠনৰ উন্নত পৰ্যায়ৰ মানৱীয় উপায়। কিন্তু ক'ত মৰম কৰিব লাগিব আৰু ক'ত মৰম কৰিব নালাগে তাক বিচাৰি উলিয়াব জানিব লাগিব। ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্ৰতিটো ইচ্ছাই পূৰণ হ'ব লাগিব বুলি ধৰা-বন্ধা নিয়ম নাই। বৰং প্ৰতিটো ইচ্ছা পূৰণ হোৱা ল'ৰা-ছোৱালী স্বাৰ্থপৰ হোৱাৰ সম্ভাৱনা বেছি। ঘৰত এনে ল'ৰা-ছোৱালীক সহ্য কৰি থাকিব পাবিলেও সামাজিক জীৱনত

এওঁলোকে সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। মৰম-চেনেহৰ মাজত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নিজৰ অস্তিত্বৰ স্বীকৃতি পায়, অন্যথাই হীনমন্যতাৰ জন্ম হয়। মৰম-চেনেহ বা শাস্তি উভয়কে মনস্তাত্ত্বিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্ৰয়োজন হয়।

চৰিত্ৰ গঠনৰ এই সকলোবোৰ দিশত সফলতা অনাটো একমাত্ৰ শিক্ষাৰ জৰিয়তেহে সম্ভৱ হ'ব পাৰে। শিক্ষাই হ'ল যুক্তিৰ উৎস। যুক্তি অবিহনে সৎ চৰিত্ৰ গঠনত পূৰ্ণতা পোৱা অসম্ভৱ হৈ পৰে। এই শিক্ষা যে অকল শিক্ষানুষ্ঠানতহে পাব পাৰি তেনে নহয়। ঘৰ, সমাজ, দেশ সকলোবোৰেই এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষানুষ্ঠানৰ সমতুল্য। □

“এটি শিশুক কেৱল ভদ্ৰলোক বা ভদ্ৰমহিলা শিক্ষা দিয়া অনুচিত। ইয়াৰ লগে লগে তেওঁক উপযুক্ত পুৰুষ বা নাৰী হ'বলৈও গঢ় দিয়া উচিত।”

—হাৰ্বাৰ্ট স্পেন্সাৰ

মেৰি কুৰিৰ দুখময় জীৱন

আছিমা বেগম

স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

দুখ-কষ্ট মানুহৰ জীৱনত থাকেই। পিছে মেডাম কুৰিৰ ভাগ্যত বিধাতাই সম্ভৱ প্ৰয়োজনতকৈ কিছু বেছিহে দুখ লিখি দিছিল। কষ্ট, দৰিদ্ৰতা আৰু বিৰহে মেডাম কুৰিক গোটেই জীৱনটো ছাঁৰ দৰে খেদি ফুৰিছিল। এনেবোৰ অশান্তিকো নেওচি মেৰি কুৰিয়ে যি কৰি দেখুৱালে সেয়া সকলোৰে বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। মেডাম কুৰিয়েই প্ৰথম মহিলা আৰু দুবাৰকৈ ন'বেল বঁটা পোৱা ব্যক্তি।

১৮৬৭ চনৰ ৭ নৱেম্বৰ তাৰিখে প'লেণ্ডৰ ৱাৰছ নগৰত মেডাম কুৰিৰ জন্ম হয়। তেওঁৰ প্ৰকৃত নাম মেনয়া বা মেৰি শ্লডভস্কি। মেৰি আছিল শ্লডভস্কি পৰিয়ালৰ ছয়টি ল'ৰা-ছোৱালীৰ ভিতৰত আটাইতকৈ সৰু। সৰুৰে পৰা ভীষণ কষ্টত ডাঙৰ হোৱা মেৰি পঢ়া-শুনাত অত্যন্ত চোকা আছিল। দেউতাক বিজ্ঞানৰ শিক্ষক আছিল বাবেই হয়তো সৰুৰে পৰা বিজ্ঞানৰ সৈতে তেওঁৰ পৰিচয় ঘটিছিল আৰু বিজ্ঞান পঢ়াৰ প্ৰবল ধাউতি উপজিছিল।

পঢ়াশালিৰ শিক্ষা শেষ কৰাৰ পিছত মেৰিয়ে উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ ইচ্ছা কৰিলে। কিন্তু ৱাৰছ বিশ্ববিদ্যালয়ত মহিলাক শিক্ষা দিয়া নহয়। সেইবাবে মেৰিয়ে অষ্ট্ৰিয়াৰ ক্ৰাকাউ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ বিজ্ঞান শিক্ষা ল'বলৈ গ'ল। তাতো ছোৱালী বাবে পঢ়াৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হ'ল। মেৰিৰ শেষ আশা আছিল পেৰিছ। মেৰিয়ে পেৰিছত উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ বহুদিনৰ পৰাই সপোন দেখি আছিল যদিও পইছাৰ অভাৱত মনৰ আশা মনতে লুকুৱাই থ'বলগীয়া হৈছিল। মেৰিৰ বায়েক ব্ৰনয়াৰো একেটা আশাই আছিল। তেওঁ বায়েকক জোৰ কৰি ৱাৰছৰ পৰা পেৰিছলৈ ছৰৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত চিকিৎসা বিজ্ঞান পঢ়িবলৈ পঠিয়ালে আৰু বায়েকৰ পঢ়াৰ খৰচ উলিয়াবলৈ নিজে ৱাৰছৰ এটা পৰিয়ালত পৰিচালিকা শিক্ষয়িত্ৰীৰ কামত সোমাল। পৰিচালিকা হিচাপে মেৰিয়ে দিনটোৰ প্ৰায় পোন্ধৰ ঘণ্টা হাড় ভঙা কষ্ট কৰিব লাগে। পেৰিছত বায়েকৰ খৰচ আৰু আনফালে ৱাৰছত বৃদ্ধ দেউতাকৰ ভৰণ-পোষণৰ অধিকাংশ খৰচ উলিয়াবলৈ মেৰিয়ে নিজ ইচ্ছাই এই কষ্ট মূৰ পাতি লৈছিল।

এইদৰে পৰিচালিকা হিচাপে চাৰিটা অন্তহীন বছৰ কটোৱাৰ পিছত ইতিমধ্যে ব্ৰনয়া চিকিৎসক হৈ উঠিল। বায়েকে

মেৰিক পেৰিছলৈ মাতি পঠিয়ালে। মেৰিয়ে পঢ়া-শুনাৰ খৰচৰ বাবে নিজৰ সাঁচতীয়া ধনখিনি ল'লে আৰু দেউতাকেও কিছু ধন যোগান ধৰিবলৈ গাত ল'লে। অৱশেষত মেৰি শ্লডভস্কিয়ে পেৰিছৰ ছৰৰ' বিশ্ববিদ্যালয়ত বিজ্ঞান বিভাগৰ এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে যোগদান কৰিলে। তেওঁ অতি কষ্টেৰে মাহত মাত্ৰ এশ ফ্ৰাঁ ধনেৰে চলিবলগীয়া হৈছিল। খোৱাৰ নামত মেৰিয়ে যিখিনি ধন খৰচ কৰে সেয়া নামমাত্ৰহে। সস্তীয়া খাদ্যৰে কোনোমতে পেটটো ভৰাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰে। বহু ৰাতিলৈ পঢ়া-শুনা কৰি দিনটো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণী আৰু গৱেষণাগাৰত কটোৱাৰ পাছত তেনে পুষ্টিহীন খাদ্য খাই এবছৰৰ ভিতৰতে ছোৱালীজনী শুকাই-খীণাই গ'ল। ৰাতি পঢ়ি থকা সময়ত মেৰিৰ মূৰটো প্ৰায়ে আচম্ভাই ধৰে। এদিন শ্ৰেণীতেই মেৰি অত্যন্ত দুৰ্বলতাৰ কাৰণে মুচ্ছা গ'ল। লগৰ বন্ধু-বান্ধৱে ঘৰলৈ তুলি আনি ব্ৰনয়াক খবৰ দিলে। ব্ৰনয়াৰ চিকিৎসক পতি তৎক্ষণাত মেৰি থকা ঘৰটোলৈ আহি ছোৱালীজনীক শুশ্ৰূষা কৰি উঠি তেওঁ কোঠাটোত থকা খোৱা বস্ত্ৰবোৰ চাবলৈ ধৰিলে। আটাইবোৰ টিন-বটলেই উদং। মাত্ৰ এটা বটলত এপেকেট চাহপাত আছিল। মেৰিৰ সম্বিত ঘূৰি অহাৰ পিছতহে আচল কথাটো ওলাই পৰিল। মেৰিয়ে পুৱাৰ পৰা একো খোৱা নাছিল। মুচ্ছা যোৱাৰ আগ মুহূৰ্তত মাত্ৰ অকণমান শাক-পাচলি চোবাই খাইছিল।

পঁচিশ বছৰ বয়সত মেৰি শ্লড'ভস্কিয়ে দুটা পৃথক পৃথক বিষয়ত পদাৰ্থ বিজ্ঞান আৰু গণিত বিজ্ঞানত স্নাতকোত্তৰ উপাধি লাভ কৰিলে। তেওঁ পদাৰ্থ বিজ্ঞানত প্ৰথম আৰু গণিত বিজ্ঞানত দ্বিতীয় স্থান পালে। ১৮৯৪ চনত মেৰিয়ে ছৰৰ'ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান আৰু ৰসায়নৰ শিক্ষক পিয়েৰ কুৰিক লগ পায় আৰু এবছৰৰ ভিতৰতে দুয়োৰে বিবাহ সম্পন্ন হয়। এই বিবাহ পিছে এহাল স্ত্ৰী-পুৰুষৰ মাজত হোৱা নাছিল যেন লাগে। এই বিবাহ দুগৰাকী বিজ্ঞানীৰ মাজতহে হৈছিল। দুয়ো সাংসাৰিক সুখ-দুখতকৈ বৈজ্ঞানিক কাম-কাজৰ বিষয়েহে অধিক মনোযোগী আছিল। মেৰিয়ে পেয়েৰৰ তত্ত্বাৱধানত ছৰৰ'ত গৱেষণা কৰে।

এইখিনি সময়তে হেনৰি বেকুইবেল নামৰ ফৰাচী বিজ্ঞানীজনে ইউৰেণিয়াম নামৰ পদাৰ্থবিধৰ তেজস্ক্ৰিয়তা নামৰ পৰিঘটনা এটা আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। বেকুইবেলৰ আৱিষ্কাৰে মেৰি

আৰু পিয়েৰক তেজস্ক্ৰিয়তা সম্বন্ধীয় পৰীক্ষা-নিৰীক্ষালৈ আকৰ্ষিত কৰে। দুয়ো লগ লাগি প্ৰকৃতিৰ আটাইবোৰ মৌলিক পদাৰ্থ পৰীক্ষা কৰিলে আৰু ১৮৯৮ চনত কুৰি দম্পতিয়ে আন এবিধ অতিশয় শক্তিশালী তেজস্ক্ৰিয় পদাৰ্থ আৱিষ্কাৰ কৰিলে। পলেণ্ডৰ নাম অনুসৰি পদাৰ্থটোৰ নাম থ'লে প'লনিয়াম। তাৰ পাছত দুয়ো আন এবিধ তেজস্ক্ৰিয় পদাৰ্থ ৰেডিয়াম আৱিষ্কাৰ কৰিলে। এই আৱিষ্কাৰৰ বাবে কুৰি দম্পতিক ১৯০৩ চনৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ ন'বেল বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। তেতিয়াও তেওঁলোকৰ জীৱনৰ পৰা দৰিদ্ৰতা আঁতৰা নাছিল। ন'বেল বঁটাৰ সৈতে পোৱা ধনখিনিৰে দুই বিজ্ঞানীয়ে কিছুদিন অলপমান আৰামত কটালে। মেৰিৰ জীৱনলৈ যেন অকণমান সুখ ঘূৰি আহিছিল; তেনেতেই

অতি হৃদয়বিদাৰক ঘটনাটো ঘটিল। ১৯০৬ চনৰ ১৯ এপ্ৰিলত পিয়েৰক যোঁৰাগাড়ীয়ে চেপি মাৰিলে। তাৰ পিছত মেৰি বলিয়া নহ'ল ঠিকেই, কিন্তু চিৰদিনলৈ হাঁহিবলৈ এৰিলে।

১৯১১ চনত মেডাম কুৰিয়ে ৰসায়নত ন'বেল বঁটা পায়। ইয়াৰ আগলৈকে কোনেও দুবাৰকৈ ন'বেল বঁটা পোৱা নাছিল। ইয়াৰ পাছতেই মেডাম কুৰিৰ জীৱনলৈ সন্মানৰ সোঁত ববলৈ ধৰিলে। এই সৌভাগ্যৰ লগে লগে মেৰি কুৰিৰ জীৱনৰ শেষ আৰু আটাইতকৈ ভয়ংকৰ দুৰ্ভাগ্যটোও আহিল। অনবৰতে তেজস্ক্ৰিয় পদাৰ্থৰ সংস্পৰ্শত থকা বাবে তেওঁৰ তেজত কৰ্কট ৰোগ হ'ল। চিকিৎসকসকলে অসহায়ভাৱে চাই থাকিল আৰু ১৯৩৪ চনৰ ৪ জুলাইত মেডাম কুৰিয়ে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে। □

হাঁহি

শ্ৰী বিৰ্ছাৰ আগৰৱাল
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

ইংৰাজীত কথা এয়াৰ আছে 'Laugh and grow' অৰ্থাৎ হাঁহা আৰু ডাঙৰ হোৱা কথাৰাৰ মিছা নহয়। কিয়নো, মানৱ জীৱনত হাঁহিৰ প্ৰয়োজনীয়তা অসীম।

হাঁহিক জীয়াই থকাৰ এক কলা আখ্যা দিয়া হয়। ইয়াৰ শক্তি অসীম। যি শক্তিয়ে আমাৰ জীৱনত সঞ্জীৱনীৰ দৰে কাম কৰে। হাঁহিয়ে জীৱনৰ কাঁইটীয়া পথত আগবাঢ়ি যাওঁতে হোৱা দুখ-যন্ত্ৰণাৰ উপশম ঘটাই অৱসাদ দূৰ কৰিব পাৰে। তদুপৰি, হাঁহিয়ে আনক সহজে আকৰ্ষিত কৰিব পাৰে। এজন হাঁহিমুখীয়া ৰসিক স্বভাৱৰ ব্যক্তিক সমাজৰ সকলোৱে ভাল পায়। ঠিক তেনেদৰে, এজন গোমোঠা মনৰ ব্যক্তিক কোনেও ভাল নাপায়। উদাহৰণ স্বৰূপে, এজন হাঁহিমুখীয়া স্বভাৱৰ দোকানীয়ে কোনো গ্ৰাহকক সহজে আকৰ্ষিত কৰিব পাৰে। কিন্তু এজন গোমোঠা মনৰ দোকানীয়ে এই কাম কৰিব নোৱাৰে।

হাঁহিৰ লগত আমাৰ স্বাস্থ্যৰো সম্বন্ধ আছে। হাঁহিয়ে হাঁওফাঁওক অধিক সক্ৰিয় কৰি ৰাখে। শাৰীৰিক ব্যায়ামৰ দৰে হাঁহিয়ে হৃদপিণ্ডৰ ধপধপনি, তেজৰ চাপ, দেহত অক্সিজেনৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি কৰে। হাঁহিয়ে মানুহৰ মুখমণ্ডল উজ্বলাই তুলি এক মনোমোহা ব্যক্তিত্বৰ মাধুৰ্য ফুটাই তোলে। হাঁহিৰ অনুপস্থিতিত মানুহৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন তথা ব্যক্তিত্ব বিকাশত বাধাগ্ৰস্ত হয়। শেক্সপীয়েৰৰ মতে "যি হাঁহিব নোৱাৰে সি দেৱতা বা চয়তান।" আমি যিহেতু মানুহ গতিকে আমি হাঁহিব লাগে। প্ৰাণখুলি হাঁহিব লাগে।

শেষত ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে তেখেতৰ হাঁহি নামৰ পাঠত আগবঢ়োৱা কথাৰে সামৰিছো। "মোৰ বোপাইঁত তহঁতে হাঁহ। ভয় নকৰিবি, পূব-পশ্চিম, উত্তৰ-দক্ষিণ য'ত যি আছহ'ক হাঁহ, বুঢ়াই হাঁহ, আদহীয়াই হাঁহ। আনকি দাঁত নাইকীয়া সোলা লাপুং বুঢ়ায়ো নাতি-নাতিনীয়েকৰ সৈতে হাঁহক। □

চাৰ্লি চেপলিন

ৰাতুল বড়ো
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

চলচ্চিত্ৰ জগতৰ একমাত্ৰ অসাধাৰণ প্ৰতিভাটিৰেই নাম চাৰ্লি চেপলিন। চাৰ্লছ স্পেনচাৰ চেপলিন চমুকৈ চাৰ্লি চেপলিন। অৰ্ধ শতিকাবোৰে অধিক কাল ধৰি বিশ্বময় অগণন চলচ্চিত্ৰমৌদীক অভিনয় কৌতুকভিনয়েৰে মোহিত কৰি ৰাখিছিল এইগৰাকী মহান শিল্পীয়ে।

লণ্ডন চহৰৰ ৰালৱৰ্থ অঞ্চলৰ ইষ্টলেনত ১৮৮৯ চনৰ ১৬ এপ্ৰিল তাৰিখে জন্মগ্ৰহণ কৰে চাৰ্লছ স্পেনচাৰ চেপলিনে। চেপলিনৰ দেউতাকৰ নামো আছিল চাৰ্লছ চেপলিনেই। মাকৰ নাম আছিল হাৰ্না হিল। তেওঁলোকৰ জীৱিকা উপাৰ্জনৰ একমাত্ৰ পথ আছিল চহৰে-নগৰে ঘূৰি-ফুৰি, কলা-কৌশলৰ প্ৰদৰ্শনীৰে দৰ্শকৰ মনোৰঞ্জন কৰা। কিন্তু চাৰ্লি চেপলিনৰ জন্ম হোৱাৰ এবছৰ পিছতেই তেওঁলোকৰ বিচ্ছেদ ঘটে আৰু শিশু চেপলিন থাকি যায় মাক হাৰ্নাৰ লগত।

বিবাহ বিচ্ছেদৰ পিছত হাৰ্না হিলে জীৱন-নিৰ্বাহৰ বাবে মঞ্চত সঙ্গীত পৰিৱেশন কৰিবলৈ লয়। এই কামত তেওঁ বিভিন্ন ঠাইলৈ যাওঁতে শিশু চেপলিনকো লগত লৈ যাবলৈ ধৰে। এনেভাৱে বৰ সৰু কালতে মঞ্চত উঠাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰে চাৰ্লি চেপলিনে।

এই সময়তে এটা বৰ আমোদজনক ঘটনা ঘটে। এদিন চাৰ্লিৰ মাকে হলভৰ্তি শ্ৰোতাৰ আগত সঙ্গীত পৰিৱেশন কৰি থকা অৱস্থাত হঠাৎ তেওঁৰ কণ্ঠস্বৰ বহি যায় আৰু তেওঁ গাই থকা গীতটি আধাতে বন্ধ কৰিবলগীয়া হয়। মাকৰ এই অসহায় অৱস্থালৈ লক্ষ্য কৰি ওচৰতে বৈ থকা ৫ বছৰীয়া চাৰ্লি গীতটোৰ বাকী অংশ নিজে গাবলৈ ধৰিলে। শ্ৰোতা-দৰ্শকসকল প্ৰথমতে আচৰিত হ'ল। পিছত শিশুটিয়ে পৰিৱেশন কৰা গীত শুনি তেওঁলোক হ'ল বিস্ময় বিমুগ্ধ। তেওঁলোকে মঞ্চৰ ওপৰলৈ মুঠিয়ে মুঠিয়ে পইছা দলিয়াবলৈ ধৰিলে। সমুখত আহি পৰা পইছাবোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলে অকণমানি চাৰ্লিৰ। তেওঁ গীত বন্ধ কৰি অকণমান থমকি ব'ল। তাৰ পিছত শ্ৰোতামণ্ডলীক উদ্দেশ্য কৰি ক'লে 'এক মিনিট, এক মিনিট ৰ'ব দেই, মই পইছাকেইটা বুটলি লওঁ, শ্ৰোতাৰ মাজৰ পৰা হাঁহিৰ গিজনী উঠিল। সেয়ে আৰম্ভ। ইয়াৰ পিছত অৰ্দ্ধশতাব্দী চাৰ্লিয়ে সমগ্ৰ বিশ্বকে কেৱল হহুৱাই গৈছে।

অৱশ্যে চাৰ্লিৰ জীৱনলৈ সুখ-সমৃদ্ধি বৰ সহজে অহা নাছিল। ইয়াৰ বাবে তেওঁ কৰিবলগীয়া হৈছিল বহু কষ্ট। জীৱনত সুখৰ মুখ দেখাৰ পূৰ্বে চাৰ্লিয়ে বহু ভোকাভুৰ আৰু উজাগৰী নিশা পাৰ কৰিছিল। পেটৰ ভোক গুচাবলৈ এমুঠি ভাত আৰু অকণমান আশ্ৰয়ৰ অভাৱত তেওঁ চৰম কষ্ট ভোগ কৰিবলগীয়া হৈছিল।

১৯০১ চনত চাৰ্লিৰ বয়স যেতিয়া ১২ বছৰ, সেই সময়ত তেওঁৰ পৰিচয় ঘটে এটা সাধাৰণ ধৰণৰ নাট্যদলৰ লগত। এই দলত যোগ দি তেওঁ লণ্ডনৰ বিভিন্ন ঠাইত এজন নটুৱা ভাৱৰীয়া হিচাপে নিজৰ অভিনয় কৌশল প্ৰদৰ্শন কৰি অন্ততঃ কিছুদিনৰ বাবে পেটৰ ভোক নিৰাময়ৰ ব্যৱস্থা কৰে।

১৭ বছৰ বয়সত চাৰ্লিয়ে 'ফ্ৰড কাৰ্ণো কম্পেনী' নামে নাট্যদলত যোগদানেৰে আৰম্ভ কৰে তেওঁৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অভিনয় জীৱনৰ প্ৰথম পৰ্যায়। এঘাৰখন ছবিত অভিনয় কৰাৰ পাছত তেওঁৰ দ্বাদশ ছবিখনত অভিনয় কৰাৰ উপৰিও ইয়াৰ পৰিচালনাৰ কামতো তেওঁ সহায় আগবঢ়ায়। পৰিচালিকা মিছ নৰমাণ্ডক। তেওঁৰ ত্ৰয়োদশ ছবি 'কট ইন দ্য ৰেইন'ৰ বাবে তেওঁ সঙ্গীতাংশ ৰচনা আৰু পৰিচালনা কৰে।

অভিনয়ৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ সৃজনী প্ৰতিভাৰ এক অভূতপূৰ্ব নিদৰ্শন দাঙি ধৰি তেওঁ নিজকে গঢ়ি তোলে। বিশ্বৰ সকলো চলচ্চিত্ৰমৌদীৰ আদৰৰ বহুৱা চাৰ্লি। 'কী ইন' নামৰ দল এটিৰ লগত থকা সময়তে তেওঁ প্ৰায় ৩৫ খন ছবিত অভিনয় কৰে। ইয়াৰ ভিতৰে কেইবাখনো চলচ্চিত্ৰৰ ৰচনা আৰু পৰিচালনা তেওঁৰ নিজা আছিল।

১৯২৫ চনত 'দি ট্ৰেম্প' ছবিখনৰ মুক্তিৰে চাৰ্লিক ইয়াৰ নামভূমিকাত বিশ্বৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কৌতুক অভিনেতা হিচাপে চিহ্নিত কৰাৰ লগতে অভিনয় জগতৰ একমাত্ৰ প্ৰতিভাবান ব্যক্তি হিচাপেও স্বীকৃতি লাভ কৰে।

জীৱনৰ পৰিপক্ব বয়সলৈকে জীয়াই থকা চেপলিনে ১৯৭৭ চনৰ ডিছেম্বৰ মাহত বৰদিন উৎসৱৰ দিনাই মৃত্যুবৰণ কৰে। তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল যদিও অসাধাৰণ অভিনয় প্ৰতিভাৰে তেওঁ আজিও অমৰ হৈ আছে। □

শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত মাতৃৰ ভূমিকা

শ্ৰী অনামিকা মদক
মাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ভাৰতীয় বিশ্বাস আৰু পৰম্পৰাত ভাৰতীয় নাৰীৰ মৰ্যাদাই সুকীয়া। ভাৰতীয় পৰম্পৰাত মাতৃক স্বৰ্গতকৈও মহান বুলিছে। অথচ পিতৃক স্বৰ্গৰ লগত তুলনা কৰিছে। যেনে—“পিতা ধৰ্ম, পিতা স্বৰ্গ, পিতাহি পৰমং তপঃ”। অথচ মাতৃ বন্দনাত “জননী জন্মভূমিশ্চঃ স্বৰ্গাদপি গৰীয়সী” বুলিছে অৰ্থাৎ পিতৃক স্বৰ্গৰ লগত তুলনা কৰাৰ পিছত মাতৃক স্বৰ্গতকৈও গৰীয়সী অৰ্থাৎ মহান বুলি স্বীকাৰ কৰিছে। মাতৃসকলৰ প্ৰতি সন্তানৰ আকৰ্ষণ তথা আস্থা ই মাতৃসকলক সন্তানৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ কৰি ৰাখিছে।

শিশুৰ কাৰণে মাতৃতকৈ ডাঙৰ শিক্ষক নাই। জন্ম হোৱাৰে পৰা শিশুৰ সঙ্গী মাতৃ। মাতৃয়ে শিশুক অকল জন্ম দি ডাঙৰ কৰাই নহয়, সকলো ধৰণৰ সুশিক্ষাৰ সু-আৰম্ভণিও কৰে। সেয়ে শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত মাতৃসকলৰ অৰিহণা অপৰিসীম। শিশুৱে সকলো শিক্ষা প্ৰথমতে মাতৃৰ পৰাই আহৰণ কৰে।

ভাৰতীয় জনমানসত মাতৃ শক্তিক আদ্য শক্তি হিচাপে স্থান দিছে। পৃথিৱীৰ সমূহ শ্ৰেষ্ঠতম সন্তানৰ জননী এই মাতৃসকলেই। মাতৃসকলে নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ স্থান, নিজৰ মহিমা খুব ভালদৰে অবগত হৈ তাৰ প্ৰতি গভীৰভাৱে আস্থাশীল হ'ব লাগিব। নিজৰ ওপৰত গভীৰ আস্থা আৰু দায়িত্ববোধ নাথাকিলে মাতৃসকলে নিজ কৰ্তব্য সুকলমে আৰু সুচাৰুৰূপে সম্পাদন কৰিব নোৱাৰিব।

ভাৰতীয় নাৰীৰ অপৰিসীম মমতা সন্তানৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা আৰু সমাজৰ মঙ্গলৰ কাৰণে কৰা স্বার্থ ত্যাগ পৃথিৱীৰ ভিতৰতে বিৰল। নিজ সন্তান তথা দেশৰ সন্তানৰ কাৰণে সামাজিক লাহ-বিলাহৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ব্যক্তিগত সকলো সুখ স্বাচ্ছন্দ্য হেলাৰঙে ত্যাগ কৰি সমাজত আদৰ্শৰ পৰম্পৰা স্থাপন কৰি আহিছে।

শিশুৱে মাতৃ গৰ্ভত স্থিতি লোৱাৰে পৰাই মাতৃগৰাকীৰ দায়িত্ব আহি পৰে। প্ৰত্যেক মাতৃয়ে চিন্তা কৰিব লাগিব যাতে

শিশুটো পৃথিৱীলৈ আহি এজন প্ৰকৃত মানুহ হ'ব পাৰে আৰু তাৰ বাবে সাধনা কৰিব লাগিব। অৰ্থাৎ চিন্তা-ভাৱনা উচ্চ স্তৰৰ হ'ব লাগিব।

ঘৰখনেই শিশুৰ আচল শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ। ঘৰখনত শিশুৰ অভিভাৱক তথা শিক্ষক হ'ল মাতৃগৰাকী। শিশুৰ মনটো বাঁহৰ লেকেচীৰ দৰে। যেনিয়েই ভাজ দিয়ে তেনিয়েই ভাজ লয়। গতিকে প্ৰত্যেক মাতৃয়ে শিশুক প্ৰতিটো খোজতে সু-শিক্ষা, সৎ আচৰণ, ধৰ্ম-কৰ্মৰ ওপৰত বিশ্বাস, ভগৱানৰ প্ৰতি আস্থা, ডাঙৰৰ প্ৰতি ভক্তি, সৰুৰ প্ৰতি মৰম-স্নেহ আৰু জ্ঞানৰ প্ৰতি ধাউতি বঢ়াব লাগিব। শিশুৱে সদায় ডাঙৰক অনুকৰণ কৰে। গতিকে ডাঙৰসকল সাৱধান হ'ব লাগিব যাতে সিহঁতে সদায় ভালটোহে অনুকৰণ কৰে।

মাতৃসকলে অকল নিজৰ শিশুৰ কাৰণেই চিন্তা কৰিলে নহ'ব। সমাজৰ প্ৰতিটো শিশুৰ কাৰণে ভাবিব লাগিব। মাদাৰ টেৰেচা—যি সন্তানৰ মাতৃ নোহোৱাকৈ সকলোৰে মাতৃ। মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীৰ পত্নী কস্ম্ভৰীবাই সকলোৰে মাতৃ। গতিকে আমি সেই মহান ব্যক্তিসকলৰ আদৰ্শৰে আগবাঢ়ি যাব লাগিব।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজখন অন্যায়-অত্যাচাৰেৰে জৰ্জৰিত হৈ পৰিছে। যুৱ সমাজ উশ্বংখল হৈ পৰিছে। প্ৰতিজনী মাতৃয়েই নিজৰ সন্তানৰ প্ৰতি সজাগ হ'বৰ হ'ল। উশ্বংখলতাৰ পৰা মুক্ত কৰিবৰ কাৰণে সকলোকে মৰম-স্নেহ আৰু সৎ আদৰ্শৰে বুজাব লাগিব। ঘৰখনত শান্তি বিৰাজ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। সিহঁতৰ উগ্ৰ মানসিকতাক প্ৰশয় দিব নালাগিব। লক্ষ্য কৰিব লাগিব যাতে শিশুৱে শালীনতা পাব হৈ নাযায়।

আজিৰ শিশু কালিলৈ দেশৰ নাগৰিক। গতিকে প্ৰত্যেক মাতৃয়ে নিজৰ শিশুৰ এজন সুস্থ-সবল, জ্ঞানী আৰু সৎ ব্যক্তি হিচাবে গঢ়ি তুলিবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হ'ব লাগিব। □

পল ববছন

নবনীতা ডেকা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

ড° ভূপেন হাজৰিকাই বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত গীত পৰিৱেশন কৰাৰ আৰম্ভণিতে সদায় একেটা গানকে গায়। গানটো গোটেই পৃথিৱীজুৰি জনপ্ৰিয়। আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ ড° ভূপেন হাজৰিকাবো খুব প্ৰিয়। গানটোৰ প্ৰথম শাৰীটো হ'ল—We are in the same boat, brother (আমি একেখন নাৱৰে যাত্ৰী)। এই গানটোৰ মূল ৰচক আৰু গায়কজন হ'ল আমেৰিকাৰ বিশ্ববিজয়ী গায়ক পল ববছন।

পল ববছনৰ জন্ম হৈছিল ১৮৯৮ চনৰ ৯ এপ্ৰিলত নিউ জাৰ্ছিৰ প্ৰিন্সটন চহৰত। (তেওঁ বেভাৰেণ্ড উইলিয়াম ডু ববছনৰ নুমলীয়া সন্তান আছিল।) তেওঁলোক নিগ্ৰো জাতিৰ লোক আছিল। নিগ্ৰোসকলক বগা চাহাবসকলে জন্তুৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ১৯০০ চনত ইংৰাজ, ওলন্দাজ, স্পেনিছ, ফৰাচী আদি দ্বিগ্ৰীজয়ী জাতিকেইটাই বন্দুকৰ সহায়েৰে ভয় দেখুৱাই আফ্ৰিকাৰে বিভিন্ন অনুন্নত জাতিৰ মানুহ ধৰি আনি আমেৰিকাত বিক্ৰী কৰিছিল। এই ব্যৱসায় বহু বছৰ ধৰি চলিছিল। এই বন্দী মানুহবিলাকক ক্ৰীতদাস বোলা হৈছিল। আমেৰিকাৰ নিগ্ৰোসকল এই ক্ৰীতদাসৰেই বংশধৰ। পল ববছনৰ দেউতাকো আছিল ক্ৰীতদাস। ১৬ বছৰ বয়সত তেওঁ এদিন দক্ষিণ আমেৰিকাত থকা মালিকৰ ঘৰৰ পৰা পলাই উত্তৰ আমেৰিকালৈ গুচি আহি তাতেই স্বাধীনভাৱে জীৱন-যাপন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

নিগ্ৰোসকলৰ কোনো উপাধি নাছিল। সেইবাবে পলৰ দেউতাকে নিজৰ নামৰ পিছত আগৰ মালিকৰ উপাধিটো লিখিছিল। তেওঁৰ মালিকৰ উপাধি আছিল ববছন। পলাই আহি স্বাধীন হোৱাৰ পাছত তেওঁ সংকল্প গ্ৰহণ কৰিলে যে আমেৰিকাৰ বগা মানুহবোৰৰ দৰেই তেওঁ নিজকে শিক্ষিত কৰি তুলিব। তেওঁ স্কুলত নাম লগাই ল'লে। সৈন্য বাহিনীৰ কাম কৰি তেওঁ পঢ়াৰ খৰচ যোগাৰ কৰিছিল। আমেৰিকাৰ প্ৰথম ৰাষ্ট্ৰপতি আব্ৰাহাম লিংকনে চাৰি বছৰ যুদ্ধ কৰি ১৮৫৫ চনৰ ৯ এপ্ৰিল তাৰিখে নিগ্ৰো জাতিক বগা চাহাবৰ কবলৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে মুক্ত কৰিছিল। এই লিংকন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই পল ববছনৰ দেউতাকে ১৮৭৩ চনত বি.এ. আৰু ১৮৭৬ চনত ঈশ্বৰতত্ত্ব বিষয়ত এম.এ. পাছ কৰে। ইয়াৰ পাছত তেওঁ গীৰ্জাৰ যাজকৰ কামত যোগান কৰে।

পল ববছনে আমেৰিকাৰ ছমাৰভিল চহৰত শিক্ষা লাভ কৰিছিল। পল বৰ অমায়িক ছাত্ৰ আছিল। সেই চহৰতে গীৰ্জাৰ যাজক হৈ থকা দেউতাকৰ কথাবোৰ তেওঁ মানি চলিছিল। পলে সদায় চেষ্টা কৰিছিল যাতে তেওঁৰ কোনো কথাই বগা চাহাবক মনত আমোদ নিদিয়ে। তেওঁ পৰীক্ষা, খেলা-ধূলা আদি সকলোতে প্ৰথম হৈও কেতিয়াও গৰ্ব ভাব দেখুওৱা নাছিল, সকলো ফলাফল তেওঁ নশ্ৰভাৱে গ্ৰহণ কৰিছিল। এই নশ্ৰ স্বভাৱৰ বাবেই শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তেওঁক মৰম কৰিছিল যদিও স্কুলৰ অধ্যক্ষ ড° আকাৰমেলে নিগ্ৰোক ঘিণ কৰিছিল বাবে অন্যান্য নিগ্ৰোৰ লগতে মেধাৰী ছাত্ৰ পলকো তেওঁ ঘিণ কৰিছিল।

ছমাৰভিল বাস্কেটবল টিমৰ পল আছিল সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ। টিমটোৰ ভিতৰত তেওঁৰ উচ্চতাও আছিল আটাইতকৈ অধিক। তেওঁৰ উচ্চতা আছিল ৬ ফুট ৩ ইঞ্চি। ফুটবল টিমৰো তেওঁ আছিল সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ। তেওঁৰ অসাধাৰণ খেল দেখি চাহাব দৰ্শকসকলে যেতিয়া নিগাৰ! নিগাৰ! (অসভ্য) বুলি চিঞৰিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ হোলা আৰু ভয়ংকৰ হৈ উঠিছিল। পলক লগৰ খেলুৱৈবিলাকে বিৰাট হিংসা কৰিছিল। এবাৰ খেলৰ অনুশীলনৰ সময়ত বগা ৰঙৰ খেলুৱৈবিলাকে পলক নাক ভাঙি দিছিল আৰু ৯টা আঙুলিৰ নখ উঠাই পেলাইছিল। তাৰ পিছত পল বহুদিন ধৰি হাস্পাতালত আছিল। আৰোগ্য হৈ তেওঁ দুগুণ উৎসাহেৰে খেলত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ১৯১৭ আৰু ১৯১৮ চনত একেৰাহে দুবাৰ তেওঁ আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় ফুটবল দলত স্থান পাইছিল। কিন্তু তেওঁৰ নাকৰ বিষটো থাকি গৈছিল আৰু পাছৰ জীৱনত গান গাওঁতে তেওঁ বিষত বৰ কষ্ট পাইছিল।

ভাল ফলাফল প্ৰদৰ্শন কৰি পঢ়াশলীয়া শিক্ষাৰ অন্ত পেলাই পল বাটগাৰ্ছ কলেজত ভৰ্তি হৈছিল। সেই কলেজত ভৰ্তি হ'বলৈ নিগ্ৰো ছাত্ৰই এটা কঠিন পৰীক্ষা পাছ কৰিব লাগিছিল আৰু পল সেই কঠিন পৰীক্ষা পাছো কৰিছিল লগতে বৃত্তিও পাইছিল। ইয়াৰ পাছত পল কলম্বিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ত ভৰ্তি হৈছিল আৰু ১৯২৩ চনত তাৰ পৰা আইনৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিল। ওকালতি কৰি থাকোতে তেওঁ এদিন এজনী ষ্টেনোগ্ৰাফাৰক মাতি আনি কিবা এটা লিখিবলৈ দিয়াত বগা ৰঙৰ ছোৱালীজনীয়ে (মেম) পলক নিগাৰ বুলি ইতিকিং কৰি তেওঁৰ তলত কাম কৰিবলৈ

অমান্তি হৈছিল। কেৱল গাৰ বং ক'লা হোৱাৰ বাবেই তেওঁ এনেদৰে অপমানিত হৈছিল। অন্তৰত আঘাত পাই পলে সেইদিনাৰ পৰা ওকালতি বৃত্তি বাদ দিছিল।

ওকালতি বাদ দি পল ৰবছন বহি থাকিব লগা হোৱা নাছিল। তেওঁৰ গাত ইমান গুণ আৰু প্ৰতিভা আছিল যে তেওঁ সাধাৰণ মানুহৰ মাজত অসাধাৰণ হৈ জিলিকি আছিল। এখন নাটকত ৰবছনৰ অভিনয় দেখি আমেৰিকাৰ ন'বেল বঁটা বিজয়ী বিখ্যাত নাট্যকাৰ ইউজিন অনীলে নিজে আহি ৰবছনক অনুৰোধ জনালে যে তেওঁৰ নাটকত অভিনয় কৰিব লাগে। কিন্তু আমেৰিকাৰ বগা ৰঙৰ মানুহবিলাকে আপত্তি জনালে যে ক'লা ৰঙৰ পুৰুষৰ লগত তেওঁলোকে বগা ৰঙৰ ছোৱালীক কেতিয়াও অভিনয় কৰিবলৈ নিদিয়। নাট্যকাৰ অনীলে তেওঁলোকৰ কথাত গুৰুত্ব নিদিলে। ৰবছনে তেওঁৰ কেইবাখনো নাটকত সফলতাৰে অভিনয় কৰিলে।

অভিনয়ৰ লগে লগে ৰবছনে গীত গাবলৈও আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁৰ গীতৰ যাদুত শ্ৰোতা ইমান মোহিত হৈছিল যদিও মানুহে কোৱা-কুই কৰিছিল—এনে গায়ক এশ বছৰত এজনহে জন্ম পাব পাৰে। তেওঁ নিগ্ৰো লোকগীতবোৰ গাই ফুৰিছিল। এই গীতবোৰ ৰচনা কৰিছিল তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ ক্ৰীতদাসসকলে। ৰবছনে গোৱা গীতবোৰ ইউৰোপত ইমান জনপ্ৰিয় হৈছিল যে তেওঁ ইচ্ছা কৰা হ'লে বহুত ধন ঘটি আৰামত জীৱন কটাব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু তেওঁ গীত গাই ধন ঘটিব খোজা নাছিল। তেওঁ পৃথিৱীৰ অন্যান্য মহান শিল্পী-সাহিত্যিকৰ দৰে দুখ-কষ্ট আৰু সংগ্ৰামৰ মাজেদি জীৱন-যাপন কৰিছিল।

১৯৩৭-৩৮ চনত স্পেইন দেশৰ অত্যাচাৰী চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে জনসাধাৰণে চলোৱা সংগ্ৰামৰ ভাগ লৈ গান গাই ফুৰোতে কিউৰা দেশৰ কবি নিকোলাছ গিয়েলে তেওঁক এবাৰ

সুধিছিল—ইমান বিখ্যাত গায়ক হৈও আপুনি পৃথিৱীৰ চহৰে চহৰে বিনাপইছাই গান গাই ফুৰে কিয়? ৰবছনে তেতিয়া কৈছিল যে সহজ-সৰল দুখীয়া নিগ্ৰোসকলৰ সহায় আৰু প্ৰেৰণা লাভ কৰিহে তেওঁ বিখ্যাত হৈছে। এই দুখীয়া নিগ্ৰোসকলৰ দৰে পৃথিৱীৰ অন্যান্য দুখীয়া লোকসকলৰ বাবে গান গাওঁতে তেওঁ কেতিয়াও পইছা উপাৰ্জনৰ কথা নাভাবে।

হলিউডৰ পৰা ওলোৱা কেইবাখনো ইংৰাজী ছবিত ৰবছনে অভিনয় কৰিছিল। হলিউডৰ বোলছবিত অভিনয় কৰিলে হাতলৈ বহুত টকা আহে। হাতলৈ বেছি টকা আহিলে মানুহৰ স্বভাৱ সলনি হৈ যায়। টকাৰ প্ৰতি লোভ বাঢ়ি যায়। এইবিলাক কাৰণতে তেওঁ হলিউড এৰি গুচি আহিল। ৰবছনে ঠিক কৰিলে যে তেওঁ এনে ধৰণৰ নাটকতহে অভিনয় কৰিব যিবোৰ নাটক চাই দুখীয়া মানুহে ধনী আৰু অত্যাচাৰী মানুহৰ বিৰুদ্ধে সংগ্ৰাম কৰিবলৈ শিকিব।

অধিক পৰিশ্ৰম কৰাৰ বাবে জীৱনৰ শেষৰ ফালে পল ৰবছনৰ স্বাস্থ্য ভাগি পৰিছিল। আমেৰিকা চৰকাৰৰ ব্যৱহাৰেও তেওঁৰ কষ্ট বঢ়াইছিল। তেওঁ নিগ্ৰো আৰু দুখীয়া মানুহৰ বাবে আৰু কপট চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে গান গাইছিল। এই কথা চৰকাৰে অলপো সহ্য কৰিব পৰা নাছিল। ৰবছনৰ কঠ বন্ধ কৰিবলৈ চৰকাৰে নিগ্ৰোসকলক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে উচতাইছিল। দহ বছৰ অসুখত ভুগি ১৯৭৬ চনৰ ২৩ জানুৱাৰী তাৰিখে তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। সেই সময়ত নিগ্ৰোসকল আমেৰিকাৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে স্বাধীন আৰু আগৰণুৱা হৈ উঠিছিল। মৃত্যুৰ আগে আগে নিগ্ৰোসকলৰ এই উন্নতি দেখি তেওঁ অত্যন্ত সুখী হৈছিল।

পল ৰবছনৰ জন্মৰ আজি এশ দহ বছৰ পূৰ হ'ল। পৃথিৱীৰ সকলো দেশতে তেওঁৰ জন্ম শতবাৰ্ষিকী পতাৰ ধুম উঠিছে। পৃথিৱীৰ চুকে-কোণে পল ৰবছনৰ কঠৰ বিপ্লৱী গানবোৰ বাজি উঠিছে। □ (সহায় লৈ)

বিশ্বকবি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ শৈশৱ

শ্ৰী অৰুণুতি বৰগোহাঁই
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বিশ্বকবি অথবা কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ নাম পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইতে পৰিচিত। ন'বেল বঁটা লাভ কৰি দেশলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনা এইজনা বৰেণ্য কবিৰ হৃদয়স্পৰ্শী কবিতাবোৰ সমগ্ৰ বিশ্বতেই সমাদৃত।

এই মহান কবিজনৰ জন্ম হৈছিল ১৮৬১ চনৰ ৬ মে' তাৰিখে কলকাতাৰ জোৰা সাকোঁত বিখ্যাত ঠাকুৰ পৰিয়ালত। ঠাকুৰ পৰিয়ালৰ প্ৰায় সকলোখিনি মানুহেই আছিল লেখক, কবি, শিল্পী অথবা গায়ক। তেওঁলোকৰ সম্পদ, জ্ঞান আৰু সৌন্দৰ্য সাধনাৰ প্ৰতি থকা প্ৰবল হেঁপাহৰ বাবেই সকলোৰে ওচৰত তেওঁলোক বিখ্যাত হিচাপে স্বীকৃত হৈছিল। এই ঠাকুৰ পৰিয়ালৰ পুৰুষসকল যেনেকৈ গুণী-জ্ঞানী আৰু যশস্বী আছিল, ঠিক তেনেকৈ মহিলাসকলো আছিল সুন্দৰী আৰু গুণৱতী। এওঁলোকে অসীম দানেৰে বংগ সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰি থৈ গৈছে। এওঁলোকে যে অকল কিতাপকে লিখিছিল, তেনে নহয়। বাতৰিকাকত আৰু আলোচনী আদিৰো জন্ম দিছিল। ঠাকুৰ পৰিয়ালৰ প্ৰচেষ্টাত জন্ম হোৱা তেনে এখন আলোচনীৰ নাম আছিল 'ভাৰতী'। এজন সহোদৰে চলোৱা এইখন আলোচনীৰ বাবে ৰবীন্দ্ৰনাথে পোনপ্ৰথমে কবিতা, গীত আৰু নাট ৰচনা কৰিছিল। তেতিয়া ৰবীন্দ্ৰনাথৰ বয়স মাথো ১৬ বছৰ।

এনে এটা সুৰুচিসম্পন্ন আৰু আঢ্যৱন্ত পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰিলেও ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ শৈশৱ কিন্তু বৰ সুখৰ নাছিল। তেওঁৰ অতি কম বয়সতে মাকৰ মৃত্যু হয়। দেউতাক মহৰ্ষি দেবেন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ ব্যৱসায়ৰ কামত ঘৰৰ পৰা প্ৰায়েই আঁতৰত থাকে। ৰবীন্দ্ৰনাথৰ একমাত্ৰ লগৰীয়া আছিল ঘৰৰ লগুৱা-লিকটোবিলাক। তেওঁক চোৱা-চিতা কৰা লগুৱা কিছুমান বৰ নিষ্ঠুৰ প্ৰকৃতিৰ আছিল আৰু তেওঁক মুকলি মনেৰে বাহিৰত ফুৰা-চকা কৰিবলৈ বাধা দিছিল। গোটেই দিন ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজতে তেওঁলোকে ৰবীন্দ্ৰনাথক আবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল।

ৰবীন্দ্ৰনাথ আছিল অতি সৰুৰেপৰাই কৌতূহলী। দিনত তেওঁ কোঠাটোৰ খিৰিকীখনৰ সন্মুখত বহি থাকি বাহিৰৰ জগতখনৰ বিষয়ে ধ্যান কৰিবলৈ ধৰিলে। গছ, মাটি, আকাশলৈ চালে প্ৰকৃতিৰ অকৃত্ৰিম সৌন্দৰ্যৰে মহীয়ান প্ৰতিটো সুন্দৰ

বস্তুকেই নিৰীক্ষণ কৰিলে। আত্মগুণেৰে পৰিপূৰ্ণ প্ৰতিটো বস্তুৰেই তেওঁৰ পৰমাত্মীয় বুলি ধাৰণা হ'ল। গছৰ পাত, ফুল আৰু ইজোপা গছৰপৰা সিজোপা গছলৈ উৰি যোৱা সুন্দৰ চৰাইবোৰ দেখি দেখি তেওঁ অজানিতেই প্ৰকৃতিৰ সেৱক হৈ পৰিছিল। পুৱাতে তেওঁ সাৰ পাই উঠিয়েই ফুলনিত ফুৰিবলৈ যায়। নিয়ৰত তিতি থকা ঘাঁহ, বন আৰু ফুলৰ শীতল পৰশে তেওঁক বন্ধুত্বৰ নিবিড় সান্নিধ্য দান কৰিছিল।

খিৰিকীৰ দাঁতিত বহিয়েই ৰবীন্দ্ৰনাথে দেখা পাইছিল এটি ঘাট বন্ধোৱা পুখুৰী। বিশাল পুখুৰীটোৰ পৰিষ্কাৰ পানীত পুৰাৰ ৰ'দ পৰি কাঁচৰ দৰে চিকমিকাই থাকে। পুখুৰীটোৰ এটা পাৰত এজোপা বৰগছ, আনটো পাৰত অসংখ্য নাৰিকলৰ শাৰী। তাত গা ধুবলৈ অহা সকলো মানুহকে ৰবীন্দ্ৰনাথে দেখা পায়। কথা পাতিবলৈ নেপালেও মানুহবোৰৰ সৈতে তেওঁৰ হৃদয়ৰ পৰিচয় গঢ়ি উঠিছিল। সূৰ্যাস্তৰ আগমুহূৰ্তত ৰাফনী বেলিৰ হেঙুলীয়া ৰশ্মিৰে বৰগছজোপা বুৰাই পেলোৱাৰ কিছু সময়ৰ পাছতেই পৃথিৱীৰ বুকুলৈ আন্ধাৰ নামি আহিছিল। ৰবীন্দ্ৰনাথৰ কল্পনাত কিন্তু তেতিয়া গছজোপাৰ তলত অপেশ্বৰীৰ মেলা বহে।

ৰবীন্দ্ৰনাথক নিচেই সৰুতে পঢ়াশালিত নামভৰ্তি কৰি দিয়া হৈছিল। কিন্তু পঢ়াশালিৰ আচহুৱা পৰিৱেশক তেওঁৰ শিশুমনে সহজভাৱে ল'ব পৰা নাছিল। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তেওঁলোকক বহু সময় ধৰি বেঞ্চৰ ওপৰত থিয় কৰাই ৰাখিছিল। তদুপৰি কেতিয়াবা আকৌ বাহিৰৰ টান ৰ'দত ৰখাই শাস্তি দিয়াৰ লগতে শৰীৰত প্ৰহাৰো কৰিছিল। শিক্ষাদানৰ এই পদ্ধতিটোক তেওঁৰ সৰল অন্তৰে সমৰ্থন কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ মনত শিক্ষকসকলৰ প্ৰতি এটা বিৰূপ মনোভাৱ গঢ় লৈ উঠিল। ফলত কেইজনমান শিক্ষকৰ বাবেও তেওঁ অপ্ৰিয় হৈ উঠিছিল। কিন্তু ৰবীন্দ্ৰনাথে নিজৰ মেধা শক্তিৰ জৰিয়তে তেওঁৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন কৰি দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

ৰবীন্দ্ৰনাথ দিনে দিনে স্কুলৰ প্ৰতি অমনযোগী হৈ পৰাৰ কাৰণে দেউতাকে ঘৰলৈ শিক্ষক মাতি আনি ঘৰতে পঢ়োৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। এই শিক্ষকসকলৰ পৰাই ৰবীন্দ্ৰনাথে বহু শিক্ষা আহৰণ কৰিলে। তেওঁৰ পাঠ বৰ কঠোৰ আছিল কাৰণ, প্ৰত্যেক

দিনৰ পাঠ তেওঁৰ দেউতাকে নিৰ্দিষ্ট কৰি দিছিল আৰু সেই পাঠ ববীন্দ্ৰনাথে দিব পাৰে নে নোৱাৰে, সেইটো চাবলৈহে শিক্ষকসকলক নিয়োগ কৰা হৈছিল।

নিচেই পুৱাতেই তেওঁ শোৱাপাঠী এৰি ব্যায়াম কৰিবলগীয়া হয়। এজন মল্ল যুঁজাৰুৰ হতুৱাই ববীন্দ্ৰনাথক 'মল্ল যুঁদ্ধ'ও শিকোৱা হৈছিল। অংক, বিজ্ঞান, বুৰঞ্জী, কাব্য আৰু অন্যান্য বিষয়ে শিকাৰ লগতে তেওঁ ছবিও আঁকিছিল। তদুপৰি, প্ৰত্যেক দেওবাৰে গানৰ শিক্ষক আহি তেওঁক গানো শিকাই যায়হি।

ববীন্দ্ৰনাথৰ দেউতাকে ইচ্ছা কৰিছিল যাতে ববীন্দ্ৰনাথ এটা সুন্দৰ সুগঠিত শৰীৰ, এটা শক্তিশালী মগজু, এখন দয়ালু হৃদয় আৰু এটা পৱিত্ৰ মনৰ গৰাকী হ'ব পাৰে। শিক্ষকসকল আৰু কিতাপ-পত্ৰ আদিৰ পৰা নানা শিক্ষা লাভ কৰাৰ উপৰি, ববীন্দ্ৰনাথে দেউতাকৰ পৰা জীৱন আৰু জগত সম্পৰ্কীয় এনে কিছুমান মহৎ জ্ঞান লাভ কৰিছিল, যাৰ ফলস্বৰূপে জীৱনৰ পাছৰ সময়ছোৱাত তেওঁ এজন মহান ব্যক্তি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাত সফল হৈছিল। □

আচৰিত কিন্তু সঁচা

সংগ্ৰাহক : অপৰ্ণা সাহা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

- ☞ বৰফ বা আইচক্ৰীম খালে যদি গৰম লাগে আৰু গৰম গাখীৰ বা চাহ খালে যদি ঠাণ্ডা লাগে, তেন্তে ই আচৰিত নহয়নে? কিন্তু চিগুৱেতেৰা (Ciguatera) নামৰ এবিধ ৰোগ হ'লে মানুহৰ এনে অনুভূতিয়েই হয়।
- ☞ এটা মৌ-মাথিয়ে আধা কিলোগ্ৰাম মৌ বস গোটাৰলৈ প্ৰায় দুই নিযুত পাহ ফুলৰ পৰা মৌ আনিব লাগে। একোটা কৰ্মী মৌ মাথিয়ে তাৰ জীৱনকালত মৌ সংগ্ৰহ কৰিবৰ কাৰণেই তিনি লাখ মাইলমান ভ্ৰমণ কৰিব লগা হয়।
- ☞ পৃথিৱীৰ পৰা চন্দ্ৰৰ দূৰত্ব যদি ৮৩,৩৩৩ কিলোমিটাৰ কম হ'লহেঁতেন, তেন্তে চন্দ্ৰই এনেকুৱা প্ৰলয়ংকাৰী সৃষ্টি কৰিলেহেঁতেন যে এভাৰেষ্ট শৃংগত পানী বুৰ গ'লহেঁতেন।
- ☞ এজন মানুহৰ কলিজাটোৱে তেজ শোধন কৰোতে এদিনত যিমান শক্তি ব্যয় কৰে, তাৰে ৬৮ কিলোগ্ৰাম ওজনৰ মানুহ এজনক এম্পায়াৰ ষ্টেট বিল্ডিঙৰ ওপৰলৈ তুলিব পৰা যাব। এই অট্টালিকাটোৰ উচ্চতা প্ৰায় ৪৫০ মিটাৰ।
- ☞ ধূমকেতু একোটাৰ নেজডাল কেইবা নিযুত কিলোমিটাৰ বিস্তৃত হৈ থাকিব পাৰে। ইয়াৰ দীঘ সূৰ্যৰ পৰা পৃথিৱীৰ দূৰত্ব যিমান তাতকৈও বেছি। এই নেজডাল গেছ আৰু মিহি ধূলিৰ বাহিৰে আন একো নহয়। কিন্তু এই নেজডালত যিমানখিনি পদাৰ্থ থাকে, সেই আটাইখিনি এটা নিয়মীয়া আকাৰৰ ছটকেছৰ ভিতৰত সহজেই ভৰাই থ'ব পাৰি।
- ☞ হাঁহিলে মানৰ শৰীৰৰ প্ৰায় ৬৫০ ডাল পেশীৰ ভিতৰত প্ৰায় ১৫ ডালৰ পৰিশ্ৰম হ'ল আৰু ক্ৰ কৌঁচালে পৰিশ্ৰম হ'ল প্ৰায় ৬০ ডালৰ। সেয়ে ক্ৰ কৌঁচোৱাতকৈ হাঁহি থকাই ভাল।

- ☞ জন্মৰ সময়ত মানৰ শৰীৰৰ দেহত ৩৫০ ডাল ভিন ভিন হাড় থাকে। কিন্তু প্ৰাপ্তবয়স্ক মানুহ এজনৰ দেহত থাকে মাত্ৰ ২০৬ ডাল হাড়। সদ্যজাত মানৰ শিশুৰ বাকীবোৰ হাড় নোহোৱা হয়নে? নহয়। লগ লাগি যোৱাৰ ফলতহে সংখ্যা কমি যায়।
- ☞ আৰম্ভণিৰ পৰা ১,০০০,০০২,০০০ চনলৈকে পৃথিৱীত যিমান মানুহ জন্মিছে আৰু জন্ম হ'ব সেই আটাইখিনি জীয়াই থাকিলেহে সূৰ্যৰ ভৰৰ সমান হ'বগৈ।
- ☞ মানৰ দেহৰ সকলোবোৰ তেজৰ সিৰা যদি ইডালৰ পিছত সিডালকৈ জোৰা লগোৱা হয়, তেতিয়া ইয়াৰ দৈৰ্ঘ্য হ'ব ১,৬০,০০০ কিলোমিটাৰ। অৰ্থাৎ, ই ইমান দীঘল হ'ব যে বিষুৱৰেখাৰ চাৰিওফালে চাৰিপাক দিব পৰা যাব।
- ☞ বিজ্ঞানীসকলে কৰা গণনা অনুসৰি পৃথিৱীৰ ভৰ ৬,০০০,০০০,০০০,০০০,০০০,০০০,০০০,০০০ কিলোগ্ৰাম। বৰ্তমান পৃথিৱীত মানুহৰ সংখ্যা বাঢ়ি গৈ আছে। এইদৰে মানুহৰ সংখ্যা বাঢ়ি গৈ থাকিলে পৃথিৱীৰ ভৰৰ সমান হ'বগৈ।
- ☞ মানৰ দেহৰ সকলোবোৰ তেজৰ সিৰা যদি ইডালৰ পিছত সিডালকৈ জোৰা লগোৱা হয়, তেতিয়া ইয়াৰ দৈৰ্ঘ্য হ'ব ১,৬০,০০০ কিলোমিটাৰ। অৰ্থাৎ, ই ইমান দীঘল হ'ব যে বিষুৱৰেখাৰ চাৰিওফালে চাৰিপাক দিব পৰা যাব।
- ☞ মানুহৰ মগজুটো ইমান জটিল যে পৃথিৱীৰ সকলো যন্ত্ৰ-পাতি একেলগে লগলগাই হ'লেও সিমান জটিল নহ'ব।

(সংগৃহীত, শাস্ত্ৰনু কৌশিক বৰুৱাৰ বিজ্ঞানৰ কি, কিয়, কেনেকৈ, কোন, আৰু কেতিয়া)

বামুড়া ত্ৰিভুজ

নবনীতা ডেকা

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

আমি সকলোৰে জানো যে বৰ্তমানৰ যুগটো হ'ল বিজ্ঞানৰ যুগ। পৃথিৱীত এনে এটা বস্তু নাই যে বিজ্ঞানে তাৰ বহস্য উদ্ঘাটন কৰিব পৰা নাই। কিন্তু আজিৰ এই বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ চৰম সীমাতে এনে কিছুমান বস্তু আছে যে বিজ্ঞানকো নিজৰ সন্মুখত নতশিৰ হ'বলৈ বাধ্য কৰাইছে।

বিজ্ঞানে বহস্য ভেদ কৰিব নোৱাৰা তেনে এটি বস্তু হ'ল 'বামুড়া ত্ৰিভুজ'। বামুড়া ত্ৰিভুজ হৈছে নামৰ ঠাই তিনিখন কাল্পনিক ৰেখাৰে লগ লগালে যি ত্ৰিভুজ উৎপন্ন হয় সিয়েই 'বামুড়া ত্ৰিভুজ'। বামুড়া ত্ৰিভুজৰ অন্তৰ্গত জনভাগক খৰগামে সাগৰ বুলি কোৱা হয়।

বামুড়া ত্ৰিভুজ ইমান বিস্ময়কৰ হোৱাৰ কাৰণ হ'ল ইয়াত ঘটা আশ্চৰ্যজনক ঘটনাবোৰ। উদাহৰণস্বৰূপে ১৯৪৫ চনত ডিছেম্বৰ মাহত ফ্লোৰিডাৰ ফ'ৰ্ট লভাৰভেলৰ নৌ বাহিনীৰ পাঁচখন বোম্বাৰ্ক বিমানে বোমা নিক্ষেপ কৰাৰ পৰীক্ষা কৰিবলৈ গৈ বামুড়া ত্ৰিভুজত অদৃশ্য হৈ গ'ল। বাহিনীটোৰ নেতা চাৰ্লছ টেইলৰৰ পৰা পোৱা খবৰ আহিল যে তেওঁলোকে বাট হেৰুৱাইছে উপকূল বা মাটিৰ কোনো চিন চাবেই নাই। ইয়াৰ আগতেও বামুড়া ত্ৰিভুজত এনে ঘটনা বহুত সংঘটিত হৈছে। বহুতো সাগৰীয় জাহাজ এই বহস্যময় এলেকাৰ কবলত পৰি সম্পূৰ্ণৰূপে নিঃচিহ্ন হৈ গৈছে।

বামুড়া ত্ৰিভুজ অঞ্চল অতিক্ৰম কৰা বেছিভাগেই পাইলট বা জাহাজৰ কেপ্টেইনৰ মতে অঞ্চলটোত সদায় এক উজ্জ্বল অদ্ভুত পোহৰ দেখা যায়। অঞ্চলটোত বিমান বা জাহাজবোৰে অস্বাভাৱিক আচৰণ কৰে। বহুতে সেই ঠাইত অদ্ভুত উৰণীয়া বস্তু দেখা বুলি কয়। কিছুমান উৰাজাহাজৰ পাইলটে এই অঞ্চল অতিক্ৰম কৰিলে প্ৰচণ্ড চাপ আৰু উত্তাপ অনুভৱ কৰিছিল। কেতিয়াবা ছাৰগাৰে সাগৰৰ বুকুত আচৰিত বস্তুও ঘূৰি ফুৰা দেখা যায়। ইয়াত ঘটা ঘটনাবোৰৰ আটাইতকৈ আচৰিত কথা হ'ল বহুতো বিমান বা জাহাজ সম্পূৰ্ণৰূপে নিঃচিহ্ন হৈ যোৱাটো, যিবোৰৰ অনুসন্ধান কৰিও চিন-চাব পোৱা নাযায়।

কলম্বাচৰ নথি-পত্ৰতো এই অঞ্চলৰ কথা পোৱা যায়। এই অঞ্চলটোৰ মাজেদি যাওঁতে তেওঁ আকাশৰ পৰা জুইৰ পিণ্ডসদৃশ বস্তু এটা সাগৰলৈ নমা দেখিছিল আৰু ছাৰগাছো সাগৰত

সোমোৱাৰ লগে লগে তেওঁৰ জাহাজৰ কম্পাছে আচৰিত আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিছিল।

প্ৰথম অৱস্থাত মানুহৰ ধাৰণা আছিল যে ইয়াত বায়ুশূন্য গহুৰ আছে আৰু উৰাজাহাজবোৰে সেই গহুৰৰ কবলত পৰি নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱায়। বহুতো বিজ্ঞানীয়ে ভাবে যে ই হৈছে পানীৰ পকনীয়া আৰু তীব্ৰ বেগত অহা সাগৰীয় ধুমুহা। এই পকনীয়াত পৰি জাহাজবোৰে নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱায় আৰু সাগৰৰ গভীৰতালৈ সোমাই যায়। এই বহস্যময় ঘটনাবোৰৰ সঠিক ব্যাখ্যা আজিলৈকে কোনেও দিব পৰা নাই যদিও সকলোৰে মত ভিন ভিন।

কাৰোবাৰ মতে এই বহস্যময় কাৰ্যবোৰ আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ তলত বাস কৰা মানুহতকৈ উন্নত জীৱৰ কাম এবাৰ বামুড়া ত্ৰিভুজৰ বিষয়ে চলা ৰেডিঅ' আলোচনাৰ মাজতে হঠাৎ এটা অপৰিচিত কণ্ঠস্বৰ। ৰেডিঅ'ত ভাহি উঠিছিল আৰু সেই মাতটোৱে কৈছিল যে বামুড়া ত্ৰিভুজ পৃথিৱীৰ মতে বাহিৰৰ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰাৰ বাবে এডোখৰ নিৰ্দিষ্ট অঞ্চল। লগতে কোৱা হৈছিল যে বামুড়া ত্ৰিভুজত ঘটনা ঘটনাবোৰত অদৃশ্য হৈ যোৱা কোনো জীৱৰে মৃত্যু ঘটা নাই। বহুত চেষ্টা কৰিও কিন্তু সেই কণ্ঠৰ গৰাকীক বিচাৰি পোৱা নগ'ল।

চলিত শতিকাতেই বামুড়া ত্ৰিভুজত ঘটা এনে ঘটনাৰ সংখ্যা ডেৰশৰো অধিক। এই ঘটনাবোৰ সংঘটিত হোৱাৰ পাছত উদ্ধাৰকাৰী জাহাজ বা বিমানবোৰে অনুসন্ধান কৰিও একো উৰাদিহ নাপায়; বৰঞ্চ বৃহৎ সন্মিলিত শক্তিৰ অনুসন্ধানকাৰী জাহাজ, ছাৰমেৰিণ বা বিমানো সেই বহস্যময় এলেকাত চিৰদিনৰ বাবে হেৰাইযায়! গতিকে সেই অঞ্চলটোত যে কোনোবা উন্নত জীৱৰ হাত আছে বুলি ভবাৰ থল নথকা নহয়। বহুতৰ মতে সেই অঞ্চলত যাতায়াতৰ সংখ্যা বেছি বাবে তাত দুৰ্ঘটনাৰ সংখ্যাও বেছি।

থোৰতে ক'বলৈ গ'লে বামুড়া ত্ৰিভুজ এক বহস্যময় এলেকা। ইয়াৰ বহস্য আজিলৈকে কোনেও উদ্ধাৰ কৰিব পৰা নাই। অদূৰ ভৱিষ্যতে হয়তো বিজ্ঞানে এই বহস্যময় এলেকাৰ বহস্য উদ্ঘাটন কৰিব পাৰে। সেই দিনটোলৈ মানৱ জাতিয়ে অসীম ধৈৰ্যৰে অপেক্ষা কৰিব লাগিব। □

(সংগৃহীত, জিঞ্জাস, ১৯৯৪, জুন সংখ্যা)

ধূমকেতুৰ বিষয়ে কিছু কথা

শ্ৰী চন্দন বা

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আকাশত মাজে-সময়ে ধূমকেতু ওলায়। ধূমকেতু এবিধ উজ্জ্বল জ্যোতিষ্ক। বহুতো ধূমকেতুৰ এডাল দীঘল নেজ থাকে বাবে ধূমকেতুক নেজাল তৰা বুলিও কয়। ধূমকেতু সৌৰজগতৰ বাসিন্দা। ধূমকেতুৰ কক্ষপথবোৰ বৰ দীঘলীয়া। সেইবাবে ইহঁতক আকাশত সদায় দেখা পোৱা নাযায়।

ধূমকেতুৰ মাজৰ অংশ অলপ ডাঠ। এই ডাঠ অংশটোক ধূমকেতুৰ নিউক্লিয়াছ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ চাৰিওফালৰ পাতল অংশক কমা বুলি কয়। নিউক্লিয়াছ আৰু কমাক একেলগে ধূমকেতুৰ মূৰ বুলি কোৱা হয়।

কিছুমান ধূমকেতু সূৰ্যৰ ওচৰ চাপিলে সিহঁতৰ কিছুমান বিস্ময়কৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে। ধূমকেতুৰ মূৰৰ পৰা সূৰ্যৰ বিপৰীত ফালে এডাল দীঘল উজ্জ্বল নেজ ওলায়। ১৮৬১ চনত ওলোৱা এটা ধূমকেতুৰ নেজডালে আকাশৰ দুই-তৃতীয়াংশ আৱৰি পেলাইছিল। কিন্তু একে বৃহদাকাৰ ধূমকেতুৰ নিউক্লিয়াছৰ ব্যাস এশ মাইলতকৈও কম আছিল। ধূমকেতু সূৰ্যৰ ওচৰ চাপি আহিলে সূৰ্যৰ তাপত নিউক্লিয়াছৰ বাহিৰৰপৰা পদাৰ্থ বাষ্প হিচাপে ওলাই আহে আৰু সৌৰ বিকিৰণৰ হেঁচাত সূৰ্যৰ বিপৰীত পিনে বিয়পি পৰে। এনেদৰে গেছ আৰু ধূলি বিয়পি নেজৰ সৃষ্টি হয়। এইবোৰ পদাৰ্থই সূৰ্যৰ অতি বেঙুনীয়া ৰশ্মি (Ultra Violet ray) শুহি লৈ পোহৰ হিচাপে এৰি দিয়ে বাবে নেজডাল উজলি উঠে। সূৰ্যৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ লগে লগে নেজডালৰ বেছি অংশ পদাৰ্থ মহাশূন্যত বিয়পি পৰে।

ধূমকেতু কাৰ্বন ডাই-অক্সাইড, কাৰ্বন মন'অক্সাইড, চায়ানোজেন, নাইট্ৰ'জেন আদি গেছ থকা বুলি প্ৰমাণ পোৱা গৈছে। এইবোৰৰ কিছুমান গেছ জীৱ-জগতৰ বাবে বিষাক্ত। ধূমকেতুৰ নেজত থকা গেছৰ ঘনত্ব বৰ কম। পৃথিৱীৰ বায়ুৰ ঘনত্ব ধূমকেতুৰ নেজৰ গেছৰ ঘনত্বতকৈ বহুত গুণে বেছি। সেইবাবে জীৱ জগতৰ একো অনিষ্ট সাধন নহয়।

১৬৮২ চনত এডমাণ্ড হেইলি নামৰ এজন জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানীয়ে মহাকৰ্ষণৰ সূত্ৰ প্ৰয়োগ কৰি ধূমকেতুৰ কক্ষপথ গণি উলিয়ায়। ১৪৫৬, ১৫৩১ আৰু ১৬০৭ চনত ওলোৱা ধূমকেতুটোৰ সংগৃহীত তথ্যবোৰৰ পৰা তেওঁ অনুমান কৰিছিল যে তিনিওটা ধূমকেতুৰ কক্ষপথৰ সাদৃশ্য আছে। তেওঁ সিদ্ধান্তলৈ আহিছিল যে সেইটো এটাহে ধূমকেতু। এই ধূমকেতুটোৱে প্ৰায় ৭৫ বছৰৰ মূৰে মূৰে সূৰ্যক প্ৰদক্ষিণ কৰে। এই ধূমকেতুটো পিছলৈ হেইলিৰ ধূমকেতু হিচাপে জনাজাত হয়। হেইলিৰ ধূমকেতু ১৭৫৮, ১৮৩৫ আৰু ১৯৮৬ চনত পুনৰ দেখা গৈছিল।

সকলো ধূমকেতু সৌৰজগতৰ বাসিন্দা আৰু প্ৰত্যেকৰে নিজা নিজা পৰিভ্ৰমণ কাল আছে। পৰিভ্ৰমণ কাল কেইবা বছৰৰ পৰা কেইবালাখ বছৰলৈ হ'ব পাৰে। গ্ৰহৰ আকৰ্ষণে ধূমকেতুৰ কক্ষপথক সলনি কৰিব পাৰে। ধূমকেতুৰ কক্ষপথ গ্ৰহৰ কক্ষপথৰ তুলনাত বেছি উপবৃত্তাকাৰ। উপবৃত্তাকাৰ পথৰ এটা নাভিত বৃহস্পতি আছে। ইহঁতৰ পৰিভ্ৰমণ কাল চুটি আৰু ইহঁতক বৃহস্পতি গোষ্ঠীৰ ধূমকেতু বুলি কোৱা হয়। শনি গোষ্ঠীৰ ধূমকেতুৰ সংখ্যা কম। হেইলিৰ ধূমকেতুৰ কক্ষপথৰ আনটো নাভিত নেপচুন আছে। কিছুমান ধূমকেতুৰ কক্ষপথ সৌৰজগতৰ সীমা পাৰ হৈ আন নক্ষত্ৰৰ ওচৰ পায়গৈ।

ধূমকেতুত থকা পদাৰ্থৰ পৰিমাণ নগণ্য। অনুমান কৰা হৈছে যে হেইলিৰ ধূমকেতুৰ ভৰ পৃথিৱীৰ ভৰৰ দহ কোটি ভাগৰ এভাগতকৈও কম। কিন্তু ধূমকেতুৰ আকাৰ ভৰৰ তুলনাত যথেষ্ট ডাঙৰ।

কেতিয়াবা সূৰ্যৰ আকৰ্ষণৰ ফলত ধূমকেতু ভাগি যাবও পাৰে। ১৮৭২ চনত বিয়েলা ধূমকেতু সূৰ্যৰ আকৰ্ষণৰ ফলত ভাগি গৈ প্ৰকাণ্ড উল্কাবৃষ্টিলৈ পৰিণত হৈছিল। এনেদৰে বিভিন্ন সময়ত ধূমকেতু ভাগি গৈ উল্কাবৃষ্টি হোৱাত কেইবাটাও উদাহৰণ আছে। □

গিনিছ বুক অৱ ৰেকৰ্ডছ

ৱিদ্দিপ বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আজিৰ পৰা প্ৰায় তিনি কুৰি বছৰৰ আগৰ কথা। সেইদিনা আছিল ১৯৫১ চনৰ নৱেম্বৰ মাহৰ ১০ তাৰিখ। গিনিছ প্ৰকাশন সন্থা নামৰ ইংলেণ্ডৰ এটা প্ৰখ্যাত প্ৰকাশন সন্থাৰ পৰিচালন সঞ্চালক ছাৰ হিউ বিভাৰ (Sir Hugh Beaver), তেওঁৰ কেইজনমান সংগীৰে সৈতে আয়াৰলেণ্ডৰ দক্ষিণ-পূবত অৱস্থিত স্লানি (Slaney) নদীৰ পাৰৰ হাবি এখনত চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল। চিকাৰৰ পৰা ওভতাৰ বাটত কেইটামান গ'ল্ডেন প্ল'ভাৰ (Golden Plover), (আমাৰ পানী কাউৰীৰ দৰে এবিধ পানীত চৰা চৰাই) তেওঁলোকৰ মূৰৰ ওপৰেদি অতি বেগেৰে পাৰ হৈ গ'ল। চৰাইকেইটাৰ বেগ ইমানেই বেছি আছিল যে হিউ আৰু তেওঁৰ সংগীসকলৰ এজনেও চৰাইকেইটাৰ গাত বন্দুকৰ গুলী লগাব নোৱাৰিলে। সেই সময়ত আকৌ গ'ল্ডেন প্ল'ভাৰে ইউৰোপৰ আটাইতকৈ বেগী চৰাই বুলি স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল।

চিকাৰৰ পৰা উভতি আহি সন্ধিয়া এই বিষয়ে আলোচনা কৰি আটাইয়ে বুজিলে, গ'ল্ডেন প্ল'ভাৰেই হ'ল ইউৰোপৰ আটাইতকৈ বেগী চৰাই সেই বিষয়ে ক'ব নোৱাৰি। সেইদিনা এই বিষয়ে দীঘলীয়া আলোচনা-আলোচনা চলিল যদিও কোনো এক নিশ্চিত সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পৰা নগ'ল। সেই বিষয়ৰ আলোচনাও সিমানতে অন্তৰ্ভুক্ত। কিন্তু হিউ বিভাৰৰ মনৰ খু-দুৰনি দূৰ নহ'ল। দুবছৰমানৰ পাছত সেই বিষয়ৰ আলোচনাই আকৌ বিভিন্নজনৰ মনত ভূমুকি মাৰিলেহি। কোনো কোনোৱে ক'লে যে গ্ৰাউছহে (Grouse ভৰিত ৰঙা বৰণৰ পাখি থকা এবিধ বনৰীয়া চৰাই) ইউৰোপৰ আটাইতকৈ বেগী চৰাই। এনেবোৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক হোৱা দেখি হিউ চাহাবে ভাবিলে এনে ধৰণৰতো আৰু অসংখ্য কথা আছে যিবোৰক লৈ সদায়েই তৰ্ক-বিতৰ্ক হৈ আহিছে, অথচ কোনো নিশ্চিত সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পৰা নাই। কিয়নো এনেবোৰ কথাৰ নিৰ্ভুল আৰু সম্পূৰ্ণ তথ্য থকা কোনো কিতাপ বা তথ্য তালিকা নাই। সেয়ে তেওঁ ভাবিলে, গিনিছ প্ৰকাশনৰ পৰাই এনে এখন 'ৰেকৰ্ড বুক' প্ৰকাশ কৰিলে কেনে হয়? ভবামতেই কাম। 'ৰেকৰ্ড বুক' প্ৰকাশৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে লণ্ডনৰ ১০ নং ফ্লিট ষ্ট্ৰীটত এটা কাৰ্যালয় স্থাপন

কৰা হ'ল। আৰম্ভ হ'ল এখন নিখুঁত আৰু স্বয়ং সম্পূৰ্ণ ৰেকৰ্ড বুক প্ৰকাশৰ কাম। অৱশেষত ১৯৫৫ চনৰ অক্টোবৰ মাহত ১৯৮ পৃষ্ঠাৰে প্ৰকাশ হ'ল এখন নিখুঁত আৰু স্বয়ং সম্পূৰ্ণ ৰেকৰ্ড বুকৰ প্ৰথমটো সংকলন আৰু আচৰিতভাৱেই সেই বছৰে বৰদিনৰ সময়লৈ এই কিতাপখনে সৰ্বাধিক বিক্ৰীৰ গ্ৰন্থ তালিকাত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰিলে। সেয়াই আৰম্ভণি। তেতিয়াৰে পৰা কিতাপখন প্ৰতি বছৰে নতুন নতুন আচহুৱা যেন লগা অভিলেখসূচক মেটমৰা সন্তাৰ লৈ প্ৰকাশ হৈ আহিছে আৰু আচৰিতভাৱে কিতাপখনে প্ৰতিবছৰে সৰ্বাধিক বিক্ৰীৰ গ্ৰন্থ তালিকাত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰিছে, যিটো এক ৰেকৰ্ড। অৱশ্যে ১৯৫৭ আৰু ১৯৫৮ চনৰ বছৰ দুটাত কিতাপখন প্ৰকাশ হোৱা নাছিল।

বৰ্তমান প্ৰতিবছৰে মুঠ ৩৬টা ভাষাত এইখন কিতাপৰ ২৬২টা সংস্কৰণ প্ৰকাশ হয়। সৰ্বাধিক বিক্ৰী ৰেকৰ্ডৰ বাবে ১৯৭৪ চনৰ পৰা কিতাপখনৰ 'সৰ্বাধিক বিক্ৰী গ্ৰন্থ' শিতানত ইয়াৰ নিজৰ নামো সংযোজিত হৈছে। প্ৰকাশনৰ ইতিহাসত আজি এইখন কিতাপ পৰম বিস্ময়। জনপ্ৰিয়তাৰ দিশৰ পৰা এইখন কিতাপে যে কিমান বৈশিষ্ট্য লাভ কৰিছে তাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায় ইয়াৰ মুদ্ৰণ সংখ্যাৰ পৰা। ইয়াৰ প্ৰতিটো সংখ্যাই প্ৰায় ৬০ নিযুত বিক্ৰী হয় আৰু প্ৰতিটো সংখ্যাৰে বিক্ৰী সৰ্বাধিক। এইখিনি একেলগে ১৬৮টা থাকত থিয় কৰালে প্ৰতিটো থাকৰ উচ্চতা হ'বগৈ পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ওখ শৃংগ মাউণ্ট এভাৰেষ্টতকৈও বেছি। এই মুদ্ৰণ সংখ্যাৰ পৰাই কিতাপখনৰ অসামান্য চাহিদা সহজে অনুমান কৰিব পাৰি।

এইখনেই হ'ল পৃথিৱীৰ সকলোবোৰ আচৰিত, ৰোমাঞ্চকৰ ৰেকৰ্ডৰ ভঁৰাল, গিনিছ বুক অৱ ৰেকৰ্ডছ। ইয়াৰ প্ৰতি পৃষ্ঠাতে দেখিবলৈ পোৱা যায় বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ চমক লগোৱা ঘটনা আৰু কীৰ্তিসমূহৰ শেহতীয়া নিৰ্ভুল সংবাদ। কিতাপখন পঢ়িলে ভাব হয়, এই মুহূৰ্ততেই যেন পৃথিৱীৰ কোনো প্ৰাস্তত ঘটিছে এটাৰ পাছত এটা বিস্ময়কৰ ঘটনা; অবিশ্বাস্য ৰেকৰ্ড। □

সেই বাঁহৰ খঁটাতো

শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন

মুৰব্বী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

কাহানিও পৰিৱৰ্তন ঘটাই নাই কুদ্ৰুছৰ জীৱন পৰিক্ৰমাৰ। আজিও তাৰ ব্যতিক্ৰম নহ'ল। অইন দিনাৰ দৰেই আজিও সি পুৱা জলপানৰ নামত ৰঙা চাহ এবাটি আৰু চিৰা এমুঠি খাই ওলাই আহিল তাৰ ধন ঘটাব একমাত্ৰ আহিলা স্বৰূপ বিজ্ঞাখন লৈ। বুকুত তাৰ পাৰহীন আশা; আজিৰ দিনটো অন্ততঃ যোৱা দুদিনৰ দৰে নিৰাশাজনক নহ'ব। দুৰ্বল হ'লেও পৰিশ্ৰমলৈ ভয় নকৰে কুদ্ৰুছে। তাৰ সৰলতাই তাক বুজাইছে পৰিশ্ৰম অবিহনে তাৰ জীৱনৰ মূল্য নাই। জীৱনৰ ঘাত-প্ৰতিঘাতে তাৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰমী জীৱনক কাহানিও স্তব্ধ কৰিব পৰা নাই। জীৱন ৰণাংগনৰ সি যেন অক্লান্ত সৈনিক।

তিনিটা প্ৰাণীৰে তাৰ অকণি সংসাৰ। তিনিটা প্ৰাণীৰ ক্ষুধাৰ জুই নিবাৰণৰ হেতু সি কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই ৰ'দ-বতাহ-বৰষুণকো নেওচি মানুহ কঢ়িয়ায়। ৰাজভোগ খোৱাৰ হেঁপাহ তাৰ নাই, লজ্জা আৰু ক্ষুধা নিবাৰণৰ হেতু এডুখৰি বস্ত্ৰ আৰু এমুঠি অন্ন যোগাৰ কৰি পেটে-ভাতে খাই পত্নী-কন্যাসহ শান্তিৰে জীৱন-নিৰ্বাহ কৰিব পাৰিলেই সি সন্তুষ্ট। দিনৰ দিনটো শিলৰ ওপৰেৰে ওখোৰা-মোখোৰা ৰাস্তাৰে মানুহ কঢ়িয়াই সি দুখে-ভাগৰে জুকলা হৈ পৰে। কৰ্মব্যস্ত দিনটোৰ সামৰণি পেলাই তাৰ ও বহুৱীয়া জীৱনী ৰবীৰ কাষত বহি সি পাহৰি যায় দিনটোৰ ক্লান্তি-অৱসাদ। তাৰ সীমাহীন দুখৰ মাজতো সি আশাৰ জিলিকনি দেখা পায় তাৰ অকণি ৰবীৰ উজ্জ্বল মুখমণ্ডলত। তাইৰ অকণি সুন্দৰ মুখমণ্ডলৰ হাঁহি, তাইৰ শিশুসুলভ দুপ্টালি, থুনুক-থানাক মাত-কথাই পাহৰাই দিয়ে তাৰ সকলো ব্যাথা; সেইবোৰতেই সি বিচাৰি পায় জীৱনৰ অমিয়া।

আল্লাৰ ওপৰত গভীৰ বিশ্বাস ৰাখি সি প্ৰতিদিনে অতি নিষ্ঠাৰে পালন কৰে তাৰ কৰণীয় কৰ্তব্য। বিজ্ঞা চলাই সি নিতৌ যি পায় তাৰ পৰাই বিজ্ঞাৰ মালিকক ত্ৰিশ টকা দিয়ে। মালিকক দিয়াৰ পাছত যিখিনি তাৰ হাতত বাচে তাৰেই তাৰ সংসাৰ চলে। ভাড়া মাৰি সি কেতিয়াবা দুপইচা বেছিকৈও পায় কেতিয়াবা নাপায়। দেওনাখিনিৰ বাবে মালিকৰ লগত অযথা হে-হাল্লাৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সি ভাল নাপায়।

বিজ্ঞাখন লৈ ওলাই অহাৰ সময়ত আজিও সি তাৰ প্ৰিয় বিজ্ঞাখনক সাতোটি নমস্কাৰ কৰি আৰু আল্লাৰ ওচৰত দোৱা কৰি

ওলাই আহিল। ভাড়াৰ আশাত বিজ্ঞা ষ্টেণ্ডত অধিক সময় অপেক্ষা কৰিব লগা নহ'ল সি। হাষ্ট-পুষ্ট দুজন বয়সিয়াল মানুহ তাৰ কাষলৈ আহি তাক ৰেল ষ্টেছনলৈ যাব নেকি সুধিলে। ভদ্ৰলোক দুজনৰ ইচ্ছাক সহাৰি জনাই তেওঁলোকক বিজ্ঞাত বহিবলৈ নিৰ্দেশ দি গন্তব্যস্থলী অভিমুখে বিজ্ঞাখন চলাই দিলে। বিজ্ঞাত বহি ভদ্ৰলোক এজনে ক'লে, “আমাৰ গাড়ীৰ সময় হৈছে, অলপ বেগাই চলোৱা।” কুদ্ৰুছে তাৰ গাৰ সমস্ত শক্তিকে তীব্ৰবেগে বিজ্ঞাখন চলাবলৈ ধৰিলে। সময়মতে আৰোহী দুজনক তেওঁলোকৰ গন্তব্য স্থানলৈ লৈ যাব পাৰিলেই সি সকাহ পায়। নিৰ্দিষ্ট সময়তকৈ কিছু আগতেই সি আহি ৰেল ষ্টেছন পালেহি। আৰোহী দুজনৰ এজনে বিজ্ঞাখনত বহি থাকিয়েই তালৈ বিশ টকায়া এখন আগবঢ়াই দিলে। চকু-মুখত ভদ্ৰলোক দুজনৰ সন্তুষ্টিৰ ভাব সুস্পষ্ট। শান্ত সুৰেৰে কুদ্ৰুছে ক'লে—“দাদা, মোৰ হাতত খুচুৰা নাই।” “কিমাননো দিব লাগিব ভাড়া?” ভাড়া দিয়া মানুহজনে তাক সুধিলে। ‘পোন্ধৰ টকা দিলেই হ'ব, মোৰ হাতত দিবলৈ এটকাও নাই, সি সংকোচেৰে উত্তৰ দিলে। আনজন ভদ্ৰলোকে লগে লগে ক'লে—হ'ব, ৰাখ বিশ টকাকে। ঘূৰাই দিব নালাগে। মানুহ দুজনৰ প্ৰতি অসীম শ্ৰদ্ধাত তাৰ মূৰ দৌ খাই গ'ল। কৃতজ্ঞতাভৰা চাৰনিৰে ভদ্ৰলোক দুজনলৈ চাই টকা বিশটা হাতত লৈ হাতযোৰ কৰিলে সি। মানুহ দুজন যোৱাৰ পাছত আনন্দভৰা মন লৈ তাৰ বিজ্ঞাখন ঘূৰাই ষ্টেছনৰ গেটৰ মুখত ৰ'লহি। আগন্তুক যাত্ৰীৰ আশাত। কিছু সময় অপেক্ষা কৰাৰ অন্তত তিনিজন ল'ৰা আহি কোনো সোধ-পোছ নকৰি তাৰ বিজ্ঞাত উঠি বহিল। দেখিলেই গুণ্ডা প্ৰকৃতিৰ যেন লগা ল'ৰা তিনিজনৰ এজনে কৈ উঠিল, ‘ঐ ৰ'ল জলুদি।’ হতভম্ব কুদ্ৰুছে ল'ৰা তিনিজনলৈ চাই ক'লে—“নাই বাবু তিনিজনক একেলগে নিবলৈ অসুবিধা হ'ব। পুলিচেও তিনিজনক একেলগে নিলে ধৰিব।’ তিনিওজনে প্ৰায় একেলগে গৰ্জি উঠিল, ‘আবে, বেছি কথা নক'বি। ৰ'ল, কথা ক'বলৈ আহিছে! হাৰা খাৰ নেকি তই তিনিজন মানুহ যে টানিব নোৱাৰ’! ৰাস্তাৰ কাষত থিয় দি থকা গাভৰু দুগৰাকীয়ে ল'ৰা তিনিজনৰ কথা শুনি বিদ্ৰুপেৰে চাই খিলখিলাই হাঁহি উঠিল। সি লাজে-অপমানে, ভয়ে-খঙে যথেষ্ট বিব্ৰতবোধ কৰিলে। তথাপি সি মুখেৰে একো নামাতিলে। সি

বুজিলে এতিয়া মুখ খুলিলেই বিপদ। গতিকে সি বাক্যব্যয় নকৰি সিহঁতে দেখুৱাই নিয়া ৰাস্তাৰেই আগবাঢ়িল। ইতিমধ্যে ৰ'দ প্ৰখৰ হৈ উঠিছিল। কিছু দূৰ যোৱাৰ পাছতে ট্ৰেফিক পুলিচ এজনে হাতৰ লাঠিডালেৰে তাৰ পিঠিত কোব সোধাই কৈ উঠিল— 'ঐ যা সোনকালে। টানিব নোৱাৰাকৈ মানুহ উঠাই ৰাস্তা জাম কৰিবি।' সি কেঁকাই উঠিল। লাঠিৰ কোবত তিতি তুমৰলি হৈ পৰা চাৰ্টটোৰ এবখলা এৰাই গ'ল। এক কৌতুকপূৰ্ণ দৃশ্য উপভোগ কৰাৰ দৰেই ডেকা যাত্ৰী তিনিজন খিলখিলাই হাঁহি উঠিল। সিহঁতৰ হাঁহি একোপাত শৰ হৈ কুদ্ৰুছৰ মনত তীব্ৰ আঘাত হানিলে। দুখ-যন্ত্ৰণাত কাতৰ হৈও যাত্ৰী তিনিজনক আনি সিহঁতৰ ঘৰ পোৱালেহি। তিনিওজন বিস্মাৰপৰা নামিল, তাক ভাড়া নিদিয়াকৈ যাবলৈ ওলাল। কুদ্ৰুছ খঙত চিঞৰি উঠিল— 'বাবু, অ' বাবু। ভাড়া দিয়ক।' তাৰ কথা শুনি তিনিও উভতি আহিল। 'কি হ'ল? কি লাগে তোক? ভাড়া?? এটা চৰত দাঁত সৰাই পেলাম, চিনি পোৱা নাই!—এজনে তাক ৰঙা চকু দেখুৱাই ক'লে।' কুদ্ৰুছে খঙৰেই ক'লে—'ইমান দূৰ ইমান কষ্টৰে লৈ আনিলো ভাড়া কি নিদিব নেকি? মোৰ পাবলগীয়া ভাড়াখিনি দিয়ক।' তাৰ কথা শুনি তিনিওজনে তাক চৰ-ভুকু সোধালে। তাক মাৰ-পিট কৰি থাকি ভোৰভোৰালে—'তাৰ বাহাদুৰি চা। ভাড়া লাগে তাক। আমাৰ পৰা ভাড়া খোজে। ভাড়া লাগে... ল' ভাড়া.... ইত্যাদি। যাত্ৰী তিনিজনৰ ব্যৱহাৰত কিংকৰ্তব্য বিমূঢ় হৈ পৰিল কুদ্ৰুছ। শিল পৰা কপৌৰ দৰে কিছু সময় থৰ লাগিল সি। সিহঁতৰ চৰ-ভুকুত যেন ক্ষত-বিক্ষত হ'ল তাৰ দেহ। নিজক সিহঁতৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ সি হাতযোৰ কৰি কান্দি-কাতি কাকুতি কৰিলে—'মই সাধাৰণ বিস্মাৰালা, মই কি দোষ কৰিলো? মোক নামাৰিব। তাৰ কান্দোনে সিহঁতৰ অন্তৰ স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰিলে। তাৰ দাঁত এটাও উফৰি পৰিল। তেজে ৰাঙলি হৈ পৰিল তাৰ দেহ। গোটেইখন ধুঁৱলি-কুঁৱলি দেখিলে সি। চৌদিশৰ বস্ত্ৰবোৰ যেন চক্ৰকাৰে ঘূৰিবলৈ ধৰিলে তাৰ। তাতেই মুৰ্ছা গ'ল সি। তাক তাতেই এৰি সিহঁত গ'লগৈ।

তাৰ যেতিয়া সংজ্ঞা ঘূৰি আহিল, তেতিয়ালৈ বেলি পশ্চিমলৈ বুলি ঢাপলি মেলিছিল। চকু দুটা মেলি কুদ্ৰুছে মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিলে, সি এই ঠাইত এনেকৈ পৰি থাকিল কেনেকৈ? কি হ'ল তাৰ? মূৰ তুলি উঠি বহিব খোজোতেই সি চিৎকাৰ কৰি উঠিল—'উস, মৰিলো।' গোটেই শৰীৰ বিয়াই উঠিল তাৰ। ক্ষত স্থানবোৰত তেজ গোট মাৰিছিল। ঘটনাবোৰ মনত পৰাৰ লগে লগে তাৰ গাৰ বিষবোৰ যেন অধিক তীব্ৰ হৈ উঠিল। লাহে লাহে সি উঠিল। বিস্মাখন ঠেলি ঠেলি সি তাৰ পঁজালৈ বুলি আগবাঢ়িল। বাটতে এখন ফাৰ্মাচীত সোমাই ভাড়া মাৰি পোৱা বিশ টকাৰে দৰৱ কিছুমান ল'লে।

কুদ্ৰুছক দেখিয়েই অকণি ৰবী আনন্দত জপিয়াই উঠিল আৰু দৌৰি তাৰ কোলাত উঠিব খুজিলে। তাইৰ স্পৰ্শত সি কেঁকাই উঠিল। তাৰ অৱস্থা দেখি তাইৰ মুখৰ উজ্জ্বলতা থিতাতে নোহোৱা হ'ল। ভয়-আতঙ্কত তাই চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাইৰ কান্দোন শুনি কুদ্ৰুছৰ যৈণীয়েক আনোৱাৰা দৌৰি আহি তাৰ কাষ পালেহি। তাৰ অৱস্থা দেখি তাইৰো হাত-ভৰি কঁপি উঠিল। কুদ্ৰুছৰ পৰা গোটেই ঘটনা শুনি তাইৰ দুগালেদি অশ্ৰুৰ ধাৰা বৈ আহিল। নিজৰ যন্ত্ৰণাৰ কথা পাহৰি কুদ্ৰুছে যৈণীয়েক আনোৱাৰাক সান্ত্বনা দিলে, এয়াই সিহঁতৰ জীৱন। আজি তাৰ কপালত তাকেই হ'বলৈ আছিল। ভাগ্যত যি আছে সেয়া হ'বই। আল্লাৰ মৰ্জিৰ ওচৰত সিহঁত অসহায়।

সেই নিশা সিহঁতৰ পাকঘৰত জুই নজুলিল। আনোৱাৰা ব্যস্ত হৈ পৰিল গিৰিয়েকক শুশ্ৰূষা কৰাত। অকণি ৰবীৰ কান্দি থাকোতেই টোপনি আহিল। শৰীৰ মনত বেদনাৰ গধুৰ বোজা লৈ কুদ্ৰুছ আৰু আনোৱাৰাও বিছনাত পৰিল যদিও গোটেই নিশা দুয়ো দুচিন্তাত উজাগৰি নিশা কটালে।

ৰাতিপুৱা দোকমোকালিতে শোৱা-পাটি এৰি নিজৰ কৰণীয় কামখিনি কৰি বিস্মাৰ মালিকৰ ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল। বিস্মাৰ দিনটোৰ ভাড়া, টকা বিশটা দিয়া নহ'ল, কালিৰ ঘটনাটোৰ বাবে। নিশা সি যাব পৰা অৱস্থাতো নাছিল। সি কথাটো মালিকক জনাই থৈ অহাই ভাল হ'ব। আজি যেনে তেনে কৰি হ'লেও সন্ধিয়া মালিকক ভাড়াখিনি দিব। মালিক মানুহজন এনেয়ো অলপ খঙাল। মালিকক লগ ধৰি আগদিনাৰ গোটেই ঘটনাৰ বিষয়ে বিৱৰি ক'লে। শেষত সি ক'লে 'বাবু, কালি ভাড়াৰ নামত যি পাইছিলো সেয়া দেৱা-দাৰুতে গ'ল। কালিৰ বিস্মাৰ ভাড়া মই পাছত দিম।' তাৰ কথা শুনি মালিকৰ অন্তৰত কোনো সহানুভূতিৰ ভাব জাগি নুঠিল। তেওঁ খঙত গৰ্জি উঠিল—'মই সেইবোৰ নাজানো, মোৰ পাবলগীয়াখিনি দে! আজি অমুক হ'ল, কালি তমুক হ'ল। তহঁতৰ কথা শুনি থাকিলে মোৰ নহ'ব। সদায় সদায় এইবোৰ ল'ৰা ধেমালি পাইছ? মোৰ বিস্মা আৰু কালিৰ ভাড়া মোক দি যা। মোৰ বিস্মা তই আৰু চলাব নালাগে।' কুদ্ৰুছে জানে, ভাড়া নাপালে মালিকে খেঙখেঙাই উঠিব, কিন্তু মালিক যে ইমান টিঙিৰি তুলা হ'ব সি ভবা নাছিল। দুগালেদি চকুলো বাগৰি আহিল তাৰ। অনুনয়ৰ সুৰত সি ক'লে—'বাবু, মইতো পাৰিলে ভাড়া দিওঁৱেই। কেতিয়াবা অলপ অসুবিধা হয়। মইতো আপোনাক ভাড়া নিদিওঁ বুলি কোৱা নাই।' তাৰ কথাত মালিক জাঙুৰ খাই উঠিল, তালৈ তজনী টোৱাই গৰ্জিবলৈ ধৰিলে—'চূপ থাক। কথা ক'বলৈ শিকিছ! তই এতিয়াই মোক মোৰ প্ৰাপ্যখিনি দে। নহ'লে পৰিণাম ভয়াবহ হ'ব। সি আৰু কথা আগ নবঢ়ালে। সি ক'লে—'ঠিক আছে, আপোনাৰ টকা মই এতিয়া নহ'লেও

সন্ধিয়া যেনেতেনে দি যাম।' কৈয়েই সি দুখ মনেৰে উভতিল। শৰীৰৰ যন্ত্ৰণা, ভোক-পিয়াহ সকলো পাহৰিলে সি। তাৰ চিনাকি মানুহবোৰক লগ ধৰি টকা পঞ্চাশটা ধাৰলৈ বিচাৰিলে। কেইবা ঠাইতো ঘূৰি সি টকা গোটাব নোৱাৰিলে। হতাশ মনেৰে সি ঘৰলৈ আহিল।

বাৰাণ্ডাৰ খুঁটাত আউজি মূৰে-কপালে হাত দি তাৰেই প্ৰতীক্ষাত বৈ আছিল আনোৱাৰা। ৰাতিপুৱাই একো এটা মুখত নিদিয়াকৈ মালিকৰ ঘৰলৈ বুলি ওলাই যোৱা মানুহটো ইমানপৰে দেখা-দেখি নাই। বেলি আহি মূৰৰ ওপৰ পালে। ক'বাত আকৌ কিবা অঘটন ঘটা নাইতো! ভয়-শংকা, দুখ-বেদনাত তাইৰ মুখ শুকাই টেমি যেন হৈছিল। তাইও পাহৰি গৈছিল যোৱাকালিৰ পৰাই যে তাইৰ পেটতো খুদকণ এটাও পৰা নাই। ভোকত কান্দি-কাতি আমনি কৰি থকা ৰুবীক তাই চিৰা ভিজাই খুৱাই নিচুকাই ৰাখিছে।

দুখত ভাৰাক্ৰান্ত হোৱা মন লৈ কুদ্ৰুছ তাইৰ ওচৰলৈ আহি মাটিতে বহিল। কিছু সময় দুয়ো নিশ্চুপ হৈ বহি থাকিল। নীৰৱতা ভংগ কৰি সি ঘৰৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পাছত ঘটা ঘটনাৰ সবিশেষ জনালে তাইক। দীৰ্ঘ নিশ্বাস এৰি সি ক'লে—'কি কৰা যায় এতিয়া? মালিকক টকাখিনি দিব নোৱাৰিলে, কি কৰে একো ঠিক নাই। ৰিক্সাটো দি দিলেও ছলিম কেনেকৈ?' তাৰ কথা শুনি তাই কৰুণভাৱে চাই ব'ল তাৰ মুখলৈ। কিছু সময় দুয়ো পুনৰ নীৰৱ হৈ বহি থাকিল। হঠাৎ আনোৱাৰাৰ মুখখন উজ্জ্বল হৈ

উঠিল। ঘপকৰে উঠি থিয় হ'ল তাই। তাইৰ উল্লাসত প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে চালে কুদ্ৰুছ তাইলৈ। তাৰ প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰ বিনিময়ত তাই মিচিকিয়ালে—তাই মনতে ভাবিলে—মোৰ সেই বাঁহৰ খুঁটাতো! তাই ক'লে, 'আহাচোন মই পাহৰিছিলোৱে,' এইবুলি কৈ তাই তাক ঘৰৰ ভিতৰলৈ মাতি নিলে। বাঁহৰ খুঁটা এটা দেখুৱাই তাই ক'লে—এই খুঁটাটোত মই কেতিয়াবা হাতত পৰা টকা-আধলি ভৰাই থওঁ। আজি বহুদিনৰ পৰা একো থ'ব পৰা নাই। গতিকে পাহৰিয়েই গৈছিলো। খুঁটাটো অলপ হ'লেও টকা ওলাব। তাইৰ কথা শুনি সি হাততে সৰগ ঢুকি পোৱা যেন পালে।

খুঁটা কাটি বহুখিনি খুচুৰা পইচা পালে কুদ্ৰুছ। সি এফালৰ পৰা খুচুৰাখিনি টকা-আধলি বেলেগ বেলেগ কৰি গণিবলৈ ধৰিলে। গোটেইখিনি গণি সি সৰ্বমুঠ দুশ পঞ্চাশনবৈ টকা পঞ্চাশ পইচা পালে। তাৰ পৰা সি নবৈ টকা লৈ বাকীখিনি আনোৱাৰাৰ হাতত দি ক'লে—'এইখিনি তই ৰাখ। মালিকক ৰিক্সাৰ দুদিনৰ ভাড়া দিব লাগিব। বাকী টকাখিনিৰে চাউল আৰু সৰু মাছ অলপমানকে লৈ আহো। বহুদিন হ'ল ভালকৈ এসাজ খাব পোৱা নাই। নে কি কৰ?—তাইৰ ফালে চাই সি সুধিলে। তাই তাৰ কথাৰ সমৰ্থনত মূৰ দুপিয়াই হাঁহিলে। যাবলৈ ওলাই সি তাইক চুমা এটা যাচি ক'লে—'আজি তোৰ বাবে বাচিলো।' কথাষাৰ শেষ কৰিয়েই সি প্ৰায় দৌৰি যোৱাৰ দৰে ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। □

যোগ-বিয়োগ

শ্ৰী দেৱজিত দাস
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

(১)

ঃ দাদা, এয়া চা মোৰ ৰিজাল্ট। মই প্ৰথম হৈছো আৰু চা এয়া মই লেটাৰো পাইছো।—উৎফুল্লিত হৈ মোক ভাইটিয়ে সাৱটি ধৰিলে। মই আথে-বেথে তাৰ হাতৰ পৰা মাৰ্কশ্বিটখন লৈ চকু ফুৰাই চালো। ৭০ শতাংশ পাইছে। BSত লেটাৰ। আঃ মোৰ বুকুখন শাত পৰি গ'ল। হওক তেও, মোৰ যে কষ্টৰ ফল অথলে যোৱা নাই! দিনৰ দিনটো এবোজা চোকা ৰ'দ পিঠিত পেলাই লৈ তাৰ কাৰণেই জানো মই ঠেলা নাটানো? সৰুতে যিহেতু মা-দেউতাই মাউৰা কৰি থৈ গ'ল, গতিকে সেই পিতৃ-মাতৃৰ স্নেহ ময়েই জানো তাক দিব নালাগিব?

ঃ দাদা, তইচোন একেবাৰে খৰ হৈ গ'লি।—ভাইটিয়ে মোক হেঁচুকি দিয়াতহে মোৰ সন্মিত ঘূৰি আহিল।

ঃ নাই অ', তোৰ ৰিজাল্টকে চাইছো। হাইস্কুলীয়া শিক্ষা লৈ সেই জ্ঞানেৰে যিখিনি ঢুকি পাইছো....।

ঃ অ' তোক মই সেইবিলাক কোৱা নাই নহয়। মাত্ৰ এইটোৱে ক'ব বিচাৰিছো যে তই মোক কিবা এটা ক।—মোক শেষ কৰিব নিদি ভাইটিয়ে ক'লে।

ঃ অ' সেইটোহে কথা। বৰ ভাল কৰিছ দেই। তথাপি আৰু অলপ ভাল হ'লে বেছিভাগ লাগিলেহেঁতেন। মই জানিছিলোৱেই তই যে এনেকুৱা কিবা এটা ভাল ফল দেখুৱাব পাৰিবি।—কথাৰ মাজতে ভাইটিয়ে মোৰ চৰণ চুই সেৱা জনালে।

ঃ বাক ভাইটি, তই এতিয়া কি পঢ়িব বুলি ভাবিছ? হয়্যাৰ ছেকেণ্ডাৰিটো পাছ কৰিলিয়েই—মই ক'লো। ভাইটি নিমাত।

ঃ ঐ ভাইটি তই কিয় কান্দিছ? আলফুলে মই ভাইটিৰ চকুলোখিনি মচি দি সুধিলো।

ঃ দাদা, মই নিজেই দেখিছো, তই কিমান কষ্ট কৰি মোক পঢ়াইছ। বি.কম.ত এডমিছন ল'বলৈ হ'লে বহুত টকা লাগিব অ'।

ঃ ভাইটি তই টকাৰ কথা চিন্তা নকৰিবি। যেতিয়ালৈকে বক্তিমৰ এই হাত দুখন থাকে, তই চিন্তা নকৰিবি। তদুপৰি মোৰো এটা ইচ্ছা আছে অ'। তই যদি এম.কম. কৰ তেনেহ'লে কিমান যে ভাল লাগিব নহয়নে?

ঃ.....।

ঃ তই টকাৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবি। আগতে যদি আঠ ঘণ্টা ঠেলা টানিছিলো, এতিয়া মই দহ ঘণ্টা টানিম। তথাপি তই মানুহ হ'ব লাগিব অ' ভাইটি।

ভাইটি লাহে লাহে মোৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। ময়ো সেই চেগতে আনন্দৰ চকুলো দুধাৰি কান্ধত থকা গামোচাখনেৰে মচি ল'লো।

ভাইটিক কলেজত নাম লগাই দিলো। গতানুগতিকভাৱেই দিনবোৰ গৈ থাকিল। তাৰ মাজতে যৌৱনৰ কামনা-বাসনাবোৰে মোক বাককৈয়ে জুৰুলা কৰিবলৈ ধৰিলে। এৰা, ময়ো তেজ-মঙহেৰে গঢ়িত এজন মানুহ। তথাপি ভাতৃস্নেহত ব্যাঘাত জন্মিব বুলি সেইবিলাকক সিমান গুৰুত্ব নিদিলো।

(২)

জীৱনৰ ২৮টা বসন্ত গৰকিছো মই। মাজে মাজে কাৰোবাৰ প্ৰতিচ্ছবি মোৰ মানসপটত ভাহি উঠে। হয়, তাইয়েই মানসী, মোৰ মানস প্ৰতিমা। বেচেৰীয়ে বাক মোৰ কাৰণে আৰু কিমান অপেক্ষা কৰিব! মানসীৰ সেই চঞ্চলা হৰিণীৰ দৰে চকুযুৰি, সুন্দৰ, সুগঢ়ী মুখখনি আৰু....। মোৰ মানসীৰ ককাললৈ পৰা চুলিটাৰী জুখি চাবলৈ মন গ'ল।

ভাইটিলে মনত পৰিল। সি বা এতিয়া কি কৰি আছে। ভাইটিলে মনত পৰাৰ লগে লগে মনত পৰিল মাহটো শেষ হ'বলৈ আৰু যে মাত্ৰ পাঁচদিন বাকী। পাঁচদিন পিছতেই মই ভাইটিলে টকা পঠাব লাগিব। তিনিশ টকা যে এতিয়াও কম হৈ আছে! লগে লগে মই জেঠমহীয়া ৰ'দখিনি তেল ক'লা পিঠিখনত পেলাই ঠেলাখন লৈ ওলালো।

আজি মানসীয়ে মোক কৈছে, মাক-দেউতাকে হেনো তাইৰ কাৰণে বেলেগ দৰা পছন্দ কৰিছে। গতিকে মই সোনকালে কিবা এটা কৰিব লাগে। মই মানসীক আগতে কোৱাৰ দৰে ক'লো যে তাই আৰু এবছৰ অপেক্ষা কৰিব লাগিব। কাৰণ তেতিয়া মোৰ ভাইটিয়ে এম.কম. কৰি ওলাই আহিব। সৰলা মানসী এইবাৰো মান্তি হ'ল।

(৩)

আজি ভাইটি আহিছে। মনটো সঁচাকৈয়ে বৰ ভাল লাগিছে। মোৰ কল্পনা বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰি ভাইটিয়ে এম.কম. নামৰ সেই উচ্চ ডিগ্রীটো কঢ়িয়াই লৈ আনিছে। আনন্দত দুয়ো দুয়োকো সাৰটি পাৰেমাণে চকুলো বোৱাইছে।

ঃ দাদা, তোৰ আশা মই বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিলো। এতিয়া মই যেনেকৈয়ে নহওক কিয় এটা কম্পেনিৰ চাকৰি যোগাৰ কৰি ল'ব পাৰিম। কিন্তু তই হ'লে আৰু ঠেলা টানিব নোৱাৰ। তই ঘৰতে থাকিবি। দাদা, তই ঠেলা টনাটো মোৰ সহ্য নহয় অ'—থোকাখুকি মতেৰে ভাইটিয়ে ক'লে।

ঃ হ'ব, হ'ব দে ভাইটি, তই মোৰ কথা চিন্তা কৰিব নালাগে।—মই ক'লো।

ঃ কিয় নালাগিব, কিয় নালাগিব? মোৰো এটা আশা আছে। মোৰ নবৌজনীৰ হাতেৰে এসাজ খাবলৈ, এষাৰ মিঠা মাত শুনিবলৈ। দাদা, তোকতো আজি কিমান বছৰে কৈ আহিছে, তইটো শুনা নাই, গতিকে এইবাৰ তোৰ বিয়াখন পাতিব লাগিব। ক' কেতিয়া তাৰিখ কৰিবি। ঐ ৰচোন দাদা, তই পিছে নবৌজনী ঠিক কৰি থৈছ নেকি?—একে উশাহে ভাইটিয়ে কথাখিনি কৈ গ'ল।

ঃ ধেং অকৰা....। মই কৃত্ৰিম খঙত ভাইটিৰ কাণখনত চেপি ধৰিলো।

(৪)

ভাইটিৰ চাকৰি হৈ গ'ল। আমাৰ গাঁৱৰ পৰা অলপ দূৰত থকা টাউনখনৰে বৃহৎ কম্পেনি এটাৰ এজন উচ্চপদস্থ বিষয়া। দৰমহা সি কিমান পায়, মই সোধা নাই। সোধাৰ প্ৰয়োজনবোধো কৰা নাই। কিন্তু এইটো ভালদৰে জানো যে সি কম টকা নাপায়।

মানসীক মই কথাটো ক'লো। এই মাহৰ ২৮ তাৰিখে যে আমি দুয়ো বিবাহপাশত আৱদ্ধ হ'ম সেই কথাটোও ক'লো। এক বুজাব নোৱাৰা আনন্দত মানসীয়ে মোৰ হাতখন খামুচি ধৰিলে। তাৰ পিছত তই লাহে লাহে আঁতৰি গ'ল।

ভাইটিৰ আনন্দৰ সীমা নাই। সি নবৌৱেকক দিবৰ বাবে বিধে বিধে বস্তু আনিছে। খোৱা-লোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কাপোৰ-কানিলৈ চব বজাৰ ভাইটিয়ে কৰিছে। মই মাথোন মূৰৰ ঘাম মাটিত পেলাই কৰা কষ্টৰে অৰ্জা ধনেৰে এটা আঙঠি গঢ়াইছো, মানসী; মোৰ প্ৰেমৰ প্ৰতিমা গৰাকীক দিবৰ বাবে।

মোৰ বিয়া হৈ গ'ল। ন-কইনাৰ সাজেৰে মানসীক সঁচাকৈয়ে অপূৰ্ব সুন্দৰী যেন লাগিছে। কপালত দগদগাই থকা সেন্দূৰৰ ফোটটোৱে সঁচাকৈয়ে মানসীক দেৱীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছে। মানসীক ওচৰত বহুৱাই লৈ ক'লো—

ঃ মানসী, এটা কথা কওঁ!

ঃ কোৱা।

ঃ তুমি জানাইটো, ভাইটিক মই কিমান মৰম কৰো। গতিকে সেই মৰম-স্নেহ বজাই ৰাখিবলৈ তুমিও চেষ্টা কৰিবা। অন্তৰত আঘাট পোৱাকৈ তাক একো কথাই নক'বা। মাতৃ স্নেহেৰে তাক বান্ধি ৰাখিবা। জানাই, সৰুতে আমি দুয়ো পিতৃ-মাতৃহাৰা হৈছো। নানা ধৰণৰ বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰম কৰি এইখিনি পাইছোহি। গতিকে চেষ্টা কৰিবা তুমিও যাতে আমাৰ লগত সেই একেখন নাৱৰে যাত্ৰী হ'ব পাৰা।

ঃ মই চেষ্টা কৰিম। মানসীয়ে মোৰ চকুত চকু থৈ কৈছিল।

(৫)

মানসীয়ে সাধ্যানুসাৰে প্ৰতিজনকে সন্তুষ্ট কৰাৰ কাৰণে চেষ্টা কৰিছে। মাজে মাজে মোকো নতুনকৈ আৰম্ভ কৰা দোকানখনত সহায় কৰে। আজিকালি মই ঠেলা নচলাও। একমাত্ৰ ভাইটিৰ সন্মানৰ স্বার্থত মই এই কৰ্ম ত্যাগ কৰিছো। তথাপি মই বিশ্বাস কৰো—Duty is the God. মোৰ অলপ মূলধন জমা আছিল। সেইখিনিৰ লগত ভাইটিয়ে অলপ যোগ দি মোক এই দোকানখন পাতি দিছে। গতানুগতিকভাৱে আমাৰ দিনবোৰ চলি থাকিল। মোৰ দোকানৰ ইনকামো বেয়া নহয়।

ভাইটিয়ে নতুনকৈ এট ঘৰৰ কাম আৰম্ভ কৰিছে। তাৰ আগতে সি মোৰ পৰা গোটেইখিনি দিহা-পৰামৰ্শ লৈছে। সি ৰাতিপুৱা দহ বজাত ওলাই যায় আৰু অফিছৰ কাম শেষ কৰি নিশা আঠ-ন বজাৰ ভিতৰত ঘৰ সোমায়। এদিনাখন মানসীয়ে ভাইটিক সুধিলে—

ঃ ভাইটি, তুমি এনেদৰে থাকিব বুলি ভাবিছা নেকি?

ঃ এনেদৰে মানে...?

ঃ অকৰাটো! বিয়াখন কেতিয়ালৈ পাতিবা বুলি ভাবিছা?—মানসীয়ে ধেমেলীয়া সুৰত ক'লে।

ঃ ধেং নবৌ, তুমিও যে আৰু....। লাজ লাজ ভাবত ভাইটিয়ে ক'লে।

ঃ বয়স কিন্তু ৰৈ নাথাকে দেই! সোনকালে কিবা এটা কৰা। ছোৱালী যদি নিজে পছন্দ কৰি থৈছা, তাত আমাৰ কোনো আপত্তি নাই। নে কি কোৱা?—মানসীয়ে মোৰ সন্মতি লৈ অপেক্ষা কৰিলে।

ঃ হওঁতে হয়। পিছে কথাত আছে নহয় 'বাচি খাবা, জাগি শুবা।' গতিকে সি সেইষাৰ কথা মনত ৰখা উচিত।—মই ক'লো।

ঃ পিছে ভাইটি, তুমিনো ক'ত ছোৱালী ঠিক কৰি ৰাখিছা?—মানসীয়ে ভাইটিলে চাই সুধিলে।

ভাইটিয়ে লগে লগে তলমূৰ কৰিলে। সি তাৰ মনৰ গৰাকীজনীৰ কথা ক'লে। লগতে তাই যে ভাইটিৰ লগত বিয়া হ'বলৈ প্ৰস্তুত সেই কথাষাৰিও ক'লে।

ভাইটিৰ বিয়াখন বৰ ধুমধামেৰে পতা হ'ল। চহৰীয়া ছোৱালী, দেখাটো বেয়া নহয়। ইমানদিনে আলহী-অতিথিৰে ভৰি থকা ঘৰখন চববিলাক ঘৰাঘৰি যোৱাত আজি খালী হৈ গ'ল। মনটো অলপ বেয়া লাগিল। বোৱাৰীয়ে স্বামী গৃহৰ মানুহবিলাকৰ লগত মিলি যাবলৈ পাৰেমানে চেষ্টা কৰিছে। মই মানসীক কৈছো যাতে তেওঁ বোৱাৰীক নজনখিনি নিজৰ বায়েকৰ দৰে মৰমেৰে শিকাই দিয়ে। মানসীয়ে চেষ্টা কৰিছে বোৱাৰীৰ লগত বায়েক-ভনীয়েকৰ দৰে চলিবলৈ।

এটা এটাকৈ কেলেণ্ডাৰৰ পাতবোৰৰ আয়ুস উকলি গ'ল। মানসীয়ে অলপ লাজ লাজকৈ মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'বলৈ ধৰিলে—

: হেৰি শুনিছনে?

: কি হ'লনো?—মই সুধিলো।

: নহয়, মানে....।—মানসীয়ে নিজ হাতেৰে বৃটা বচা চাদৰৰ আচলখনেৰে মুখ ঢাকি ল'লে। মই তাইৰ হাত দুখন মোৰ হাতৰ মাজত সুমুৱাই ল'লো। তাৰ পিছত ক'লো—

: কোৱাচোন কি?

: এটা ভাল খবৰ আছে।

: ভাল খবৰ?—মোৰ অবাৰ হোৱাৰ পাল।

: মই মা হ'বলৈ ওলাইছো।

: কি?—চকু দুটা ডাঙৰকৈ মেলি মই মানসীৰ ফালে চালো। আনন্দত মানসীক মোৰ বুকুৰ মাজত সুমুৱাই ল'লো।

নতুন উৎসাহেৰে দোকানত বহিলো। মনত অলিক কল্পনা কৰিলো। কি নাম দিম বাৰু? যদি ল'ৰা, তেন্তে...? আৰু যদি ছোৱালী.....?

আমাৰ যৌথ পৰিয়ালত আৰু এজন সদস্যৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। মই ভবাৰ দৰে ল'ৰা সন্তান এটি জন্ম দিলে মানসীয়ে। ঘৰৰ আটাইৰে সন্মতিক্ৰমে নাম ৰাখিলো যুগান্তৰ। লাহে লাহে এই নাবালক শিশুটিৰ কেলকেলনিত এক উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰিলে আমাৰ ঘৰখনত। আজিকালিকৈ সি 'মা', 'বা', 'দে-টা' ক'ব পৰা হ'ল।কিন্তু এয়া মই কি শুনিছো?

: ৰূপম।—বোৱাৰীয়ে ভাইটিক নামকাঢ়ি মাতে?

: কি?—সেয়া সেইটো ৰূমত সিহঁতৰ কথোপকথন।

: চোৱা, মোৰ 'ফেমিলি বেকগ্ৰাউণ্ড'ৰ কথা তুমি জানাই।

তদুপৰি কেনেকুৱা ঘৰৰ পৰা আহিছো সেইটোও জানা। দুদিন পাছত আমাৰো সংসাৰ বাঢ়িব।

: জানো, পিছে কিয় বা সুধিলা?

: মই ভাবিছো, অহা সপ্তাহৰ পৰা আমি দাদাহঁতৰ পৰা বেলেগে থাকিম।

: পৰি, কি কৈছা তুমি এইবোৰ?—ভাইটিৰ সৰু, অথচ উদ্ভা ভৰা কঠ।

: শুনা, নিজাকৈ মাটি এটুকুৰা নিকিনালৈকে সদ্যহতে ভাড়াঘৰতে থাকিম। তাৰ পিছত...।

: Stop it.—ভাইটিয়ে একে কঠেৰে ক'লে।

: শুনা ৰূপম, তোমাৰ দৰে মোৰো নিজস্ব মন এটা আছে। কিহৰ বাবে এনেদৰে আন তিনিটা প্ৰাণীক পোহপাল দি থকাৰ প্ৰয়োজন। মানুহক দেখাই দাদাৰ এখন দোকান থাকিলেই নহ'ব, তাৰ পৰা ইনকামো হ'ব লাগিব।

: শুনা পৰী, দাদাই কিমান কষ্ট কৰি মোক ডাঙৰ-দীঘল কৰি পঢ়া-শুনা কৰাইছে জানা? নিজৰ পিঠি ৰ'দত পুৰি ঠেলা টানিছিল, একমাত্ৰ মোক ডাঙৰ মানুহ কৰাৰ স্বাৰ্থত। আৰু সেইজন দেৱতুল্য দাদাক তুমি এনেদৰে কৈছা? তোমাৰ দৰে শিক্ষিতা ছোৱালী এজনীৰ মুখত এই কথা? ছিঃ ছিঃ পৰী, ইমান নীচ হৈ গ'লা তুমি! মানুহক দেখাই ধন-ঐশ্বৰ্যৰে ভৰা ঘৰ এখন হ'লেই নহ'ব, নিজৰ মনটোও ধন-ঐশ্বৰ্যৰ সমান বৃহৎ হ'ব লাগিব।

: ৰূপম, তুমি মোক তথা মোৰ মা-দেউতাক অপমান কৰিছা। মই মোৰ সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছো। যদি তুমি মোৰ লগত একমত নহয়, তেন্তে.... মই কাইলৈয়ে মাৰ ঘৰলৈ গুচি যাম।

মোৰ নয়ন যুগলেৰে আপোনাআপুনি দুধাৰি চকুলো বৈ আহিল। কি শুনিছো মই এয়া? জীৱনত ইমানখিনি ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি এয়া আজি মই কি অপযশ পালো? মানসীক মই এই বিষয়ে একো নক'লো। বুকুখন কিহবাই পুৰি পেলোৱা যেন লাগিছে। হয়, এয়া বেদনাৰ জুই! দপ্‌দপ্‌কৈ জ্বলিবলৈ আৰম্ভ কৰা একুৰা জুই!!

(৮)

আজি পুৱা বোৱাৰী মাকৰ ঘৰলৈ গৈছে। যাওঁতে আমাক মাত লগাই যোৱা নাই। স্থিৰ সিদ্ধান্ত এটাত উপনীত হৈ ভাইটিক সন্ধিয়া অফিছৰ পৰা অহাৰ পিছত মোৰ ওচৰলৈ মাতিলো।

: দাদা, মোক মাতিছিলি?—অপৰাধীৰ দৰে ভাইটিয়ে সুধিলে।

: হয়। ইয়াতে বহচোন। তোৰ লগত অলপ কথা পাতিবলগীয়া আছে।—মোৰ সন্মুখত থকা চকীখনলৈ আঙুলিয়াই ভাইটিক ক'লো।

ক'ৰপৰা আৰম্ভ কৰিম মই ভাবি পোৱা নাই। এনে লাগিছে যেন মোৰ বুকুখনত এটা গধুৰ শিল বন্ধা আছে। ভাইটিক এৰি মই বেলেগ কৰি থাকিম? এয়া জানো সম্ভৱ?... কিন্তু! ভাইটি আমাৰ লগত থকাৰ বাবেই যদি সিহঁতৰ সংসাৰখন ভাঙি যায়?... নাই, এয়া কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। মই নিজকে চম্ভালি ল'লো। কোমল স্বৰেৰে ভাইটিক সুধিলো—

: ভাইটি, বোৱাৰী হ'বলা মাকৰ ঘৰলৈ গৈছে?

: হয় দাদা।

: কিন্তু হঠাৎ গ'ল যে? তদুপৰি আমাকো মাত লগাই নগ'ল?

: নহয়, আচলতে তেওঁৰ বোলে আজি কেইদিনমানৰ পৰা ঘৰলৈকে খুউব মনত পৰি আছে। সেয়ে কালি মনটো বেছিকৈ বেয়া লগাত তেওঁ গুচিয়েই গ'ল। তই দোকানত আছিলি হ'বলা, সেইকাৰণে মাত লগাই নগ'ল।—ভাইটিয়ে তলমূৰকৈয়ে কথাকেইয়াৰ ক'লে।

: ভাইটি, মই বুজিছো, বোৱাৰী কিয় মাকৰ ঘৰলৈ গৈছে। মই মনত আঘাত পাম বুলিয়েই যে তই মিছা কথাৰ আশ্ৰয় ল'ব লগা হৈছে সেইটোও মই বুজিছো।

: দাদা!—ভাইটিৰ অস্ফুট কণ্ঠ।

: ভাইটি, জীৱনটো এখন আশাৰ নদী। আশাবিলাকক বুকত সুমুৱাই লৈয়ে আমি জীৱনৰ নদীত নাও মেলি দিওঁ। বহুতকে লগ পাওঁ এই যাত্ৰাত। কাৰোবাক ভাল লাগি যায় কেতিয়াবা। ভাবি নাচাও, সেয়া যে দুদিনৰ বাবেহে। কাৰণ ভগৱানে আমাক পৃথিৱীলৈ অকলেই পঠাইছে। আৰু যাওঁতেও অকলেই যাব লাগিব। ইয়াত মা, দেউতা, দাদা, বাইদেউ বুলি নিজৰ কোনো নাই। প্ৰতিজন মাথো এই জীৱন যাত্ৰাৰ একো একোজন লগৰীয়াহে। তথাপি আমি ইজনে-আনজনক কেতিয়াবা হেৰুৱাই পেলাওঁ। খন্তেক সময়ৰ বাবে আশাৰ নাওখন ৰৈ যায়। পুনৰ আৰম্ভ কৰো সেই যাত্ৰা। কাৰণ আমি যে বহুত দূৰ যাব লাগিব, আশাবিলাকক লৈ....!

: দাদা!—ভাইটিৰ কম্পিত কণ্ঠ।

: অ' ভাইটি, একমাত্ৰ আমাৰ বাবেই তই তোৰ সংসাৰখন ধ্বংস নকৰিব। মই জানো তোৰ পৰা আঁতৰত থাকিব বিচাৰো? কিন্তু কি কৰিব, সময়ে যে বাধ্য কৰিছে। আচলতে কি জান ভাইটি, বোৱাৰীয়ে ভবাৰ দৰে মই তোক তোৰ উপাৰ্জনৰ ধনেৰে চলিম বুলিয়েই ডাঙৰ মানুহ কৰা নাছিলো। যাতে তই সমাজত আগ স্থান পাব, সেই বাবেহে।

: দাদা, পৰীৰ হৈ তই মোকেই দুটা চৰ শোধাই দে। তোৰ ঋণ মই এই জীৱনত কেতিয়াও পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰিম অ'। দাদা, মোক তোৰ পৰা আঁতৰাই নপঠাবি অ'। মোক তোৰ লগত

একেলগে থাকিবলৈ দে।—ভাইটিয়ে এটা সৰু ল'ৰাৰ দৰে ফেকুৰি উঠিল। মোৰ মুখখনো চকুলোৰে উপচি পৰিল।

পৰ্দাৰ আঁৰত মানসীৰ উচুপনি বাঢ়িবলৈ ধৰিলে। কি কৰিম বাৰু মই? ভাত্ৰ স্নেহত অন্ধ হৈ জানো তাৰ সংসাৰখন ধ্বংস হ'বলৈ দিব পাৰিম?

: ভাইটি, মই জানো, পৰি ভীষণ জেদী। আচলতে তেওঁলোকৰ আভিজাত্যই বাধ্য কৰিছে তাক জেদী হ'বলৈ। তাই তোৰ আকোৰগোজ মনোভাব কেতিয়াও মানি নলয়। তহঁত আমাৰ পৰা বেলেগ হৈ থাকিলেও আমাৰ মাজৰ যি মৰম-স্নেহ, সেয়া কাহানিও ধূলিৰ লগত মিহলি হ'বলৈ নিদিওঁ।

এৰা, মৌনভাৱে ভাইটিয়ে সন্মতি জনালে।

(৯)

ভাইটিহঁত আমাৰ পৰা বেলেগে থাকিবলৈ লৈছে। টাউনতে ঘৰ এটা ভাড়া লৈ থাকে। মাজে মাজে ভাইটি আমাৰ ইয়ালৈ আহে। অলপ সময় থাকি গুচি যায়। আহিলেই সি যুগ (যুগান্তৰ) ৰ বাবে এসোপামান চকলেট লৈ আনে। সিও খুৰা খুৰা বুলি দৌৰি গৈ কোলাত উঠে।

যুগক গাঁৱৰে স্কুলখনত নাম লগাই দিছে। তাৰ লগত ধেমালি কৰিয়েই পাহৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে, ভাত্ৰ বিচ্ছেদৰ সেই মৰ্মান্তিক আঘাত। ভাইটিয়ো আজিকালি খুব কমকৈ আহে ইয়ালৈ। শুনিছো বোৱাৰীয়ে হেনো সি ইয়ালৈ অহাটো বেয়া পায়।

অকণমান সুৰুঙা পালেই অতীতৰ সেই কথাবোৰে বৰকৈ আমনি কৰে। পাৰো মানে চেষ্টা কৰিছো নিজকে ব্যস্ততাৰ মাজত ৰাখিবলৈ। অন্তৰত দপদপকৈ জ্বলি থকা একুৰা জুই কুলা এখনেৰে ঢাকি ৰাখি পত্নী-পুত্ৰৰ আগত অভিনয় কৰিবলগা হৈছে। কিন্তু, কিমানদিন এই অভিনয়? এসময়ত যে সেই জুইকুৰাই কুলাখনো পুৰি দন্ধ কৰিব! তেতিয়া কিহেৰে ঢাকিম মোৰ অন্তৰৰ এই জুইকুৰা?

ভাইটি আজিকালি ইয়ালৈ নাহে। যোৱাৰ পিছত দুবছৰমান সি ইয়ালৈ অহা-যোৱা কৰিছিল কিন্তু আজিকালি? যুগেও পাহৰিছে তাৰ যে এজন খুৰাক আছে। কাৰণ জনা হোৱাৰে পৰা সি খুৰাকক দেখা নাই। ভাইটিৰ চকুৰ আঁতৰত থকা বাবে মই তাৰ মনৰো আঁতৰ হৈ গ'লো নেকি? কিন্তু....., মই যে তাক পাহৰিব পৰা নাই!

মানসী সাঁচাকৈয়ে এক অপূৰ্ব নাৰী। কি কৰা নাই মানসীয়ে! সংসাৰখন সুচাৰুৰূপে চলাই নিবলৈ যে কিমান কষ্ট স্বীকাৰ কৰিবলগীয়া হৈছে! যুগক চোৱা-চিতা তথা অন্যান্য কামৰ মাজতো মানসীয়ে মোৰ মনৰ বতৰা ল'বলৈ কেতিয়াও নাপাহৰে। মোৰ অন্ধকাৰ তথা চিন্তাক্ৰিষ্ট মুখায়ব দেখিলেই নানান কামৰ মাজতো সময় উলিয়াই মোৰ ওচৰ পায়হি।

: কি ভাবিছে ইমানকৈ?—নশভাৰে চাদৰৰ দহিবিলাক আঙুলিৰে লিৰিকি-বিদাৰি মানসীয়ে সোধে।

: হ।—মই অন্যমনস্কভাৱে সঁহাৰি জনাওঁ।

: মই আপোনাৰ মনৰ বেদনা বুজি পাওঁ। কি কৰিব, উপায়টো নাই। ভাগ্যত কি লিখা আছে সেয়াটো হ'বই। হাতৰ পাঁচোটো আঙুলি জানো সমান? গতিকে আমাৰ মাজত থকা প্রতিজন মানুহৰে মনবিলাকো বেলেগ বেলেগ।

: মানসীঃ—মোৰ মাতটো সৰু হৈ ওলাই আহিল।

: মায়ে মোক কৈছিল যে মনত যদি কাৰোবাৰ দুখ থাকে, তেতিয়া সেই দুখখিনি প্ৰিয়জনৰ আগত প্ৰকাশ কৰিব লাগে। মই জানো আপোনাৰ প্ৰিয় নহওঁ? মই বুজিছো, কিমান কষ্ট কৰিব লগা হৈছে আপুনি বাহিৰত সকলো ঠিক দেখুৱাবলৈ। কিন্তু মনৰ মাজত যিকুৰা জুই জুলিছে, সেই জুইকুৰা মই দেখিছো। দেখিছো বাবেই মই এই জুইকুৰা কমাৰলৈ চেষ্টা কৰিছো।—মোৰ চকুত চকু থৈ মানসীয়ে কৈ গ'ল।

: মানসী, তুমি ইমান কথা ক'বপৰা শিকিলা?—মই আচৰিত হৈ সুধিলো।

: পৰিস্থিতিয়ে সকলো শিকাইছে মোক।—মানসীয়ে ক'লে।

মানসীক মোৰ নাৰীৰ শাৰীৰপৰা দেৱীৰ শাৰীলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ মন গ'ল। এৰা, মানসী নাৰী নহয়, দেৱীহে।

(১০)

যুগ ডাঙৰ হ'ল। এইবাৰ অষ্টম শ্ৰেণী পাইছে। ভাইটি আমাৰ ইয়ালৈ আহিবলৈ বাদ দিছে। শুনিছোঁ চহৰতে হেনো মাটি কিনি ঘৰ বনাইছে। এৰা, যিয়েই নহওক, সি মোৰ ভাই। তাৰ শান্তিয়েই মোৰ শান্তি। ইতিমধ্যে ভাইটিহঁতৰ মাজলৈও এজনী ফুল কুমলীয়া শিশু কন্যাৰ আবিৰ্ভাৱ হৈছিল।

মোৰ আগতকৈও আৰ্থিক অৱস্থা ভাল হৈছে। দোকানখনৰ পৰিসৰো বঢ়াইছে। কিন্তু টকা-পইছাই জানো সকলো? ভাত্ৰ বিৰহৰ যি দুখ, সেই দুখ জানো টকা-পইছা, ধন-দৌলতে নোহোৱা কৰিব পাৰিব? যুগ আৰু মানসীৰ মুখলৈ চায়েই মই ভাইটিক পাহৰি আছো। তথাপি কিয় জানো মাজে-সময়ে নষ্টালজিয়াবিলাকে বাৰুকৈয়ে আমনি কৰে।

যুগ পঢ়াত বৰ চোকা। শ্ৰেণীত সি সদায় প্ৰথম হৈ আহিছে। অৱশ্যে ইয়াক লৈ মই গৌৰৱ নকৰো। বৰঞ্চ তাক আৰু ভাল কৰিবলৈ উৎসাহে প্ৰদান কৰো। যুগৰ এটা কথা মোৰ বৰ ভাল লাগে। প্রতিটো কথা সি মোৰ আৰু মানসীৰ লগত খোলাখুলিকৈ আলোচনা কৰে। এৰা, এয়া তাৰ বয়ঃসন্ধিৰ কাল। কোনটো ভাল, কোনটো বেয়া সি নাজানে। গতিকে অভিভাৱক হিচাপে তাক ভাল-বেয়াটো আঙুলিয়াই দিবই লাগিব।

যুগে বুজা হ'বৰে পৰা খুৰাকক দেখা নাই। খুৰাকৰ বিষয়ে সি আজিলৈকে আমাক একো সোধাও নাই। এৰা, নুসুধি সি ভালেই কৰিছে। ভাইটিৰ প্রতিও মোৰ আজিকালি বিতৃষ্ণাৰ ভাব জাগি উঠিছে। ইমান কষ্ট কৰি তাক পঢ়াই-শুনাই ডাঙৰ মানুহ কৰিলো, কিন্তু প্ৰতিদানত সি এষাৰ মুখৰ মাতো দিব নোৱাৰেনে?

(১১)

যুগে এইবাৰ মেট্ৰিক দিলে। সি কোৱা মতে আৰু স্কুলৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ মতে তাৰ পৰীক্ষা ভালেই হৈছে। এইকেইদিন মোৰ এটাই চিন্তা, কি পঢ়াম যুগক? তাৰ চায়েঞ্চ পঢ়াৰ ইচ্ছা। তাৰ পিছত মেডিকেল কৰিব। এৰা, যুগক ডাক্তৰ এজন বনাবলৈ মোৰো বৰ ইচ্ছা।

বিজাল্ট হেনো জুন মাহতহে ওলাব। গতিকে এই তিনিমাহ তাক এনেয়ে ঘৰত বহুৱাই ৰখাতকৈ কম্পিউটাৰ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান এটাত নাম ভৰ্তি কৰোৱা হ'ল। তাৰ এতিয়া ঘৰত থাকিব আমনিও নলগা হ'ল।

আজি যুগৰ বিজাল্ট ওলাব। পুৱা ১০.৩০ বজাতে মই আৰু যুগ গৈ স্কুলত উপস্থিত হ'লো। অন্তৰখন দুৰু দুৰুকৈ কঁপিছে। কি বা হয় যুগৰ বিজাল্ট! প্রতিটো মুহূৰ্তই মোৰ বাবে এঘণ্টা যেন লাগিছে। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবোৰৰ লগত দুই-এষাৰ কথা পাতিছো যদিও মোৰ মনটো ইচাট-বিচাট লাগি আছে।

নিৰ্দিষ্ট সময়ত যুগৰ বিজাল্ট ওলাল। সি সকলো বিষয়তে লেটাৰ লৈ ডিষ্টিন্‌চন পাইছে। ক'ব নোৱাৰিলো মোৰ কি হ'ল। চকুলোৰে মোৰ ৰুমালখন তিতি গ'ল। কিন্তু এই চকুলো কিহৰ—হৰ্ষ নে বিষাদৰ! মোৰ পাখি লগা মনটোৱে আজিৰ পৰা ২৫ বছৰ আগলৈকে উৰা মাৰিলে। এৰা, যেতিয়া ভাইটিয়ে ভাল নম্বৰ লৈ মেট্ৰিকত উত্তীৰ্ণ হৈছিল, তেতিয়াও মোৰ এনেদৰে চকুলোৰ নৈ বৈ গৈছিল। স্কুল ষ্টাফক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি মই যুগক লৈ ঘৰলৈ ৰাওনা হ'লো। যুগৰ মনটো উৎফুল্লিত। আহোতে দোকানৰ পৰা এসোপামান মিঠাই কিনি চিনাকি মানুহবিলাকক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ জনালো। এইপিনে দুৰৰ পৰাই দেখিলো, মানসীয়ে নঙলামুখতে ৰৈ আছে। যুগে আহিয়েই মাৰুৰ চৰণ চুই সেৱা জনালে।

: মা, মই ৮৭ শতাংশ নম্বৰ লৈ পাছ কৰিছো। লেটাৰ সকলো বিষয়ত।

: কি?—বিস্ময়ত মানসীৰ চকুকেইটা বহল হৈ গ'ল। মানসীয়ে যুগক মৰমতে বুকুৰ মাজত সুমুৱাই ল'লে।

(১২)

যুগক চহৰৰ ভাল কলেজ এখনত নাম লগাই দিলো। বিজ্ঞান বিভাগত। গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা কলেজলৈ তাৰ দূৰ হয় বাবে

আমি চহৰতে ঘৰ এটা ভাড়াই ল'লো। আমাৰ গাঁৱৰ পৰা চহৰখন বেছি দূৰ নহয়। দোকানখন যিহেতু গাঁৱতেই, গতিকে ময়েই এতিয়া চহৰৰ পৰা মোৰ দোকানলৈ অহা-যোৱা কৰো। তদুপৰি মই এতিয়া গাঁৱৰ ঘৰটো এটা পৰিয়ালক ভাড়াই দিছো। অন্ততঃ ঘৰটো ভালে থাকিব।

এদিন কলেজৰ পৰা আহি যুগে মানসীক ক'লে—

ঃ মা, জানা, আজি এটা ঘটনা হ'ল নহয়।

ঃ কি ঘটনা?—মানসীয়ে উচপ খাই উঠিল।

ঃ এয়া, তুমি আচৰিত হ'লাই নহয়! আচলতে আচৰিত হ'বলগীয়া একো নাই। মানে আমাৰ যে ফিজিক্সৰ উদ্দীপন চাৰ, চাৰে কি কৰিলে জানা?

ঃ কি?—উৎসুকতাৰে মানসীয়ে সুধিলে।

ঃ আজি ক্লাছত হায়েষ্ট পাৰ্চেণ্টেজ থকা তিনিগৰাকীক এচেম্বলিৰ সময়ত চব ল'ৰা-ছোৱালীৰ আগত থিয় কৰালে। তাৰ ভিতৰত ময়ো এজন।

ঃ তাৰ পিছত?

ঃ তাৰ পিছত আৰু কি, ক'লে যে এওঁলোক আমাৰ কলেজৰ গৌৰৱ।

ঃ মানে আমি কলেজৰ মান, সন্মম। আমি যাতে H.S.টো ইয়াতকৈ ভাল ৰিজাল্ট কৰো তাৰ বাবে সৰ্ব্বশক্তিৰে কৰিছো। লগতে আন ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকক আমাৰ আদৰ্শৰে অনুপ্রাণিত হ'বলৈ দিছো।

ঃ অ হয় নেকি?

ঃ হয়, পিছে কাহিনীটো ইয়াতে শেষ হোৱা নাই। ইয়াৰ পিছত কি হ'ল তাকে শুনা।

ঃ কি?

ঃ ব্লেকৰ সময়ত এজনী ছোৱালী মোৰ ওচৰলৈ আহিল। কথা পাতি গম পালো, তাইৰ নাম জুৱলি। আমাৰ ক্লাছৰে। তায়ো হেনো মোৰ দৰে ৰিজাল্ট কৰিব বিচাৰে। গতিকে মই তাইক সাফল্যৰ চাবি-কাঠিডাল দিব লাগে।

ঃ অ হয় নেকি? বাক, তাই যেতিয়া পঢ়াত ইমান আগ্ৰহ দেখুৱাইছে, গতিকে সময় পালে তাইক সহায় কৰি দিবি।

মানসী আৰু মোৰ মনটো আনন্দত হালি-জালি নাচিবলৈ ধৰিলে। এৰা, মাক-দেউতাকৰ বাবে এয়াই জানো শাস্তি নহয়?

(১৩)

লাহে লাহে দিন বাগৰিবলৈ ধৰিলে। কলেজে পতা পৰীক্ষাবিলাকতো যুগে ভাল নম্বৰেই পালে। জুৱলি আৰু যুগৰ বন্ধুত্বও ক্ৰমে গাঢ় হৈ যাবলৈ ধৰিলে। আৰু এদিন....। এদিন যুগে মাকক আহি ক'লে—

ঃ মা, জানা জুৱলিয়ে আজি মোক এটা কথা ক'লে।

ঃ কি? মানসীয়ে সুধিলে।

ঃ তাইৰ হেনো ভায়েক বা ককায়েক কোনো নাই। মোৰো যেনেদৰে ভাই-ভনী কোনো নাই।

ঃ তাৰ পিছত?

ঃ জুৱলিয়ে কৈছে, তাই হেনো মোৰ ভনী হ'ব বিচাৰে। তদুপৰি তাইৰ দৰে এজনী ভনী পোৱাটোও কম সৌভাগ্যৰ কথানে? অহা ৰবিবাৰে যে ৰাখীবন্ধন তুমি জানানে নাই? সেইদিনা হেনো তাই মোক ৰাখী পিন্ধাবলৈ আহিব। লগতে তাই আৰু কি কৈছে জান?

ঃ কি?—মানসীয়ে উৎসুকতাৰে সুধিলে।

ঃ মোৰ দৰে এজন ল'ৰাৰ মাক-দেউতাকহঁত কিমান সৌভাগ্যৱান, জ্ঞানী তাকো চাই যাব। মোৰ পিছে তাই ইমানকৈ বঢ়াই কোৱা কাৰণে বৰ খং উঠিল।

ঃ পিছে ৰচোন, জুৱলিক জানো মাক-দেউতাকহঁতে আহিবলৈ দিব। তদুপৰি তেওঁলোকে জানো তোৰ বিষয়ে জানে?—মানসীয়ে সন্দেহ ভাবেৰে সুধিলে।

ঃ কি কোৱাহে তুমি?—সেইদিনাখন আনকি তাইৰ মাক-দেউতাকো আহিব।—আনন্দ মনেৰে যুগে ক'লে।

ঃ অ' হয় নেকি? হ'ব যা তেনেহ'লে আহিবলৈ ক'বি।

(১৪)

আজি ৰবিবাৰ। শাওণ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিন। ৰাখী বন্ধন। পুৱাৰে পৰা আমাৰ ঘৰখনত এক উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি হৈছে। যুগৰ উৎসাহ, উলাহ এখোপ চৰা। মানসীয়ে যিমান পাৰে ঘৰটো সজাই তুলিবলৈ আপ্ৰাণ চেপ্টা কৰিছে। আনহাতে, পুৱাৰে পৰা বিধে বিধে খোৱা বস্ত্ৰ ৰান্ধিছে। কাৰণ আজি জুৱলিহঁত আহিব। মই ঘৰৰ পিৰালিত থকা ফুলৰ টাবকেইটা ভালদৰে সজাই থ'লো। ঠিক এঘাৰমান বজাত গেটৰ বাহিৰত গাড়ীৰ হৰ্ণ শুনা গ'ল। মই যুগক ক'লো—

ঃ যুগ, যা জুৱলিহঁতক আগবঢ়াই লৈ আনগৈ। আমি ভিতৰতে আছো।

ঃ অ' দেউতা মই গৈছো।—যুগে দৌৰি বাহিৰ ওলাল।

যুগে জুৱলিহঁতক ড্ৰয়িং ৰুমত বহিবলৈ দিলে। মই ভিতৰৰ পৰা সিহঁতৰ কথোপকথন শুনিলো।

ঃ যুগান্তৰ, তোমাৰ মাৰা-দেউতাৰা ক'ত? আমাৰ লগত চিনাকি কৰাই নিদিয়া জানো?—জুৱলিৰ দেউতাকৰ কণ্ঠ। আৰে, ক'ত শুনিছিলো এই কণ্ঠ, ইমান আপোন যেন লাগিছে!

ঃ মা-দেউতা ভিতৰতে আছে, ৰ'ব মই মাতি দিছো।—যুগ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল।

ড্রয়িং ৰুমৰ পৰ্দাখন আঁতৰাই মই বিশ্বয়ত হতবাক হৈ গ'লো। কি? এয়া মই কি দেখিছো, এয়া মোৰ সন্মুখত মোৰ মৰমৰ ভাইটি? এইপিনে মানসীও হতবাক। মই আৰু থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰিলো। বিশ্বয়ত চিঞৰি দিলো মই—

: ভাইটি তই? তই ইয়াত?

: দাদা!—ভাইটি থিয় হ'ল।

: ভাইটি, তই জুৱলিৰ দেউতাক!

: দাদা, যুগান্তৰ তাৰ মানে আমাৰ যুগ? যুগৰ নামটো শুনিয়েই মোৰ সন্দেহ হৈছিল। দাদা, ইমান অপৰাধী মই; যুগৰ দৰে এজন ভতিজা, তোৰ দৰে পিতৃতুল্য দাদা আৰু মানসী নবৌক এৰি মই ইমান দুৰত আছো? যুগে ইমান ভাল ৰিজাল্ট কৰিছে, অথচ...। দাদা, তই মোক ক্ষমা কৰি দিবনে?

—ভাইটিয়ে মোৰ ভৰিত ধৰিলে। এইপিনে পৰিয়ে মানসীৰ ওচৰলৈ আহি মানসীক সেৱা জনালে। যুগ আৰু জুৱলিয়ে একো বুজি নাপাই ইজনে-আনজনৰ মুখলৈ চাই থাকিল। মই ভাইটিৰ হাতখনত থাপ মাৰি ধৰি উঠাই দিলো।

: ভাইটি, তই এয়া কি কৰিছ? ছিঃ নাপায় নহয়। মই জানোৱেই ভাইটি, এদিন নহয় এদিন হ'লেও তই মোৰ ওচৰলৈ আহিবিয়েই। কাৰণ আমি দুয়ো একে মাতৃৰ সন্তান অ'।

বোৱাৰীয়ে মোৰ ওচৰলৈ আহি ভৰি চুই সেৱা কৰি ক'লে—

: দাদা, আপুনি মোকেই দুটা চৰ মাৰক। কিমান ভুল কৰিছো মই? আভিজাত্যৰ ভেমত অন্ধ হৈ মই আপোনাৰ মৰমৰ ভাইটিক আপোনাৰ বুকুৰ মাজৰ পৰা কাঢ়ি লৈ গৈছো। ইমান নিৰ্দয় মই! নিজৰ বাইদেউৰ দৰে মৰমীয়াল মানসী নবৌ তথা পিতৃতুল্য আপোনাৰ মৰমক ভৰিৰে মোহাৰি আঁতৰি গৈছো। দাদা, অন্ততঃ মই কৰা ভুল মই বুজি পাইছো। আপুনি ক্ষমা কৰি দিবনে? অন্ততঃ মোৰ পাপে যাতে জুৱলিক নোচোৱে।

: বোৱাৰী, কি কৈছা এয়া তুমি? তুমি নিজে কৰা ভুলবোৰ বুজি পাইছা, এয়া জানো তোমাৰ শুধৰণি নহয়? বাকু সেইবোৰ বাদ দিয়া। এতিয়া অন্ততঃ এই ল'ৰা-ছোৱালী দুটাক আমাৰ সম্পৰ্কবিলাক কৈ দিয়া।—মই বোৱাৰীক কান্ধত ধৰি উঠাই দিলো।

যুগ আৰু জুৱলিয়ে একো বুজি নাপাই নিজৰ নিজৰ মাক-দেউতাকৰ ওচৰলৈ গ'ল, এইবিলাক কি হৈছে সেয়া জানিবলৈ। মই যুগক মোৰ ওচৰলৈ চপাই লৈ ক'লো—

: যুগ এয়া তোৰ নিজৰ খুৰা আৰু খুৰী। জুৱলি তোৰ নিজ ভনী। আজিৰ পৰা আৰু তই তোৰ নিজৰ ভাই-ভনী নাই বুলি দুখ কৰিব নালাগে।

: তেন্তে দেউতা, মোৰো যে খুৰা-খুৰী তথা এজনী ভনী আছে সেই বিষয়ে আগতে কোৱা নাছিল কিয়?—যুগৰ আন্ধাৰ ভৰা কঠ।

: যুগ, অতীতৰ সেই কথাবোৰ পাহৰি যাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। কিন্তু ভগৱানৰ কি লীলা, তেওঁ আজি সকলো শুধৰাই দিছে।

এইপিনে মানসীয়ে জুৱলিক আঁকোৱালি লৈ গালে-মুখে চুমা খালে। জুৱলিক নিজৰ বাহুবন্ধনত ৰাখি ক'লে—

: জুৱলি, মই তোমাৰ বৰমা আৰু এয়া তোমাৰ বৰদেউতা। যুগ তোমাৰ দাদা। তোমাৰ দাদা নাই বুলি তুমি আৰু দুখ কৰিব নালাগে। পৰি, কি চাই আছা, পাগঘৰত মিঠাই আৰু অন্যান্য খোৱা বস্তু আছে। সেইবিলাক আমি দুয়ো লৈ আনোঁগৈ ব'লা। জুৱলিয়ে যুগক ৰাখী পিন্ধাব নহয়।—মানসীয়ে উৎফুল্লিত স্বৰেৰে ক'লে।

: ব'লক নবৌ।—পৰিয়ে ক'লে।

জুৱলি আৰু যুগে আনন্দত কিৰিলি পাৰিবলৈ ধৰিলে। মই ভাইটিৰ ফালে চালো। সি অপৰাধীৰ ভাবত চোফা এখনত বহি আছে। মোৰ তালৈ বেয়া লাগিল।

: ভাইটি, এনেদৰে কিয় মন মাৰি আছ? নাপায় নহয়। আজিৰ দিনটোত আমি স্ফুৰ্তিহে কৰিব লাগে। জীৱনত কেতিয়াবা এনেকুৱা হৈ যায় অ'। অতিকৈ আপোনজনৰ লগতে বিচ্ছেদ হৈ যায়। পিছত আকৌ কোনোবা এক শুভক্ষণৰ সেইজনৰ লগত মিলন হয়। বাকু আহ আমি ভিতৰতে কথা পাতিম। যুগ আৰু জুৱলিক কথা পাতিবলৈ দে। সিহঁতে হৃদয়ৰ দুৱাৰ খুলি কথা পাতক।

যুগ আৰু জুৱলিক ড্রয়িং ৰুমত এৰি মই আৰু ভাইটি ভিতৰলৈ আহিলো। মোৰ চকুৰে দুধাৰি চকুলো বৈ গ'ল। হয়, এয়া আনন্দৰ চকুলো। হেৰুৱাই পোৱাৰ আনন্দ। □

দৰ্পচূৰ্ণ

শ্ৰী গগন ডেকা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

মহাভাৰত বচনা কৰাৰ পূৰ্বে মহৰ্ষি বেদব্যাসৰ অন্তৰত হেনো এবাৰ ভীষণ অহংকাৰ জন্ম হৈছিল। এই অহংকাৰ চূৰ্ণ কৰিবলৈ নাৰদে ছদ্মৰূপ ধাৰণ কৰি ব্যাসৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কথা প্ৰসংগত নাৰদে তেওঁৰ আগত শাস্ত্ৰৰ কথা উলিয়ালে। নাৰদে ব্যাসক প্ৰশ্ন কৰিলে, “আপুনি এই পৃথিৱীৰ সমস্ত জ্ঞান অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছেনে?”

ঃ হয়, মই মোৰ একনিষ্ঠ সাধনাৰে পৃথিৱীৰ সমস্ত জ্ঞান অৰ্জন কৰিছোঁ।—ব্যাসে গৰ্বেৰে ক’লে।

ঃ আপুনি বাকু কেতিয়াবা বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ যিটো গ্ৰন্থাগাৰ, তাত প্ৰবেশ কৰিছেনে?—নাৰদে সুধিলে।

ঃ নাই, মই তাত কেতিয়াও প্ৰবেশ কৰা নাই।—ব্যাসে ক’লে।

ঃ কেতিয়াবা যাব। হয়তো তাত এনে কোনো জ্ঞানৰ কথা পাব, যাক আপুনি এতিয়াও আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই।

নাৰদৰ কথা শুনি ব্যাসে হাঁহিলে আৰু ক’লে, “আপোনাৰ কথা শুনি মই নাহাঁহি নোৱাৰিলোঁ। এই ব্ৰহ্মাণ্ডত এনে কোনো জ্ঞান নাই, যাক মই আহৰণ কৰা নাই। তথাপি মই বাকু যাম, ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সেই গ্ৰন্থাগাৰ মই চাই আহিম।

অৱশেষত, এদিনাখন ব্যাস আৰু ছদ্মৰূপী নাৰদ ৰাওনা হ’ল বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড সেই গ্ৰন্থাগাৰলৈ। অসংখ্য পুথিৰে ভৰি আছিল সেই বিশাল গ্ৰন্থাগাৰ। যেনিয়েই চকু যায় তেনিয়েই কিতাপ। ক’তো এডাল চুলিমানো ফাঁক নাই। ব্যাসে অবাক বিস্ময়েৰে চকু ফুৰালে। এয়া যেন জ্ঞান ভাণ্ডাৰৰ মহামূল্যবান ৰত্নৰাজি।

হঠাৎ ব্যাসৰ কিতাপৰ এটা শাৰীত চকু পৰিল। সেই শাৰীটোৰ এঠাইত থকা আঙুলিমান ফাঁক এটা দেখি ব্যাসদেৱে স্বাভাৱিকতে আচৰিত হ’ল। ক’তো এডাল চুলিমানো ফাঁক নাই, অথচ ইয়াত এই ফাঁকটো কিয়?

ব্যাসে তেতিয়া তাত উপস্থিত থকা ছদ্মৰূপী নাৰদক সুধিলে, “ইয়াত ফাঁকটো থকাৰ কাৰণ কি?”

ছদ্মৰূপী নাৰদে উত্তৰ দিলে, “বিশ্বত কোনোবাই জ্ঞান আহৰণ কৰিলে, যি বিষয়ত জ্ঞান আহৰণ কৰে, সেই বিষয়ৰ গ্ৰন্থ ইয়াত এনেদৰে অদৃশ্য হৈ যায়। এই সৰু ফাঁকটো দেখিছে, এইকণ সামান্য জ্ঞান অৰ্জন কৰিছে পৃথিৱীৰ ব্যাস নামৰ এজন পণ্ডিতে।”

এই কথা শুনি ব্যাস অতি আচৰিত হ’ল। এই বিশাল জ্ঞানৰ ভঁৰালৰ তেওঁ মাত্ৰ এইকণ জ্ঞানহে আহৰণ কৰিছে? তেওঁ বুজিলে যে, তেওঁৰ অহংকাৰৰ কোনো অৰ্থ নাই। আদি অন্তহীন জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ ভেদ কৰা অসম্ভৱ।

ইয়াৰ পিছত ব্যাস পুনৰ বিশ্বজ্ঞান আহৰণত নিমগ্ন হয়।

উক্ত সাধুটোৱে আমাৰ আগত স্পষ্টকৈ দাঙি ধৰে যে, পৃথিৱীৰ সৰ্বকালৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পণ্ডিতজনেও কেতিয়াও ক’ব নোৱাৰে যে তেওঁ সকলো জ্ঞান অৰ্জন কৰিলে, জানিবলগীয়া বা শিকিবলগীয়া কথা তেওঁৰ বাবে আৰু একো নাই। প্ৰকৃততে জ্ঞানৰ সীমাৰেখা নাই। ই আজি অন্তহীন। □

বি. দ্ৰ. : মহাভাৰতৰ সাধুৰ আলমত ৰচিত।

নৈৰ পাৰত

শ্ৰী মৌচুমী বৈশ্য
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

নৈৰ পাৰত বহি চুলিতাৰি মেলি চিন্তা কৰিলেই জানো তোৰ সমস্যা সমাধান হ'ব। মই জনাত মইতো তোৰ বহু ভাল বান্ধৱী। কিন্তু তই আজি তোৰ সমস্যা মোৰ আগত প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইমান শংকাবোধ কৰিছনে? মেঘা মোক তই তোৰ সমস্যাটো কচোন। মই ইয়াৰ আগতে তোক ইমান টেনছনত কেতিয়াও দেখা নাই; কিন্তু আজি বিয়াৰ মাত্ৰ ৩০ দিন আগতে এইবোৰ কি কৰিবলৈ লৈছ! তই ট্ৰেন্সফাৰ হ'ব বিচাৰিছ কিয় মেঘা? তাকো ইমান দুৰলৈ? তোক দীপদায়ে কিবা ক'লে নেকি? দীপদাৰ লগত কাজিয়া কৰিছ নেকি হা? Please reply me Medh? মই তোৰ লগত কথা পাতি আছে—জ্যোতিয়ে ক'লে।

Jyoti.... I feel lonely. Don't know why. মানে মই তোক কিবা ক'ম বুলিয়েই মাতিছিলো। কিন্তু বহু কিবা ক'ব খুজিও যেন মই এতিয়া একো ক'ব নোৱাৰো মানে মই এতিয়া অলপ আৰাম কৰিব বিচাৰো। মই ভাগৰি পৰিছো। বহু জোৰেৰে কান্দিব বিচাৰিছো; কিন্তু কান্দিব পৰা নাই অ'। বুকুখন ছাঁত মাৰি ধৰিছে। মোৰ মানে কথা কৈ থকা বা শুনি থকাৰ ধৈৰ্যকণ নাই। মনত খেলি মেলি লাগি আছে। এই বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ আগতে অলপ মোৰ গোপনীয়তাখিনিক প্ৰকাশ কৰিবলৈ দিচোন। তাৰ পিছত তোৰ লগত কথা পাতিম। Jun- for back my sense Yyoti, you wait for me. Jun for an hour please Jyoti leave me alone. মেঘালীয়ে জ্যোতিক এইবুলি কৈ নৈৰ পাৰতে বহি ব'ল।

এইপিনে মেঘালীৰ মাকে দেউতাকলৈ—

হেৰি শুনিছনে? মেঘবনো কি হৈছে? আপুনি বাক ধৰিব পাৰিছনে? হঠাৎ তাই এনেকুৱা কাণ্ডবোৰ কৰিছে কিয়? দীপবো কোনো খা-খবৰ নাই। আজি প্ৰায় ডেৰ সপ্তাহেই হ'ল, যোৱাবাৰো সাউতকৈ আহি সাউতকৈ গ'ল। মাত এযাৰো নাপালো। আপুনি মোক শুনিছনে বাক?

অ' শুনিছো ব'বা। কথাটো ময়ো ধৰিবই পৰা নাই অ'। মাজনীকো ভালকৈ দেখাই নাই। মই আজি দীপহঁতৰ ঘৰৰ পৰাই এপাক আহিম বুলি ভাবি আছিলো। এপাক গৈয়ে আহো ব'বা। পেণ্ট-চাৰ্টযোৰ উলিয়াই দিয়াচোন। মই মুখ-হাত ধুই আহো।—মেঘালীৰ মাকক উত্তৰটো দিলে দেউতাকে।

দীপ্তীয়ে আৰু ককায়েকক সুধিছে—

দাদা তোৰ কি হৈছে অ'? ইমান আমন-জিমনকৈ বহি থাক যে। মেঘালীক তই কিবা কৈছ নেকি? মোৰ মৰমৰ বৌৰ লগত লাগিছে যেন পাইছো। তায়ো বহুদিন হ'ল এইপিনে অহা নাই। আনক ফোনো কৰা নাই। এইবাৰ তহঁতৰ বিয়াৰ আগৰ শেষ কাজিয়া দে। তাই ঘৰ সোমোৱাৰ পাছত দুয়ো দুয়োকে এক মিনিট সময় এৰি এনেকৈ আৰু থাকিব নোৱাৰিব। এই নাটকৰ অন্তলৈ আৰু বেছিদিন নাই, মাত্ৰ কেইটামান দিনৰ পিছত দুয়ো দুয়োৰে কাৰণে চিৰদিনৰ হ'বি। নে কি কৰ অ' বেঙা? নিমাত হৈ ব'লি যে?

তোৰ এই সপোন আৰু সপোন হৈয়ে ব'ব। মেঘক এইখন ঘৰলৈ অনাটো এতিয়া মনৰ পৰা উলিয়াই দে। মেঘক মই আৰু ঘূৰাই আনিব নোৱাৰিম। তাইক বুজোৱাৰ capacity আৰু কাৰো নাই।—এইবুলি দীপে গহীনেৰে উত্তৰ দিলে দীপ্তিক।

দীপ্তীয়ে আকৌ ককায়েকক সুধিলে—

দাদা তই এইবোৰ কি কৈ আছে? মই একো বুজা নাই। কিবা হ'ল নেকি দাদা তোৰ? তাইৰ কি হৈছে? মানে তোৰনো কি হৈছে? কথাবোৰ ইমান জটিলকৈ কৈছ যে! মই একো ধৰিবই পৰা নাই।

দীপে মাত্ৰ ক'লে—কথাবোৰ পিছত গম পাবি। তই মাত্ৰ জানি থ' যে মেঘ মাত্ৰ দহটা দিনৰ পিছত মহাৰাষ্ট্ৰলৈ যাব। তাইৰ ট্ৰেন্সফাৰ হৈছে। ২৩ তাৰিখেই গুৱাহাটী এৰিব।

দাদা কিন্তু কিয়? বিয়ালৈ মাত্ৰ এমাহ আৰু তাই ট্ৰেন্সফাৰ লৈছে। তাকো সুদূৰ মহাৰাষ্ট্ৰলৈ—পুনৰ দীপ্তীয়ে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ককায়েকে আদেশেৰে—দীপ্তি, তই এতিয়া যা। মোক অলপ শান্তিত থাকিবলৈ দে, আৰু শুন, দীক্ষা আহিলে বহিবলৈ দি মোক মাতি দিবি।

এইপিনে আকৌ মেঘালীৰ দেউতাক দীপহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হ'লহি আৰু বাহিৰৰ পৰাই গৃহস্থলৈ বুলি—হেৰা, বৰুৱা, ঘৰত আছেনে? অঃ চহৰীয়া দেখোন। আহক। মই চাহ খাই আপোনাৰ কথাকে মাত্ৰ ভাবি আছিলোহে। এনেতে আপোনাৰ মাত শুনিলোৱেই। বহক। বহক। কওকচোন খা-খবৰ। ঘৰৰ বাকীসকলৰ আকৌ।

বৰুৱা, আছো আৰু। বাকী এওঁলোকো আছে। বৰুৱা, কথা এটাৰ কাৰণেহে চিন্তাত পৰি ইয়ালৈ খৰখেদাকৈ আহিলো।— এইবুলি চহৰীয়াই ক'লে।

মিঃ বৰুৱাই ক'লে—চহৰীয়া চিন্তাত পৰি ময়ো সেই আপোনালোকৰ ফালে পাক এটা মাৰিম বুলি ভাবিয়েই আছিলো। আমাৰ চিন্তাৰ বিষয়টো আপোনাৰ জী আৰু মোৰ পো নহয়নে? অলপ ৰ'ব। হেৰি, অলকা, চাওঁ এইপিনে আহাচোন?

বৰুৱানী বিস্ময়েৰে চহৰীয়ালৈ—অ' আপুনি? কেতিয়া আহি পালে? ঘৰৰ সকলো ভালে আছনে? এঃ মাজনীৰ কি হৈছেহে? অকস্মাত তাইৰ ট্ৰেন্সফাৰ, শুনি আমি অবাক। শুনিছো ট্ৰেন্সফাৰৰো হেনো তাইৰ নিজৰ requestতহে হৈছে। বাবাক সুধোতেও সি অলপ আমন-জিমনকৈ তাকেই ক'লে। আপুনি বাক কিবা জানেনে ইহঁতৰ কি হৈছে? ই খোৱা-বোৱাতো ইমান মন দিয়া নাই। কাকো ভালকৈ মাতো দিয়া নাই, কেৱল চিন্তা আৰু চিন্তা! মাথোঁ এখন ক'লামুখ কৰি ঘৰ আহে আৰু যায়।

অহঃ বৰুৱানী, মাজনীও সেই একেটাকেই কৰিছে। ভালকৈ ধৰিব পৰা নাই। এওঁ সেইদিনা বিয়াৰ কথা উলিওৱাত তাই ক'লে তাইৰ হেনো এইবোৰ চিন্তা কৰি থকাৰ সময় নাই। তাইৰ ট্ৰেন্সফাৰ হৈছে। ২৩ তাৰিখেই তাই গুৱাহাটী এৰিব। কথাবোৰ শুনি আমি দুয়ো প্ৰায় মূৰ্ছা যোৱাৰ দৰেই হ'লো। তাকে চিন্তা কৰিয়েই আজি ইয়ালৈ বুলি ওলালো। কিজানি কথাটো কি আপোনালোকেই জানেই।—এইবুলি চহৰীয়াই ক'লে।

নাই অ' চহৰীয়া, আমিও একো গমেই পোৱা নাই।— বৰুৱাই লাহেকৈ উত্তৰ দিলে।

বৰুৱানীয়েও এনেতে ক'লে—আপোনালোক বহুকোন। মই ভিতৰৰ পৰা আহোঁ।

Megh, Are You All Right? কান্দিছ কিয় হা? আৰে কান্দিলেই সকলো সমাধান নহয় Dear. Ok মোক ক কি হৈছে তোৰ? আজি ২০-২২ দিনৰ পাছত মোক ফোনেৰে এই নৈৰ পাৰত মাতিছ আৰু মাতি নিজে কান্দি বহি আছ। মোক কিবা ক'বিনে যাতে তোৰ যদি ক'ৰবাত কিবা ভুল হৈছে মই বুজাব পাৰো।—এইবুলি জ্যোতিয়ে মেঘক ব্যক্ত কৰিছে।

জ্যোতি, মই জানো মোৰ ক'তো ভুল হোৱা নাই। মই মহান হ'ব বিচৰা নাই অ' জ্যোতি। But as usual যাৰ বস্তু তাক ওভতাই দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছোঁ। ধৰি ল দীপক তাৰ ভাল পোৱা বস্তু এটা উপহাৰ হিচাপে দিছো—মেঘালীয়ে গহীনেৰে জ্যোতিক ক'লে।

জ্যোতি—মানে মই বুজা নাই মেঘা অলপ বুজাই ক'চোন। মেঘালী—শুন, মই পৰহি Evening Flightত মুম্বাইলৈ যাম। মোৰ promotion হৈছে। তই জাননে Mumbai is my

dream place। ভগৱানে মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে। এবাৰ হ'লেও শুনিলে। তেখেতে সকলোৰে প্ৰাৰ্থনা শুনে অ'। Megh, Megh। শুন তই অলপ Normal হ আৰু Main Pointটোলৈ আহ। মানে তোৰ বিয়ালৈ কেইদিনমান থাকোতেই ট্ৰেন্সফাৰ। বিয়া কি হ'ব? দীপে কি কৈছে? তয়নো দীপক কি উপহাৰ দিছ? দিষ্টীয়ে তোক কি কৈছে? মানে দীপহঁতৰ আৰু তোৰ ঘৰখনে তোক যাবলৈ অনুমতি দিছেনে? অলপ বুজাই ক'চোন।—খৰকৈ জ্যোতিয়ে মেঘক সুধিলে।

এইবাৰ মেঘালীয়ে দীঘলীয়া উশাহ এটা কাটি জ্যোতিক ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে এনেদৰে—শুন ভালকৈয়ে শুন। মোৰ ভাগ্যৰ লিখন বিধিয়ে মোৰ ভাগ্যত কি কি লিখিছে। জ্যোতি তইতো মোক সৰুৰ পৰাই পাইছ আৰু দেখিছও। মই সৰুৰ পৰাই অলপ বেলেগ আছিলো। Something different। H.S.L.C. আৰু N.S. একাডেমীৰ পৰা সুনামেৰে পাছ কৰাৰ পাছত মোৰ খোজ চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ দুৱাৰদলিত। নতুন কলেজ, ন-ন বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠাৰ কেইমাহমান পিছতেই মোৰ জীৱনৰ দলিচাৰ হৃদয়ত খোজ দিয়া যুৱক বৈভৱৰ কথা। বৈভৱ আৰু মেঘালীৰ কথা হয়তো কলেজত নজনা কোনো নাছিলেই। আন দহজন যুৱক-যুৱতীৰ কাৰণে আমি যেন আছিলো এটা উজ্জ্বল নিদৰ্শন। যিয়ে সঁচা প্ৰেমৰ লগতে জীৱনৰ কাঁইটীয়া বাটত ইজনে-সিজনৰ সহযোগিতাত কেনেকৈ আগবাঢ়িব পাৰি তাকো দেখুৱাই দিছিল। কিন্তু মোৰ ভাগ্যত বৈভৱৰ প্ৰেম মাত্ৰ আছিল কেইটামান বছৰৰ কাৰণেহে। কিন্তু কোনে জানে সি যে তাৰ মেঘালীক আপোন কৰিব খুজিও মাকৰ প্ৰতিজ্ঞাত আৱদ্ধ হৈ অইন এজনীক নিজৰ কৰিব লাগিব। মই তাক জানো, এতিয়াও মই ক'ম সি বহুত ভাল আছিল, হয় আৰু হ'বও পাৰিব বৰ্ণালীৰ জীৱনত এজন স্বামী, এগৰাকী নাৰীয়ে বিচৰা ধৰণৰ স্বামী। কাৰণ বৈভৱে সদায় সন্মুখৰ পৰিস্থিতিক সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰে। সি সদায় মাকৰ কাৰণে নিজৰ সুখবোৰকো আত্মত্যাগ দিছিল। যি কি নহওক কিয় বৈভৱক এনেদৰে পোৱাৰ পিছতো হেৰুৱাব দুখক বিহকে অমৃত বুলি পান কৰিছিলো, কাৰণ আমি দুয়ো নিৰুপায়। তথাপিও মোৰ নতুন চাকৰিৰ দায়িত্ব, ন ন লগ বন্ধু আৰু ঘৰৰ দায়িত্ববোৰে মোৰ শোকক পাতল কৰি ৰাখিছিল। নিজকে অকলশৰীয়া বুলি ভাবিলে বুকু বিয়াই উঠে, কিন্তু কামৰ দায়িত্বত অন্যমনস্ক হৈ ৰওঁ। দিববোৰ এনেকৈয়ে পাৰ হৈ গ'ল আৰু মোৰ অফিচাৰ দিষ্টীৰ লগত মোৰ বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিল, আৰু এই বন্ধুত্ব তাইৰ আৰু মোৰ ঘৰলৈকে বিয়পি পৰিল। তেনেকৈ মই তাইৰ আৰু মোৰ ঘৰলৈকে বিয়পি পৰিল। তেনেকৈ মই তাইৰ ভাতৃ Captain Deep Baruaৰ লগত চিনাকি হওঁ আৰু এই চিনাকিয়েই পিছত প্ৰণয়পাত মেলিলে। দীপক পাই মই মোৰ

অতীতক পাহৰিয়েই গৈছিলো আৰু ব্যস্ত হৈ পৰিছিলো নতুন সপোন ৰচাত। আমি আমাৰ অতীতকো দুয়ো দুয়োৰে আগত প্ৰকাশ কৰিছিলো। মানে মোৰ আৰু বৈভৱৰ সম্পৰ্ক আৰু বিচ্ছেদৰ কাৰণ। আনকি দীপেও যে তাৰ দীক্ষাক আনিব খুজিও তাইৰ দেউতাকৰ হাতত সামান্য চাকৰি এটা নোহোৱাৰ বাবে পোৱা অপমানৰ কথা মোৰ আগত প্ৰকাশ কৰিছিল। তাৰ কেইদিনমান পাছতে দীপৰ কলিং লেটাৰ অহাত দীক্ষাৰ হাত খোজাত দেউতাকে ইতিমধ্যে তাইৰ বিয়া গুৱাহাটীৰে এখন প্ৰতিষ্ঠিত সন্ত্ৰান্ত পৰিয়ালত ঠিক হোৱা বুলি কয় আৰু দীপে ইয়াতে সিহঁতৰ সম্পৰ্ক সমাপ্ত বুলি ভাবি লয়। তথাপিও সি দীক্ষাক সন্মান কৰে, সি সন্মান কৰে সিহঁতৰ সঁচা প্ৰেমক। কথা এষাৰ আছেই নহয়—ভগৱানে যি কৰে ভালৰ কাৰণেই কৰে। মোৰ আৰু দীপৰ আঙুঠি পিন্ধাৰ ঠিক দুদিন আগতে দীক্ষাৰ বিয়াৰ দিন পৰিছিল আৰু এই বিয়াত তাই দীপকো নিমন্ত্ৰণ দিছিল। কথা মতেই কাম হ'ল সি দীক্ষাৰ বিয়াত শেষলৈ থাকিম বুলিয়েই গৈছিল আৰু আছিলো। সকলোবোৰ ঠিকেই চলি আছিল কিন্তু হঠাৎ হোমৰ ওচৰত উপস্থিত হোৱা আৰক্ষী দলে দীক্ষাৰ হ'বলগীয়া স্বামীক Smuggler ৰূপে ঠাইতে গ্ৰেপ্তাৰ কৰে। বহু, ইয়াতে দীক্ষাৰ বিয়াৰ সমাপ্তি হয়। এই গোটেই ঘটনাটো হৈছিল দীপৰ সন্মুখতেই আৰু সি মোক নিজেই এই খবৰটো ফোনেৰে জনাইছিল। সি তেতিয়াই হয়তো ভাগি পৰিছিল তাৰ প্ৰেয়সীৰ লগত হোৱা এই দুৰ্ঘটনাত, যদিও সি কাকো একো উমঘামেই দিয়া নাছিল আৰু লুকুৱাই ৰাখিছিল তাৰ সেই দুখ মনৰ মাজত সকলোৰে অজ্ঞাতে। সেইদিনা মই তাৰ মাতত এক অস্থিভাৱ অনুভৱ কৰিছিলো, তথাপিও মই নিমাত হৈ ৰ'লো আৰু আঙুঠি পিন্ধা দিনটোলৈ বাট চাই ৰ'লো। সময়ত সেইদিনটো আহি পালে আৰু আহি পালে আঙুঠি পিন্ধোৱাৰ সেই শুভ মুহূৰ্তটো। এই শুভ ক্ষণটো ভালদৰে পাৰ হ'ল, কিন্তু মই লক্ষ্য কৰিলো দীপ মোৰ ওচৰত যদিও তাৰ মনটো অইন ক'ৰবাত। সেইদিনা আলহীৰ অভ্যৰ্থনাত ব্যস্ত হোৱাৰ বাবে দীপৰ লগত ভালকে কথা পতাৰ সুযোগকণো নাপালো। দীপক মই সেইদিনা অলপ বেলেগ বেলেগ যেন অনুভৱ কৰিলো, মোৰ এনেকুৱা অনুভৱ হৈছিল যে সি মোক কিবা ক'ব খুজিও, ক'বলৈ সাহস কৰিব পৰা নাছিল। যি কি নহওক, কিয় দিনটো তেনেকৈয়ে পাৰ হ'ল আৰু পিছদিনাই মই তাক লগ পোৱাৰ বাবে তাৰ অফিচলৈ যোৱাটো ঠিক কৰিলো। তাৰ অফিচ পালোঁগৈ। দীপৰ সহকাৰীজনে মোক গেষ্ট ৰুমত বহিবলৈ ক'লে কাৰণ তেওঁৰ কেবিনত হেনো কোনোবা বহি আছে। মই বহুসময় বহাৰ পিছত গেষ্ট ৰুমৰ বাৰাণ্ডাত থিয় দিলোঁগৈ আৰু হঠাৎ মোৰ চকু দীপৰ কেবিনত পৰিলগৈ, মই দেখিলো দীপৰ লগত

দীক্ষাক তাৰ কেবিনত। মই যেন যোৱাকালিৰ মানে আঙুঠি পিন্ধাৰ দিনটোলৈ মনত পৰি গ'ল আৰু লগতে দীপৰ ব্যৱহাৰবোৰ। মোৰ আৰু একো বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। মই যেন হঠাৎ ক'ৰবাত খুন্দা খালো। তাৰ পৰা মই লগে লগে মোৰ অফিচ আহি পালো। বুজিব পাৰিলো স্পষ্টভাৱে দীপৰ টেনছনবোৰ। লগে লগেই মই ঠিৰাং কৰিলো মোৰ ট্ৰেন্সফাৰ লোৱাৰ কথা। ভবা মতেই কাম হ'ল অতি কম দিনৰ ভিতৰতেই মোৰ requestটো accept কৰি ল'লে আৰু মোৰ ট্ৰেন্সফাৰ মুম্বাইত হ'ল। বহু এইখিনিকে মই দীপক মাতি নিজ মুখেৰে ক'লো। মোৰ এই কাণ্ডত সি বহু আপত্তি জনাইছিল, তৰ্ক-বিতৰ্কও কৰিছিল, কিন্তু মই যেতিয়া তাক বুজাই দিলো যে দীক্ষাৰ প্ৰতি তাৰ প্ৰেম, ভালপোৱা অকৃত্ৰিম তেতিয়া সি নিমাত হৈ ৰৈছিল। মৰি যাবলৈ ধৰা পুলি এটা যত্ন ল'লে যিদৰে ঠন ধৰি উঠে ঠিক তেনেদৰে দীক্ষা তোমাৰ জীৱনলৈ ঘূৰি অহাত তোমাৰ ভাগি যোৱা সপোনবোৰে শিপা মেলিবলৈ লৈছে বুলি মই তাক স্পষ্ট কৰি দিওঁ, দীক্ষা তোমাৰ জীৱনত আছে বুলি বিধিয়ে লিখিছে দীপ, ঠিক এনেতে ময়ে ফোনেৰে মতাত দীক্ষায়ো উপস্থিত হৈছিলহি আৰু মই অলপো সময় নষ্ট নকৰি দীক্ষাৰ হাত দীপক গতাই দিলো আৰু দীক্ষাক কৈছিলো দীপ সদায়ে তোমাৰ আছিল। দীক্ষা উচপ খাই উঠিছিল। দীক্ষাক মই দীপৰ হাতত গতাই দিয়াৰ পিছত মই নিজকে বহু light feel কৰিছিলো। মূৰৰপৰা যেন এখন ডাঙৰ পাহাৰ গুচাবলৈ সক্ষম হ'লো এনে লাগিছিল, আৰু আহোঁতে মোৰ হাতৰ আঙুঠিটো দীক্ষাক পিন্ধাই দি আহিছিলো। বহু এইখিনি ক'বলৈ মই তোক ইয়ালৈ মাতিছিলো। আনৰ আগত ক'বলৈ মোৰ ক্ষমতা নাই আৰু ক'বও বিচৰা নাই, সেয়ে তোকেই গোটেইখিনি জনাই থ'লো মোৰ বহু ভাল বাঞ্চৰী বুলি। জ্যোতি মই জানো I am not wrong। পৰহি সন্ধিয়া মোৰ flight আছে। এতিয়া উঠ আন্ধাৰ হৈ আহিল ঘৰলৈ যাওঁ। জ্যোতি কি হ'ল তই আকৌ এতিয় গহীন হৈ ৰ'লি যে।

Megh, Sacrifice কৰা আৰু আন দ্বিতীয়জন হয়তো তোৰ পিছত এনেকৈ নোলাব। মই কি ক'ম Megh.... মোৰ ক'বলগীয়া একোৱেই নাই। মাত্ৰ আন দহজনৰ আগত ক'ব পাৰিম I can write an easy on great woman. — জ্যোতিয়ে মেঘালীক ক'লে।

মেঘালীয়ে—Too much Jyoti ব'ল উঠ। কাইনো বজাৰলৈ যাব লাগিব। পাৰ যদি ওলাবিচোন।

মেঘালী—অ' মা মোক আজি এই খাৰ, টেঙা অলপ বনাই খুৱাবাচোন। তাত গৈ এইবোৰ বহু miss কৰিম। ক'ত এইবোৰ তাত গৈ বনাই খাম।

মাকে জীয়েকলৈ—অ' মাজনী বনাম গোটেই বনাম। হেৰি নহয় দীপ আহিছিল। সি কিবাকিবি ক'লে আৰু লগতে ক'লে তুমি হেনো দীপক দীক্ষাৰ দায়িত্ব....।

মেঘালী—মা এইবোৰ এতিয়া বন্ধ কৰা। তোমাৰ ছোৱালী ডাঙৰ হৈছে, যি কৰে ভাবি-চিন্তিয়েই কৰে। মই এতিয়া অলপ বেডিং বান্ধোঁগৈ, ঠিক আছে। ভাতকেইটা হ'লে মোক মাত দিবা।

জ্যোতিয়ে ২৩ তাৰিখেই পুৱাতেই মেঘালীৰ ঘৰলৈ ওলাল আৰু তাইক ঘৰত নাপাই কাষৰে নৈ পাৰলৈ বিচাৰি ওলোৱাত দেখা পালে মেঘালী বহি আছে। জ্যোতিয়ে মেঘালীলৈ—মেঘ, মই ভাবিছিলোৱেই তাক ইয়াতেই পাম বুলি। সদায় বাৰু নৈৰ পাৰত এনেদৰে বহি থকা মেঘ মুম্বাইলৈ গৈ নৈ পাৰ তাতো বিচাৰিব নে? মেঘ হাতত এই কাগজবোৰ কিহৰ?

এই কাগজবোৰ কাগজ নহয় অ'। এইবোৰ মোৰ আৰু বৈভৱৰ অতীতৰ মধুৰ স্মৃতিৰ টুকুৰা। এটা কথা কি জান্ জ্যোতি মানুহে প্ৰথম প্ৰেমক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে। যিটো দীপেও নোৱাৰিলে আৰু ময়ো পৰা নাই, কিন্তু পাহৰিবলৈ চেষ্টা বহু কৰিছিলো। এইবোৰ এতিয়া উটুৱাই দিম বুলি লৈ আহিছিলো, কিন্তু নোৱাৰিলো। এই চিঠিখিনিয়ে মোক পিছত মোৰ আহি থকা নিৰ্জনতাক দূৰ কৰিব পাৰে বুলি ভাবিয়েই চম্ভালি ল'লো। এতিয়া এইখিনি মোৰ লগত লৈ যাম।—মেঘালীয়ে জ্যোতিক ক'লে।

মেঘালীয়ে শেষবাৰৰ বাবে জ্যোতিলৈ চাই তাইৰ চকুযুৰিৰে দুধাৰি অশ্ৰু বোৱাই ক'লে—জ্যোতি এয়া আজি তোৰ আৰু মোৰ শেষবাৰৰ সাক্ষাৎ আৰু বা কিমান দিনৰ পিছত এনেদৰে লগ

পাম, ঠিকনা নাই। গতিকে এবাৰ ভালকে তোক চাই লওঁচোন। জ্যোতি সদায়ে হাঁহি থাকিব, আৰু এতিয়া ব'ল মোৰো সময় চাপি আহিছে।

মেঘালী আৰু জ্যোতি ঘৰ পৰাই আহি দেখে যে দীপ আৰু সিহঁতৰ পৰিয়ালটো তাইলৈ বৈ আছে, লগতে দীক্ষাও আহিছে। তাই সকলোকে হাঁহিৰে সন্তোষ জনালে। তাই লক্ষ্য কৰিলে দীপ্তি আৰু দীক্ষাই চকুলো টুকিছে, তাই মিচিকীয়া হাঁহিটো মাৰি ক'লে—মোৰ যোৱাত তোমালোকৰ দুখ লাগিছে হয়নে? দুখ নকৰিবা মই আহিমই নহয় সময় উলিয়াই। তোমালোক বহা, মই কিবা এটা খাই লওঁ বুলি কৈ ভিতৰলৈ গ'ল আৰু অলপ সময়ৰ ভিতৰতেই খাই-বৈ ৰেডি হৈ মেঘালী ওলাল। হাতত বেডিং লৈ ওলোৱাত সকলোৰে কান্দোনৰ মাত গুণগুণাই উঠিল, এনেতে মেঘালীও নিজৰ চকুলো ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে আৰু অশ্ৰু বৈ গ'ল, তাই আৰু অলপো সময় নষ্ট নকৰি মাক-দেউতাকৰ ভৰি চুই গাড়ীত বহি পৰিল। তাইৰ লগত দেউতাক, মাক আৰু দীপেও যাবলৈ ওলাল কিন্তু মেঘালীয়ে তৎক্ষণাত নালাগে বুলি ক'লে আৰু লগতে ক'লে মই নিজকে দুৰ্বল যেন অনুভৱ কৰিম যিটো মই সমূলি নহয়। তাই সকলোকে শেষবাৰৰ বাবে হাতেৰে যোৱাৰ শেষ সন্তোষ দিলে আৰু তাইৰ গাড়ীৰ গতি আগবাঢ়ি গ'ল। সকলোৱে তাইৰ গাড়ীখন দেখা পোৱালৈ ৰখি গ'ল আৰু এটা সময়ত সেয়া অদৃশ্য হৈ পৰিল।

মেঘালী গ'ল, তাই তাইৰ অতীতৰ স্মৃতিবোৰক লৈ সকলোৰে পৰা আঁতৰত থাকিবলৈ সুদূৰলৈ যাত্ৰা কৰিলে এটি সৰু আলিৰে সেই ভৰ দুপৰীয়া। □

*'The Supreme mission of art is to rally
people around the turth.'*

বিশ্ববন্দিত মনীষী টলষ্টয়ৰ কথা এইয়া, —'জনগণক সত্যৰ মুখামুখী কৰোৱাটোৱেই
শিল্পৰ চৰম লক্ষ্য'। —কিন্তু সত্য? সত্যতো কোনো নিৰপেক্ষ শাস্ত্ৰত বস্তু নহয়।
তেনেহ'লে? সত্যৰ ৰূপ বেলেগ বেলেগ হয়? কোনবিধ সত্যৰ মুখামুখী কৰিব শিল্পই
মানুহক? —সমাজ সত্যৰ বা শ্ৰেণী সত্যৰ।

ঘাম

✍ বাপন কলিতা

প্রবন্ধা, গণিত-পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান

ৰাজপথৰ দাঁতিত
চাৰিআলিৰ কাষত
পাঁচালিৰ পদপথত

বৈ থাকা তুমি এক নিৰ্মেষ আশাত
তুমি বজৰুৱা পাচলি
মালিক আছে
চায়
সোধে
দাম-দৰ কৰে
বুজাই দিয়ে দিনটোৰ ঠিকনা

আজিবোৰ কালি
কালিবোৰ পৰহি, মাহ, মাহৰ পিছত বছৰ
মালিকৰ পিছত মালিক
দাম বাগৰে
কাম বাগৰে
অহঁতাৰ অভিজ্ঞতাপূৰ্ণ সঞ্চয়

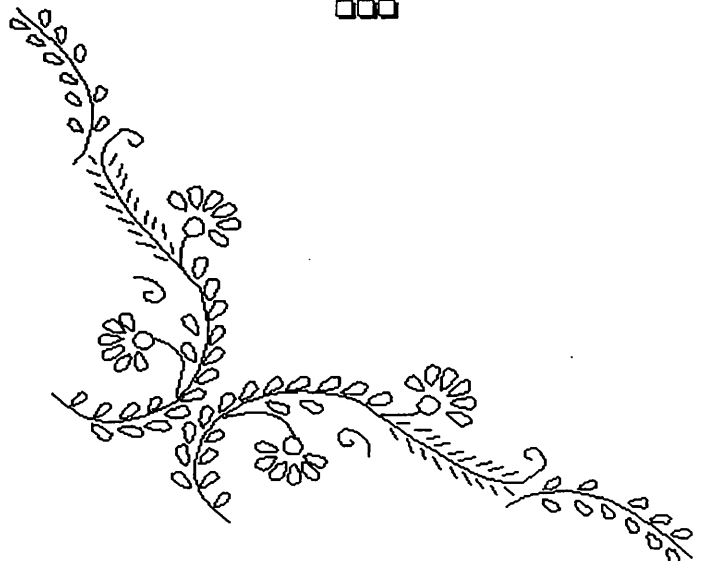
কাম তুমিও কৰা
তেওঁও কৰে
ক'ৰবাত তোমাৰ বেছি
ক'ৰবাত তেওঁৰ
ভিন্ন স্বপ্ন, ভিন্ন কাম
তোমাৰ কামৰ দাম কম
তেওঁৰ কামৰ দাম বেছি
তোমাৰো ওলায় ঘাম
তেওঁৰো ওলায় ঘাম।

তেওঁৰ ঘামৰ দাম বেছি
তোমাৰ ঘামৰ দাম কম
তোমাৰ ঘামৰ খুচুৰা হয়

তেওঁৰ ঘামৰ খুচুৰা নহয়
তোমাৰ মূৰত কঠাল ভাঙে
তেওঁৰ নাম বতাহত আহে
কাৰণ
তেওঁ মালিক

নালাগে দাম
নালাগে নাম
মাথো কৰা
আৰু কৰি যোৱা
সময়ে তোমাকো মাতিব
তেওঁকো মাতিব
তোমাকো দিব
তেওঁকো দিব
উচিত কামৰ উচিত দাম
মাথো কৰা আৰু কৰি যোৱা
থমকি নৰ'বা
এয়া সময়ৰ আহ্বান।

□□□

অব্যক্ত বেদনা

মহম্মদ দিলোৰাৰ হ'ৰু
প্ৰবন্ধ, অৰ্থনীতি বিভাগ

মোৰ হৃদয়ৰ অব্যক্ত বেদনাবোৰ তুমি শুনিবা নেকি?
যৌৱনত ভৰি দিয়েই দেখা সপোনবোৰ
সময় উকলি যোৱাৰ পূৰ্বেই প্ৰাধান্য নোপোৱা হ'ল
সেয়ে নিজ হাতেৰে জীয়াই জীয়াই হত্যা কৰিলো সিহঁতক
সপোনবোৰৰ এনে অপ-মৃত্যুৰ স্মৃতিয়ে
আজিও মোক বাৰুকৈয়ে আমনি কৰে।

ভালপোৱাৰ সাগৰত মেলি দিয়া
মোৰ মৰমৰ জাহাজ পাৰ নাপাওঁতেই
বা-মাৰলিত মাজ সাগৰত ডুব গ'ল
হায় বা-মাৰলি! তোৰ জানো অহাৰ
এয়াই সময় আছিল।

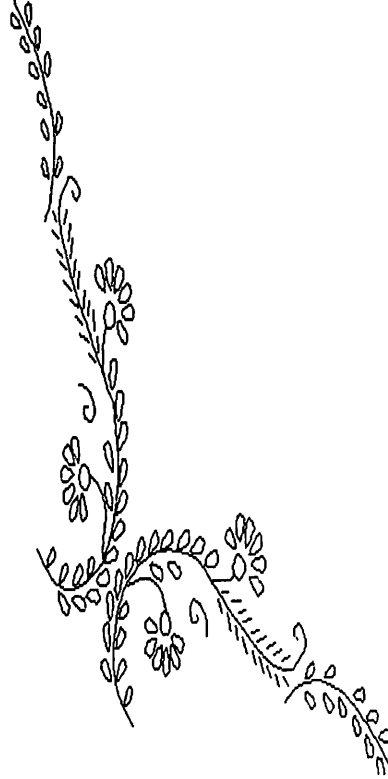
সফলতা বিচাৰি দৌৰি থাকোতে
জীৱনৰ বাটত বিফলতাই লগ নেৰা হ'ল
সফলতাৰ উচ্চ শিখৰ প্ৰায় পাওঁ পাওঁ তেনেতে
বিফলতাৰ হঠাৎ আক্ৰমণ চৌদিশৰ পৰা আক...
সেয়ে মনৰ আশাবোৰক বহুত কষ্টেৰে
বুকুৰ মাজত কবৰ দি ৰাখিলো
হায় বিফলতা! তোৰ জানো
কেৱল মোৰহে প্ৰয়োজন হয়।
সুখৰ মুহূৰ্ত্ত বিচাৰি হাঁহকাৰ কৰিছো
মনৰ পথাৰত ফাট মেলিছে
সেউজীয়া পথাৰ এতিয়া সোণালী ৰং হানিছে
যেন একুৰা জুইহে জ্বলিছে
দুঃখৰ কলা ডাৱৰে আৱৰি ধৰিছে
মোৰ সন্মুখৰ গোটেই পৃথিৱী
জীৱনৰ এইকেইটা বসন্তই বহু যুগ যেন লাগিছে
পোৱা-নোপোৱাৰ হিচাপ-নিকাচ কৰিলে
পোৱাতকৈ হেৰুৱাৰ পাল্লা ভাৰি হয়
সেয়ে জীৱনৰ মুক্তিৰে যেন এতিয়া কাম্য
হয় জীৱন! তোৰ জানো
হেৰুৱাবলৈ আৰু কিবা মজুত আছে।
এই তুমি শুনিবা নেকি? অ' তোমাকে কৈছো...
কি? তোমাৰ হাততো সময় নাই

ঠিকেইতো মইনো কোন হয় তোমাৰ!
হায় সময়! ঘড়ী নথকা হ'লেই কিজানি ভাল আছিল।
আচলতে মোক কোনেও নুবুজিলে
বুজিবলৈও চেষ্টা নকৰিলে
অৱশেষত তাইও নুবুজিলে
কিন্তু এদিন সকলোৱে বুজিব
তাইও মোক বিচাৰি পৃথিৱী চলাথ কৰিব
হয়তো সেইদিনা বহু পলম হৈ যাব
যিদিনা মই নাথাকিম
থাকিব মাথো মোৰ স্মৃতি...।

চিৰ সেউজী

সঙ্গীতা দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম ব

অসমী মোৰ জন্মভূমি
চিৰ সেউজী ধৰা।
সুজলা সুফলা আই
গছে-বনে ভৰা।
ক'ত গ'ল পিছে আজি
ৰূপ সেউজীয়া,
গছ-বনবোৰ কিয়
হ'ল নাইকিয়া?
হাবি-বন সকলোকে
নিলে কোনে কাটি।
চৌদিশ আজি কিয়
বসহীন মাটি?
যিদিনা দেশ গুচি
হ'ব মৰুভূমি
ঘূৰাই পামনো ক'ত
মোৰ জন্মভূমি।

ঈশ্বৰ

অভিনন্দন দত্ত
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

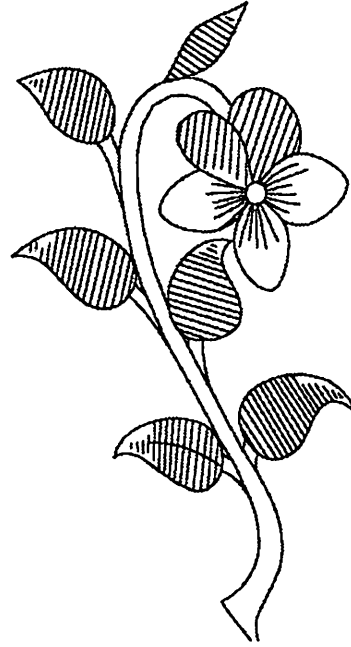
হে প্ৰভু ঈশ্বৰ
অনাথৰ নাথ,
তুমি প্ৰভু ঈশ্বৰ
জগতৰ পালন হাৰ।
সকলো জীৱকে দয়া
কৰা প্ৰভু তুমি,
তোমাৰ আশীষ লভি
জীয়াই আছো আমি।
তুমি অবিহনে হ'ব
পৃথিৱী নিঃশেষ
আমাৰ প্ৰতি থকা কৰুণা
প্ৰভু তোমাৰ অশেষ।
সৃষ্টি কৰিলা প্ৰভু তুমি
ধৰণী ধুনীয়া কৈ,
ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত পৃথিৱীক
স্ৰজিলা সুকীয়া কৈ।
স্ৰজিলা মানৱক প্ৰভু
জীৱ শ্ৰেষ্ঠ বুলি,
কিন্তু কিয় প্ৰভু আজি মানৱে
নিজকে পৰিচয় দিছে
দানৱ বুলি।
আমি হ'লো তোমাৰেই
অংশ স্বৰূপ,
তেনেহ'লে হ'ল কিয়
অন্তৰ আমাৰ
প্ৰভু এনে কুৰূপ।
হিংসা, বিদ্বেষ হ'ল যেন
আমাৰ ধৰ্ম,
প্ৰেম-প্ৰীতি, দয়া-মায়া
হ'লহে অধৰ্ম।
মন্দিৰ-মছজিদ, যীশুৰ আগত
এনে অধৰ্মই পাইছে কিয় ঠাই,
ভগৱানৰ দেশত জানা
এনে অধৰ্মৰ নাই কোনো ঠাই।

হেন জানি প্ৰভু তোমাক
মিনতি কৰিছো,
তোমাৰ আশীষ নিৰ্মালি ল'বলৈ
প্ৰভু আমি বাট চাই আছো।
প্ৰেম-শান্তিৰ জল প্ৰভু
আমালৈ ছটিয়াই দিয়া,
সজ পথ, সৎ জীৱন যেন আগুৱাব পাৰো
যাওক যেন ছিঙি অধম, দুষ্কৃতি আৰু অন্ধকাৰৰ মায়া।
আশীষ দিয়া প্ৰভু
চৰণত ধৰো
তোমাৰ আশীষ পাই
জীৱন ধন্য কৰো।

□□□

শীতল হিয়াখনি

জিতুমণি ইলাহী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

কাৰণো ছবিটি
মনতে লৈ,
লিখিলো কবিতা মই
পল পল কৰি
সময় উৰি যায়
তোমাৰ কাষলৈ,
কিন্তু, তথাপি কিয়
মোৰ মনৰ মাজত কোনে,
হেতা-ওপৰা লগায়
হৃদয় মাৰিছে পুৰি।
কোনেনো আকোৱালি ল'ব
মোৰ এই কবিতাৰ মালা ধাৰি,
মোৰ লিখনিয়ে জানো
শীতলাই তুলিব পাৰিব
কাৰোবাৰ হিয়াখনি!

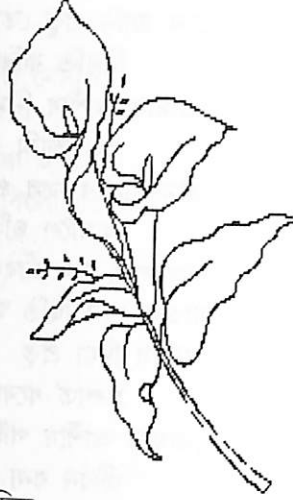
□□□

তুমিয়েই জগালা এক নতুন আশা

তুয়া দাস

মাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

জীয়াই আছিলো তেতিয়াও,
কিন্তু নাছিল জীৱনৰ প্ৰতি
কোনো হেঁপাহ, মৰম,
নাছিল কোনো বং জীৱনৰ।
হাঁহিব যেন নাজানিছিলো,
ফুলৰ দৰে মৰহি গৈছিলো।
পাতৰ দৰে সৰি পৰিছিলো,
নাছিল কোনো ধাতুৰ পৰিৱৰ্তন।
নাছিল কোনো বতৰৰ পৰিৱৰ্তন,
নাজানিছিলো একো চিন্তা কৰিব।
নাজানিছিলো একো আশা কৰিব,
জীয়াই থকাৰ যেন কোনো কাৰণ নাছিল,
হাঁহিবলৈ যেন কোনো কথা নাছিল।

তোমাৰ আগমানে আনিল এক নতুন আশা
জীয়াই থকাৰ এক নতুন পৰিভাষা,
তোমাৰ পৰশতে ফুলিলো ফুল হৈ
হালি জালি ফুৰিছো গছৰ পাত হৈ।
তোমাক চাই জাগিল এক নতুন আশা
এক চিন্তাশীল ভাবনা,
মন হৈ পৰিছে পখিলাৰ নিচিনা,
যেন বুটলি আনিছে বং জীৱনৰ,
উৰি ফুৰিছে চৰাইৰ নিচিনা
যেন গাবলৈ লৈছে মধুৰ গীত হৃদয়ৰ।

তুমি জানো বৃজিছানে এই কথোপকথন?
লক্ষ্য কৰিছানে মোৰ এই পৰিৱৰ্তন?
থাকিবানে সদায় মোক আশা দিবলৈ?
নে উভতি যাবা আকৌ সেই বাটলৈ?

□□□

ফপৰা সংবাদ

ধিৰাজ কুমাৰ তিৰাৰী

মাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ফপৰা শিয়াল এইবাৰ বেইজিঙলৈ গ'ল,
'চুটিং'ত ব্লড ৰেকৰ্ড কৰি 'গ'ল্ড মেডেলিষ্ট' হ'ল।
ফপৰাৰ বাতৰি শুনি সিংহৰ লাগিল ভয়,
সিংহক 'চুট' কৰি কিজানি ফপৰা বজা হয়!!

ফপৰাৰ অৱশ্যে সেইবোৰলৈ কোনো চিন্তা নাই,
'গ'ল্ড মেডেল' পাই পাৰিলে ইণ্ডিয়াক কৰিব 'বাই-বাই'
'চাইনা'তেই পৰিলে হেনো, তাতেই 'চেটেল' হ'ব,
পিছে চিন্তা হয়, চাইনিজ চাও-চাও কেনেকৈ খাৰ!!

বহু চিন্তা-চৰ্চা কৰি ফপৰাই ভাবিলে, কাজিৰঙাই ভাল,
মন গ'লেই হাঁহৰ মাংস, নাই কোনো জঞ্জাল।
হাঁহৰ কথা মনত পৰিলেই মুখৰ সৰে পানী,
'চাইনা' আজিয়েই বাদ দিব, সামৰিলে কাপোৰ-কানি!!

□□□

জীয়াই থকাৰ গান

✍️ স্বাতুপৰ্ণ শৰ্মা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

উদ্ভ্ৰান্ত প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত
ভাগৰি পৰাৰ অৱসাদৰ স্থান নাই,
“শিক্ শিক্, পঢ় পঢ়”
প্ৰতিযোগিতা—প্ৰথম দ্বিতীয় তৃতীয়
আৰু স্থান নাই—
মানুহ হেৰাই—জীৱন হেৰায়
জীয়াই থাকে চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্ট,
মাল্টি নেশ্যনেল কোম্পানীৰ একজিকিউটিভ,
আঠ বজাৰপৰা এঘাৰ বজালৈ
দৌৰ প্ৰতিযোগিতা
উজুটিত ওফৰে ‘ককাদেউতাৰ হাড়’,
সাধু শুনা আইতাৰ শেতেলীত
এৰি থৈ অহা আদিম শৈশৱ
টোপনি চিলমিল পাহৰণিৰ সপোন।
আমি যেন একো একোটা
‘ৰিং মাষ্টৰ’ৰ আঙুলি ঠাৰত নচা
গঁৰালত বন্দী চতুস্পদী!

আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ.....

✍️ তুনা দাস

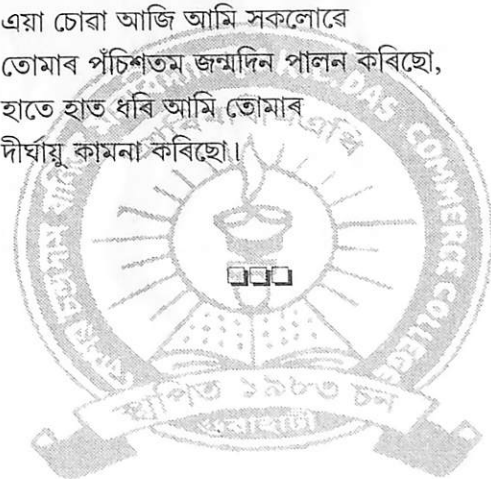
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সৌ সিদিনা আহিলো তোমাৰ দুৱাৰত
অচিনাকী আছিলো তোমাৰ ওচৰত,
চিনাকী হ’বলৈ বেছি সময় নালাগিল,
ঘনিষ্ঠ হৈ পৰিলো এক পলকত।

তোমাৰ পৰাই শিকিলো বন্ধুত্ব কৰিব
জানিলো এগৰাকী বাধ্য বিদ্যাৰ্থী হ’ব,
তোমাতেই পালো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ আদৰ
পালো মৰম সৰু ডাঙৰ আৰু বন্ধু-বান্ধবৰ।
তোমাৰ পৰাই শিকিলো আশা কৰিব,
জীৱনৰ প্ৰতিটো বাটত আগবাঢ়িব।

জানো জীৱনত এদিন সফল হ’ম
তোমাৰ জৰিয়তে সফলতা পালে গৰ্বিত হ’ম।
তুমি হৈ পৰিছা অংশ আমাৰ জীৱনৰ
সদায় লগৰী হৈ ৰ’বা আমাৰ অন্তৰৰ।

এয়া চোৱা আজি আমি সকলোৰে
তোমাৰ পঁচিশতম জন্মদিন পালন কৰিছো,
হাতে হাত ধৰি আমি তোমাৰ
দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিছো।

Rohan Das
H. S. 1st Year

গীত - ক্লান্ত ধূসৰ নগৰ কোণৰ প্ৰজ্ঞাৰ মহালয়

তাল - দাদৰা - ৬ মাত্ৰা

(শ্লোক অংশ তাল বিহীনভাৱে গাব লাগিব)

ৰচনা : ডঃ বিৰিঞ্চ কুমাৰ মেধি
স্বৰলিপি/সুৰ : দামোদৰ বৰা

গা গা - গা গা - গা গা গা - - - - গা পা গা ১ বে - বে বে বে বে - - - - -
বি দ্যা ১, না ম ১, ন ৰ স্য ১ ১ ১, কা ১ প ১ ম্ ১, অ ধি ক ম্ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১,

নি বে বে - বে বে বে - নি বে বে - - - - -
প্ৰ ছ ম্ ১, গু প্তম্ ১, ধ, ন ম্ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১,

গা পা - পা পা পা পা - - - - - বে ধা ধা ধা ধা - - - - -
বি দ্যা ১, ভো গ ক ৰি ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১, য শঃ সু খ ক ৰি ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১,

পা সা - সা সা সা - - - - - নি বে সা - - - - -
বি দ্যা ১, গু ক নাং ১ ১ ১, গু ক ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১,

পা বে - বে বে বে বে বে বে - - - - - বে গা বে সা ধা পা
বি দ্যা ১, ৰা জ সু, পু জি তা ম্ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১, না ১, ১, তু ১ ১

পা ধা পা গা মা গা - বে বে - - - - - বে বে - - - - - বে বে বে - গা মা - - - -
ধ ১ ১ ন ১ ১ ১ ১ ম্ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১ ১, বি দ্যা ১ ১, বি হী নঃ ১, প শঃ ১ ১ ১

স্থায়ী

X	O	X	O
সাং - সাং	ধা ধা ধা	পা পা পা	গা পা গা
ক্লা ১ ত্ত	ধূ স ব্	ন গ ব্	কো ণ ব্
বে - বে	বে গাপা মা	গা গা গা -	- - -
প্র ১ জ্ঞা	ব ম্ ১ হা	ল ১ য় ১	১ ১ ১
বেগাবে সা- ধা	ধা মা মা	নিধা ধাসা নিধা	ধাপা মা মা
প ১ ১ ব ১ শ	কা ঠি বে	প্র ১ সা ১ বি ১	ত ১ ক বে
নির্বে নি- পাপা	পামা ধাপা মাগা	গা ১ গামাগা	বে- সা -
ম ১ ন ১ ১ ব	দি ১ গু ব ১	ল ১ ১ ১ ১	১ ১ য় ১
ধা			
সাং - সাং	ধা ধা ধা	পা পা পা	গা পা পা
ক্লা ১ ত্ত	ধূ স ব্	ন গ ব্	কো ণ ব্
বে - বে	বে গাপা মা	গা গা গা -	- - -
প্র ১ জ্ঞা	ব ম্ ১ হা	ল ১ য় ১	১ ১ ১

অন্তরা-১

X	O	X	O
পা পা সাং	সাং বে সাং নি	বে - বে	বে বে -
ম হা তী	ব থ ১ ত্	গু ১ ১ জ	বি ত ১
বেগাং বে সাং	নি ধা নি	সাং বে -	- - -
স্প ১ ব শ	কা ত ব	ধা নি ১	১ ১ ১

X	O	X	O
নি নি নিবেঁ	সা সা সা	নিসা বেঁ নি	ধা ধা -
ব ন্ দ্ব্য	ক পা ট্	উ্য ন্ মু	স ক স
পা পাবেঁ বেঁ	বেঁ গামা গা	বেঁ সা -	- - -
নি গ্য বি	ল্ সু্য ব	ধু নী স	স স স
বেগা বেসা সাধা	মা মা মা	নিধা ধানি সানি	ধাপা পামা মা
ন্য য্য নে্য	স প্রা গে	লা্য ল্য স্ন	ক্য বি্য লে
নিবেঁ নিপা পামা	পামা মাপা পামা	গা - গামাগা	বে- সা -
স্ব্য স্প্ ন্য	মা্য যা্য স্য	ম স স স্য	স্য য্ স
সা - সা	ধা ধা ধা	পা পা পা	গা পা গা
ক্লা স্ত	ধু স ব্	ন গ ব্	কো ণ ব্
বে - বে	বে গাপা মা	গা গা গা -	- - -
প্র স জ্জা	ব্ ম্য হা	ল্য য্ স	স স স

অন্তরা - ২

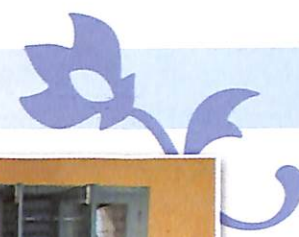
X	O	X	O
গা - গা	বেগা সা সা	মা - মাগা	পামা মা -
স্ত - ঝ	হ্য দ য	সন্ স জী্য	বি্য ত স
ধা - ধাপা	পাধা মা মা	ধা - ধানি	ধা পা -
দ স ক্ধ্য	প্য বা ণ্	উ স জ্জী্য	বি ত স
নি নি ধানি	সানি ধা- পা	সা সা সানি	বে - সা
স হ যা্য	স্য ত্রী্য স	আ জি বা্য	নি স জ্য

X	O	X	O
সা গা মা	ধা ধা ^১ মা	পা - -	- পা -
প্ থি রী	আ লো ^১ ক	ম ১ ১	১ য় ১

অন্তরা-৩

X	O	X	O
পা পা সা	- সা ^১ সা ^১ নি	বেঁ বেঁ বেঁ	বেঁ বেঁ বেঁ
দ্রো গা চা	১ য় ^১ ৰ্	প্র য়ো গ্	শা লা ব্
গা ^১ বেঁ বেঁসা ^১ সা ^১ নি	নি ধা নি	সা ^১ বেঁ - -	- বেঁ -
দি ^১ লে ^১ আ ^১	ধু নি ক্	ক ^১ ১ ১	১ প্ ১
নি নি নিবেঁ	সা সা সা	নি নিসা ^১ বেঁসা ^১	নি ধা ধা
ম হা ম ^১	নী যা ব্	ধা বা ^১ ১ত্	বি লী ন্
পা বেঁ বেঁ	গা ^১ বেঁ গা ^১ মা ^১ গা	বেঁ - সা -	- - -
প্রা চী ন্	ভ ^১ ১১ গ	স্ক ^১ ১ প্ ১	১ ১ ১
গা ^১ বেঁ বেঁসা ^১ সা ^১ ধা	ধা মা -	নিধা ধা ^১ সা ^১ নি	ধা ^১ পা ^১ মা ^১ মা
শ ^১ ১১ জ ^১	নে লৈ ১	জ ^১ ১ ন ^১ ৰ্	ব ^১ ১ শ্মি
নিবেঁ নিপা পামা	পামা ধাপা মাগা	গা - গামাগা	বেঁবে সা -
ক ^১ ১১ ব ^১	দি ^১ ১গ্ ১বি ^১	জ ১ ১১১	১১ য় ১
সা - সা	ধা ধা ধা	পা পা পা	গা পা পা
ক্লা ১ ১	ধু স ৰ্	ন গ ৰ্	কো ণ ৰ্
বে - বে	বে গা ^১ পা ^১ মা	গা ^১ গা ^১ গা-	- - -
প্র ১ জ্জা	ব্ ম ^১ হা	ল ^১ ১য় ^১	১ ১ ১

Teaching Staff

Sitting left to right : Lt. Dr. Dipak Barman, Dr. Jayoshree Dam Paul Choudhury, Mrs. Prarthana Barua, Mr. Naba Kr. Goswami, Dr. Swabera Islam, Dr. Hitesh Deka (Principal), Mr. Bhababhuti Sarma, Mrs. Runjun Phookun, Dr. Prabhat Ch. Kakati, Mr. Murali Krishna Sarma, Dr. Radhey Shyam Tiwari.

Standing :1st row left to right : Mrs. Purnima Singh, Mrs. Shrabani Bhadra, Mrs. Upasana Chakraborty, Mrs. Malamoni Dutta, Mrs. Runumoni Lahkar Das, Mrs. Pallavi Kakati, Mrs. Jayshree Pathak, Mrs. Chandana Goswami, Mrs. Chaitali Das, Miss Muala Jamir, Mrs. Chandrima Bhattacharyya, Dr. Ashima Sharma Borah, Mrs. Swapna Smriti Mahanta.

2nd row left to right : Mr. Bapan Kalita, Mr. Safiquel Haque, Mr. Santanu Kr. Borah, Mr. Samar Bhattacharyya, Mr. Ajay Sharma, Mr. Bipul Ch. Kalita, Mr. Jitumoni Borah, Mr. Dilawar Haque, Mr. Dhanikanta Kalita, Mr. Satyajit Sharma, Mr. Kukil Bora.

Not seen in the photograph : Mrs. Anjita Bora, Mrs. Archana Bora, Mrs. Kalpana Dutta Dhar, Mrs. Namrata Bhattacharyya, Mr. Prasanta Kumar Deka, Mr. Bijoy Kalita, Mr. Bikash Jain, Miss Sharmistha Chatterjee.

Non-Teaching staff

Sitting from left to right : Mr. Ranjit Rai, Mr. Dipak Medhi, Mr. Paresh Kalita, Syed. Afzal Hussain, Mrs. Rina Das, Mrs. Saraju Kakati, Miss Barnali Choudhury, Mrs. Jyotikona Choudhury.

Not seen in the photograph: Mr. Prafulla Ch. Barman, Mr. Diganta Ranjan Patgiri, Mr. Ratul Medhi, Mr. Madan Ch. Sarma, Mr. Hemanta Ch. Deka, Mr. Hemen Deka, Mr. Hemen Barman, Mr. Girish Deka, Mr. Siba Charan Das.

Students Union 2007-2008 With their Teacher-In-charge

Sitting from L to R : Mrs Pallavi Kakati, Dr. Ashima Sharma Borah, Dr. Swabera Islam, Dr. Hitesh Deka (Principal), Mr. Kukil Bora, Mr. Safiqul Haque, Mr. Dhanikanta Kalita, Mr. Satyajit Sarma.

Standing L to R : Rikh Roy, Subash Ranjan Jha, Ananta Deori, Rashmi Tiwari, Anamika Modak, Joy Mondal, Dingki Lahon, Masoom Roy.

Not seen in the photo : Mrs. Purnima Singh, Mr. Samar Bhattacharyya, Anamika Barman Das, Sumit Kothari.

Editorial Board

Dr. Hitesh Deka
Principal (Advisor)

Anamika Modak
(Editor)

Dr. Ashima Sarma Borah
Lecturer, Dept. of Management
(Prof. in-charge)

Mrs. Swapna Smriti Mahanta
Lecturer, Dept. of Assamese
(Member)

Mr. Samar Bhattacharyya
Lecturer, Dept. of English
(Member)

Tunna Das
(Member)

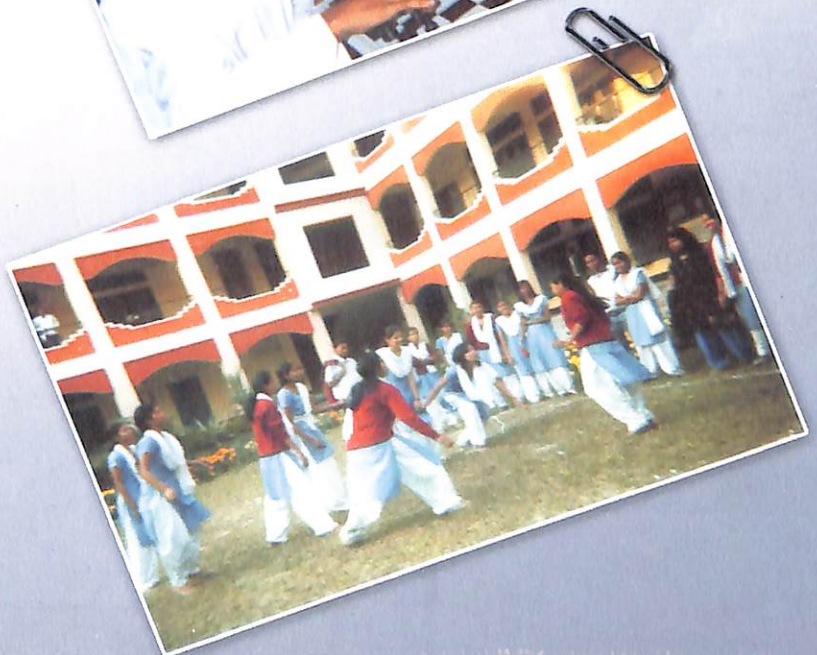
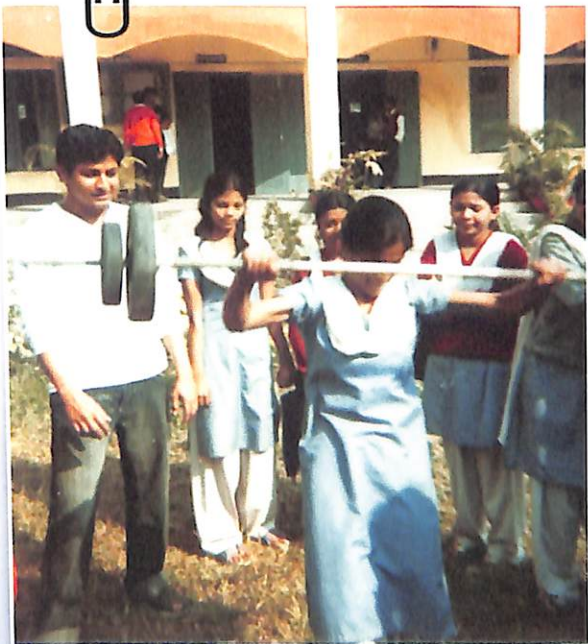
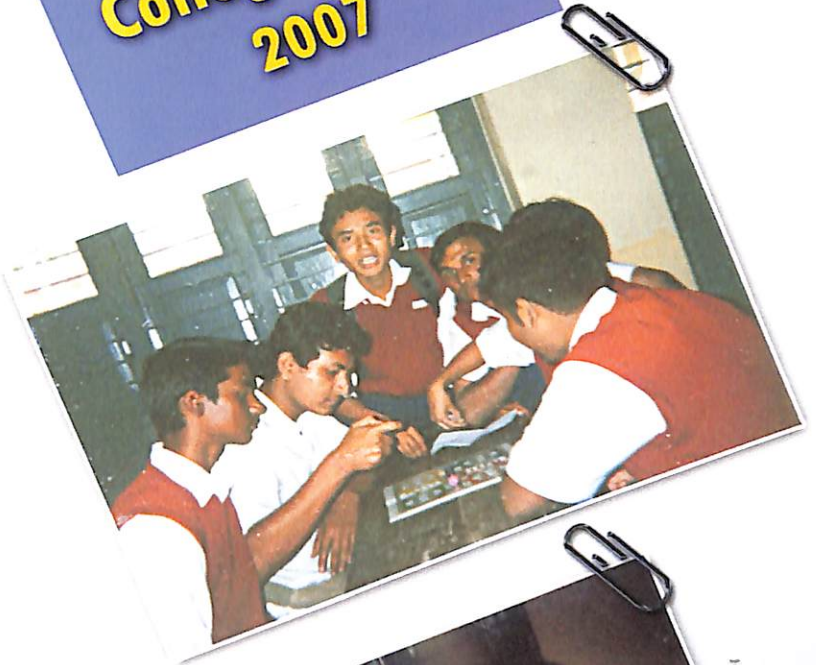
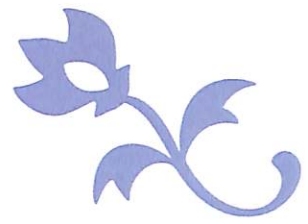

Trideep Kr. Borah
(Member)

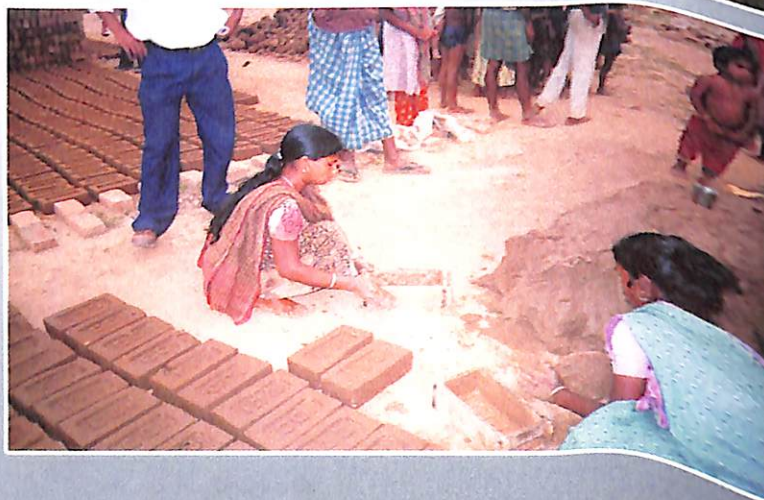
Anamika Barman Das
General Secretary (Member)

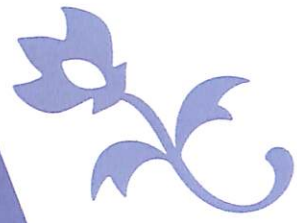
College Week 2007

Field Survey

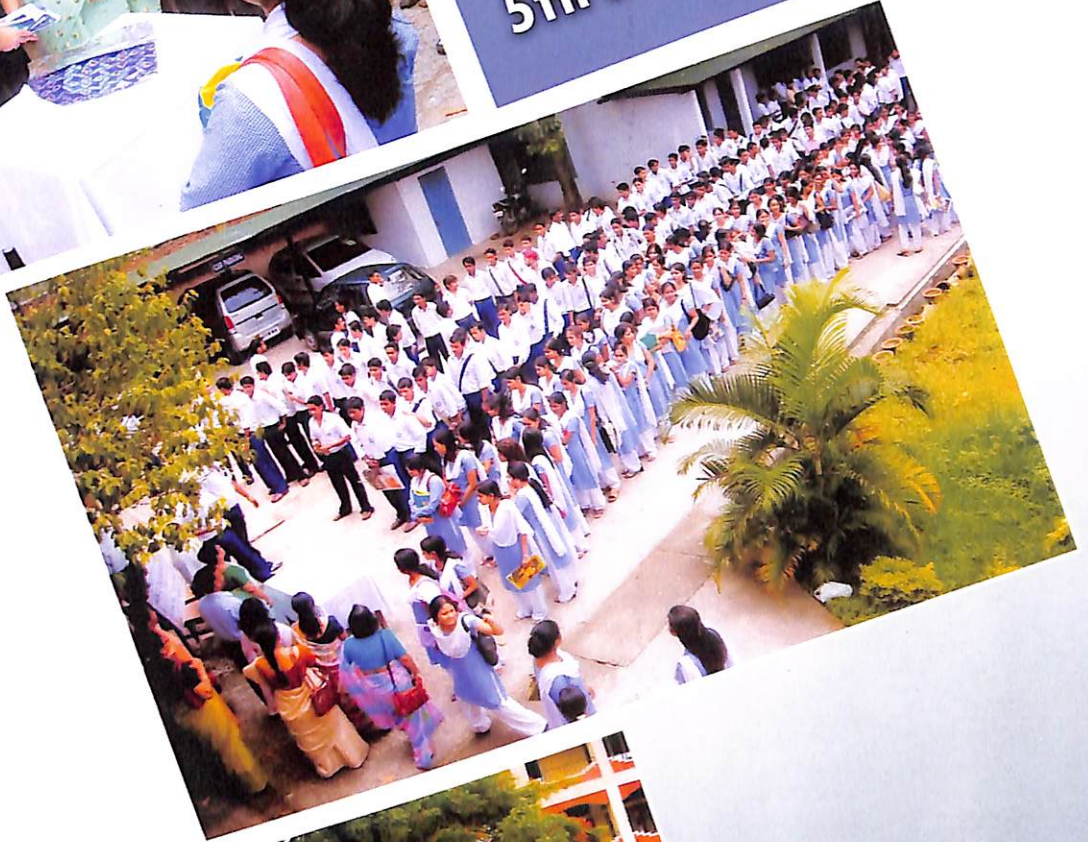
B. Com. 1st Year

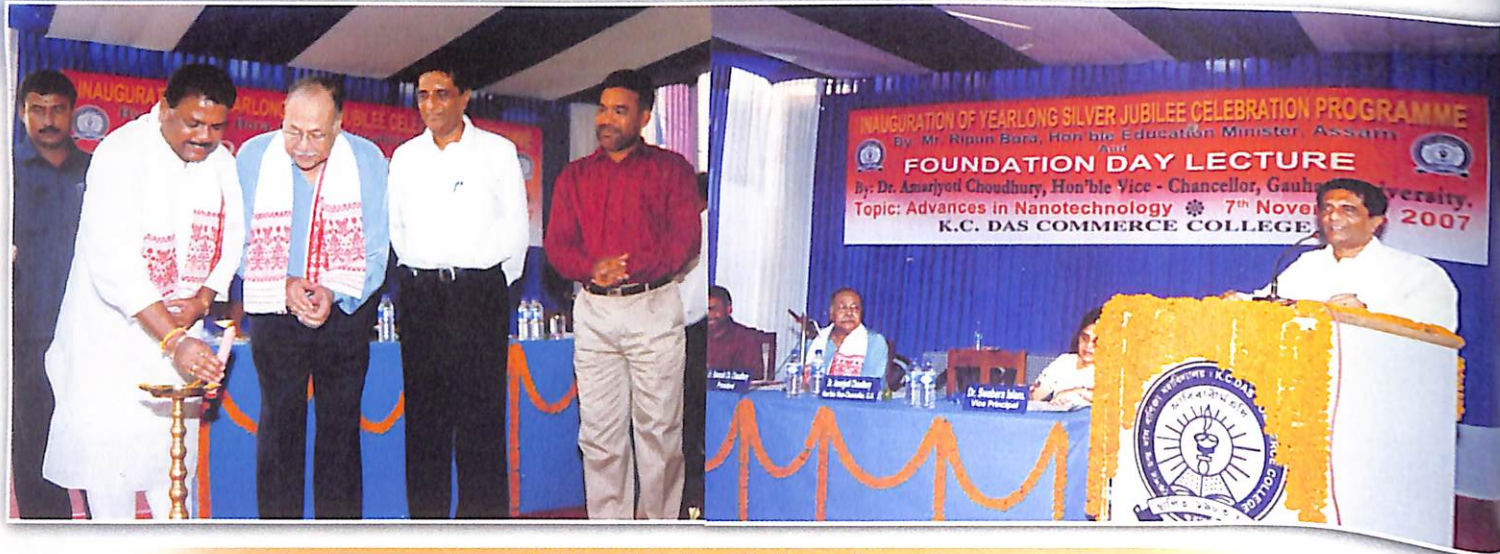

World Environment Day

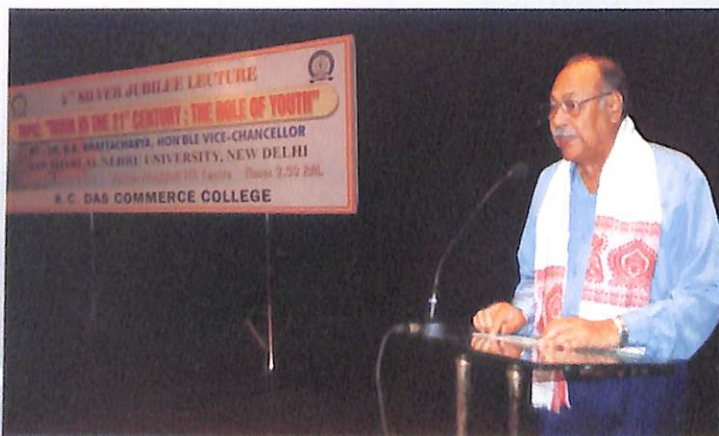
5th June, 2008

Silver Jubilee Lectures

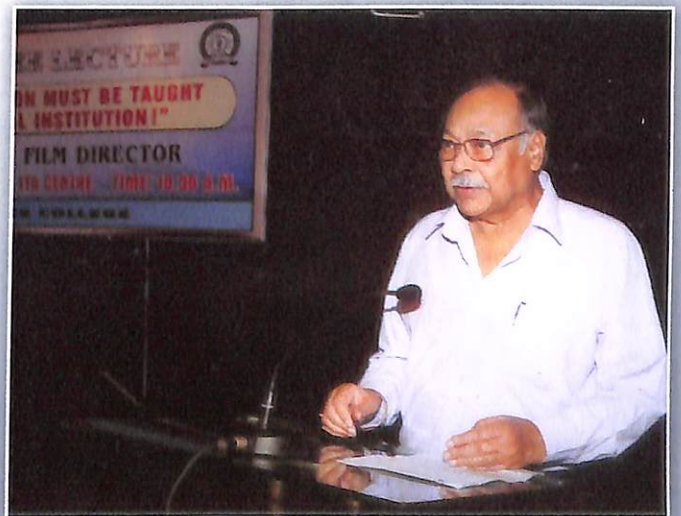
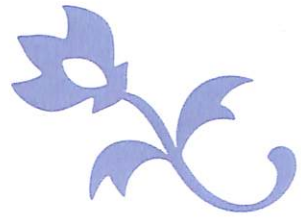

Inauguration of Silver Jubilee Celebration Programme

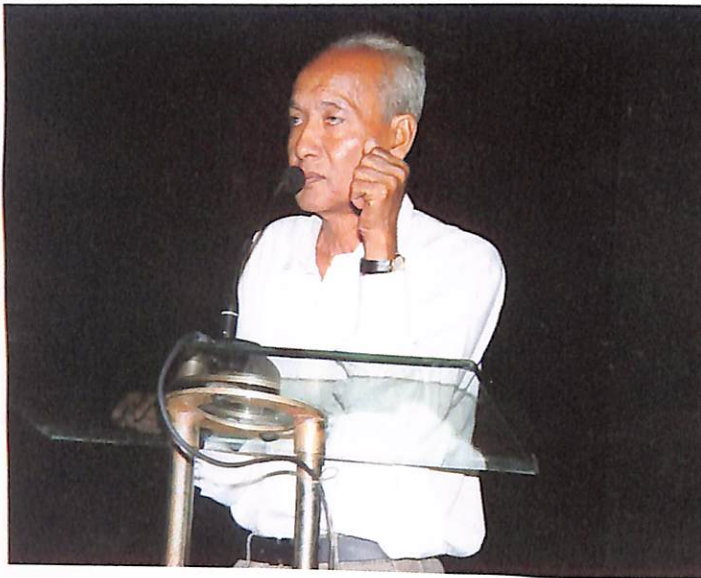

Marching through Silver Jubilee

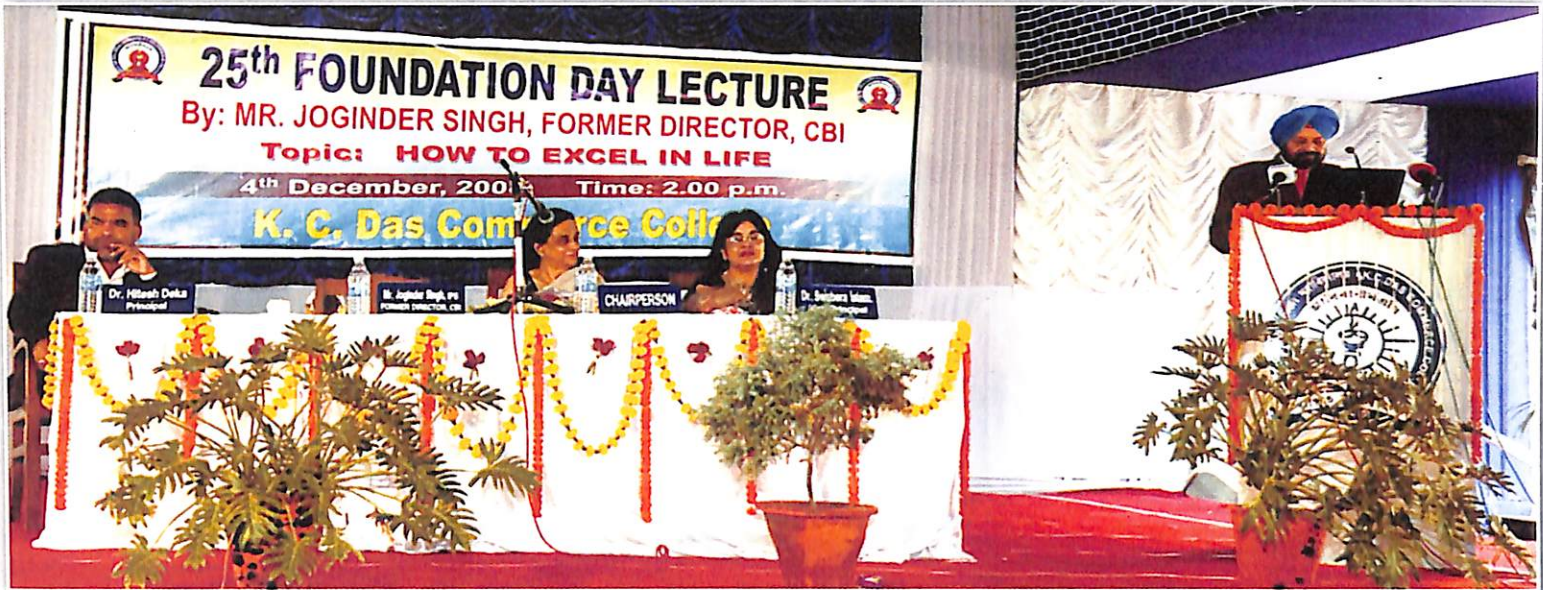
Silver Jubilee Lectures

Silver Jubilee Lectures

Silver Jubilee Lectures

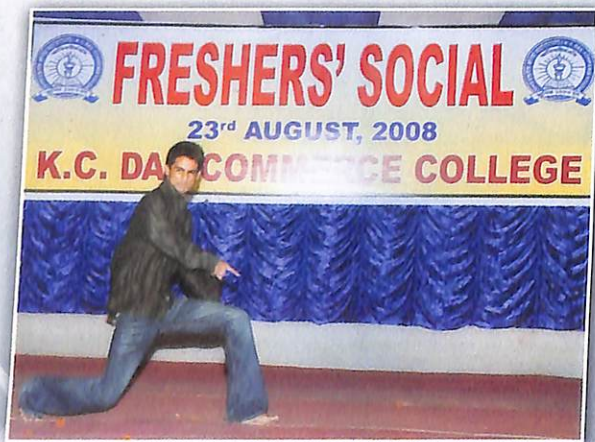
Best Teacher Award Presentation Ceremony

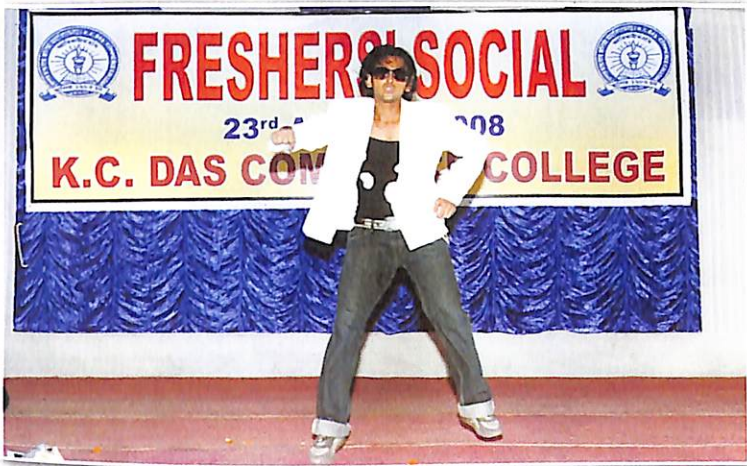
Best Teacher Award Presentation Ceremony

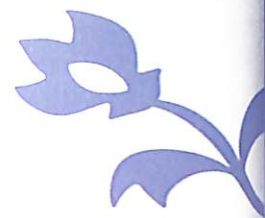
Freshers' Social
23rd August, 2008

Freshers' Social
23rd August, 2008

Hridai Sangbad

Hridai Sangbad

**PRIDES OF
OUR COLLEGE
2007 - 2008**

Mr. Bipul Ch. Kalita

Lecturer, Dept. of Accountancy, received M.Phil degree from Periyar University, Salem, Tamil Nadu in 2008 for his dissertation "Marketing of Agricultural Produce" - A case study of Assam State Agricultural Marketing Board.

Mrs. Upasana Chakravorty

Lecturer, Dept. of Economics, received M.Phil degree from Madurai Kamaraj University, Madurai, Tamil Nadu in 2008 for her dissertation "Employment Generation in Urban Informal Sector" - A case study of Guwahati city.

Mrs. Archana Bora

Lecturer, Dept. of English, received M.Phil degree from Madurai Kamaraj University, Madurai, Tamil Nadu in 2008 for her dissertation "Identity of the Women in the Novels of Shashi Deshpande".

Anamika Barman Das

B. Com Part III
"Best Athlete"
2007.

Hemendra Deka

H. S. 2nd year
"Best Athlete"
2007.

Lokesh Debnath

B. Com Part-III
"Best Social Worker"
2007.

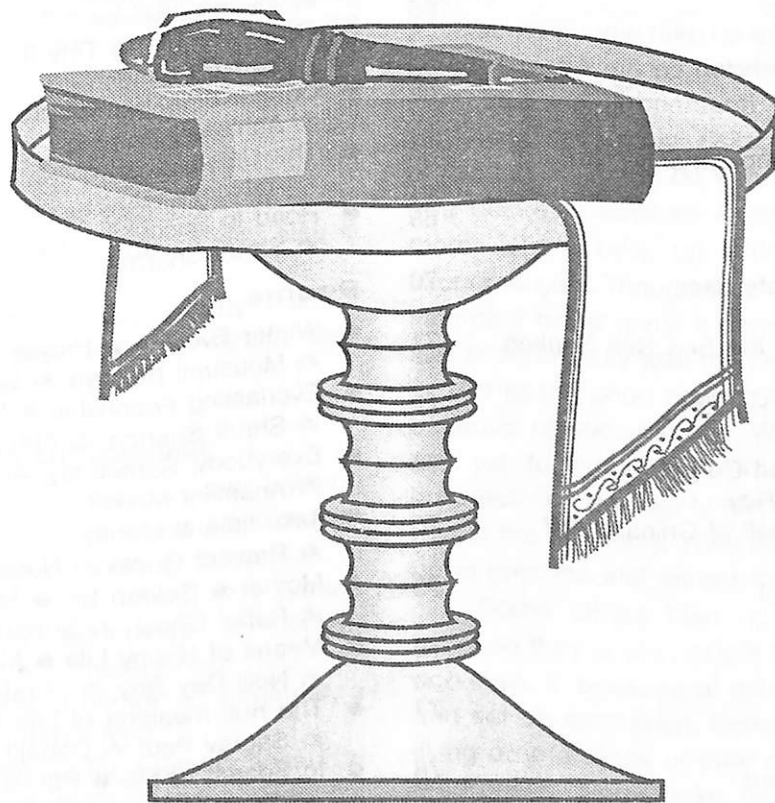

Debosri Goswami

B. Com Part- III
"Best Singer"
2007.

ENGLISH SECTION

Contents

Guest Articles

- Entrepreneurship : The Need of the Hour 47
✍ Dr DD Mali

Articles

- A Sparkling and Happy Life 51
✍ Dr. Swabera Islam
- Challenges in Higher Education 53
✍ Runumoni Lahkar Das ✍ Pallavi Kakati
- Empowering Women 57
✍ Chaitali Das
- Empowerment Crescent in the New Horizon 58
✍ Dr. Jayoshree Dam P. Choudhury
- Tejimola 61
✍ Pradeep Kumar Rao
- Tobacco and Health 63
✍ Manisha Jaiswal
- Trip to Singapore 64
✍ Richa Goyal
- Vastu Sastra, an invisible branch of Science 65
✍ Esha Gupta
- What is Homeopathy? 66
✍ Dolly Gupta
- Influence of Hindu Religion on the Art and Culture of India 67
✍ Arvish Roy
- The Problem of Unemployment 68
✍ Tirtharaj Lahkar
- Prehistoric Life 69
✍ Meghali Paul
- Shake the bottle before use 70
✍ Debajit Seal
- Dangerous animal of the Sea Sea Snakes 71
✍ Pranab Biswas
- Games and Spiritual Health 73
✍ Abhinandan Dutta
- Computer Virus ● Red Carpet 74
✍ Amit Roy ✍ Rikh Roy
- Why was the great wall of China built? 75
✍ Bikash Baruah
- Women Empowerment 75
✍ Saurav Paul
- A Moral Story 76
✍ Anamika Barman
- The Tulip Bubble 77
✍ Shrabani Paul
- Hill that changes colour 78
✍ Shrabani Paul
- English and American English : A Distinction 79
✍ Arvish Roy
- Power of Public Opinion 80
✍ Khusboo Roy
- Can students help their country? Sure, they can! 81
✍ Khusboo Roy

- Global Warming ● A recipe for togetherness 82
✍ Shrabani Paul
- Fashion ● Weight problem 83
✍ Bijendra Prasad ✍ Amit Roy
- India Today 84
✍ Bijendra Prasad
- Facts about tourism 85
✍ Shruti Sarma
- Switzerland of India : Shillong ● A call confusion ! 86
✍ Shruti Sarma ✍ Rishab Agarwal
- Bhupen Hazarika is a Stalwart in the Annals of India's Cultural Heritage Today 87
✍ Rinku Kumar Das
- How to face the Group Discussion (G.D) and Personal Interview (PI)? or How to crack the talk show ? 89
✍ Shruti Sharma
- "Human Trafficking" an unsolved problem 91
✍ Satadru Sharma
- What is Success ? 92
✍ Rajat Agarwalla
- The Cycle of Years 93
✍ Anamika Modak
- The Slave Girl ● Tiny things with a message 95
✍ Suparna Ghosh
- Danger under the sea 96
✍ Abhishek Das
- The Unexplained 97
✍ Abhishek Das
- Road to Success 98
✍ Shruti Sharma

Poems

- Winter Evening ● Prayer 99
✍ Mousumi Baishya ✍ Shruti Sharma
- Everlasting Friendship ● Success 100
✍ Shruti Sharma ✍ Abhinandan Dutta
- Everybody, Somebody, Anybody, Nobody 101
✍ Anamika Modak
- Take time ● Money 101
✍ Ranjeet Gupta ✍ Suman Roy
- Mother ● Golden Six ● Heavenly Father 102
✍ Rahul Ghosh ✍ Suparna Ghosh
- Means of Happy Life ● My true friend 103
✍ Noili Dey Roy ✍ Shrabani Paul
- The real meaning of Life ● Try Smiling 104
✍ Saurav Paul ✍ Debajit Seal
- In Search of Me ● Peace 105
✍ Abhishek Das ✍ Rohan Das
- Life ● A poem of our college 106
✍ Sangeeta Das ✍ Saurav Paul
- A word with Dhiren Kalita Sir 107
- Interview with Rank Holders 109
- Interview with Best Singers 112
- Annual Reports of Students' Union 115

GUEST ARTICLE

Entrepreneurship : The Need of the Hour

Dr DD Mali*

Introduction

Entrepreneurs are individuals who see opportunities where others see chaos, or confusion. They are the catalyst of change. They are people who own, operate, manage and take the risk of business venture. They are engaged in entrepreneurship, the process of running a business venture of one's own. They are people who always keep their eyes and ears open and see opportunities in their environment. They are capable of gathering resources of men, money and materials to exploit the opportunities in their environment. They are capable of gathering resources of men, money and materials to exploit the opportunities to their advantages by assuming risks and bearing uncertainties of business. They also innovate. In the process not only they benefit, the society also is benefited at large.

There may be entrepreneur in any field of activity, may be agriculture, industry, health care sector, education and others.

Everybody can become entrepreneur

Everybody can become entrepreneur : young or not so young; educated or not educated, a person from rural or urban area, a man or a woman, a person belonging to any caste, creed; or a person belonging to any family, agriculture, service or business family. Tomorrow's entrepreneur may now be a teacher, a housewife, a doctor, an engineer, a student or even be an unemployed.

There is no entry barrier for anybody based on age, gender, caste, creed, religion and educational qualification into the field of entrepreneurship. Besides, no body can retire an entrepreneur unless

he retires himself. Thus, this is only field where there is scope for everybody irrespective of their age, sex, educational qualification, location, family background, etc.

Ways to Entrepreneurship

Individuals enter into the field of entrepreneurship in three different ways : (a) by choice, (b) by forces of circumstances and (c) by training.

Some people take up entrepreneurial career for personal satisfaction. They realise great satisfaction from successful operation of their own business venture. They enjoy risks of business and take responsibility. Some do it to become their own boss. The desire to become independent is very high in them. Some take up entrepreneurial career for economic gain. Though employment provides assured income it never gives a person adequate amount to feel economically well off. Only an entrepreneur can expect to get good economic gain. Some take it up because of social status. While petty businessmen are yet to command required social status, big businessmen are highly respected in society for their role in the economy. They are the persons who take up entrepreneurial career by **choice**.

Some others take up entrepreneurial career because they could not get a job. Some take up job and leave it, because of dissatisfaction or frustration and set up enterprise. Some do not get job of their liking or in a place of their choice. They also set up enterprises. Some take up entrepreneurial career because of economic compulsion. Some inherit business and have to take up family business for its

* Former Director, Indian Institute of Entrepreneurship, Guwahati.

survival, growth and preservation. They take up entrepreneurship because of forces of circumstances or by **chance**.

In addition, there are people who take up entrepreneurial career after undergoing training. They are created entrepreneurs. Many of those who take up entrepreneurship by choice also participate in entrepreneurship development programme (EDP) organised by training institutes, consultancy organisation or by NGOs.

Even those who take up entrepreneurship by forces of circumstances, many of them also participate in EDP to learn the various aspects of enterprise launching and management.

Importance of Entrepreneurship

In whatever way of person becomes entrepreneur he is an entrepreneur. The society needs more such persons for their role in economic and social change and development. The entrepreneurs are highly sought after persons. The more the number of entrepreneurs, the higher is the level of economic and industrial development. They are the persons who take the risk of business and lead the economy to the path of growth. With entrepreneurs we prosper; without them we are poorer.

Economic Importance

The contribution to a nation's wealth is the ultimate result of entrepreneurship of its people. They are the major source of creation of job opportunities. They also create opportunities for self-employment. They can outsource many of their requirements and thereby create opportunities for self-employment. Entrepreneurs are the major source of scientific invention, development of new technology and innovation. They help in raising the income and standard of living of people by providing opportunities both for self employment and wage employment. They create a competitive environment in the economy required for economic development.

Social Importance

In many countries development of entrepreneurship is encouraged primarily for creation of a competitive environment. They help in

solving some social problem, particularly the problem of unemployment. Besides, they help in the growth of small enterprises and widen the entrepreneurial base of a country.

Psychological

In addition, entrepreneurship allows people to fulfil their creative urge and helps in self-expression and creativity.

Though entrepreneurship plays an important role in economic and social change and development and also helps individuals in fulfilling psychological needs, there are hardly 15 or 20 percent individuals in India who take up entrepreneurship by choice. However, in developed countries, particularly in the USA 7 out of 10 high school students want to own their own business on their own. As per Eurobarometer Statistics (2002), 67 percent high school students in the USA and 45 percent in European countries take up entrepreneurship on his own.

In India probably more than 50 to 60 percent individuals take up entrepreneurship by forces of circumstances and about 20 percent through training.

People taking up entrepreneurship by forces of circumstances will continue to grow in future because of changing economic environment, that is, liberalisation, privatisation and globalisation. More people will take up entrepreneurship because of forces of circumstances. More people will also become entrepreneurs on their own. But their number will still remain small.

I observed three groups of individuals who participated in entrepreneurship development programmes (EDP), namely the doers, the fence-sitter and the escapist. The doers are achievers who take up entrepreneurship by choice. The fence-sitters need extra push to induce them to take up entrepreneurship. This group is the largest group in any EDP organised by any organisation. The escapists take up entrepreneurial career; but always remain alert to see opportunities for employment. They close their enterprise once they get job. They are educated and always have an option to go for salaried employment. I have observed that higher the educational qualification greater is the tendency

to become escapist. This needs to be empirically verified for policy prescription.

In view of the importance of entrepreneurship there has been growing appreciation and interest of the government, academics, businessmen and public in entrepreneur and entrepreneurship and both the developed and developing countries have been giving a great deal of emphasis on increasing the supply of entrepreneurs. In India, entrepreneurship development has been accepted as a strategy to achieve the twin objectives of promotion of entrepreneurship development has been accepted as a strategy to achieve the twin objectives of promotion of entrepreneurship, particularly among the educated unemployed youth and also for rapid industrialisation.

Barriers to Entrepreneurship

There are several barriers to entrepreneurship in our society. These relate to individuals, family, society, infrastructure, and support system.

Individual : Individuals may not have knowledge, skill and motivation for entrepreneurship. These are not taught to them while they are in educational institutions. Youth are not aware about opportunities for self-employment.

Family : Parents may not encourage their children to take up entrepreneurship. They want them to take up job. Parents generally do not tell their children about entrepreneurial activities.

Society : Society gives higher social to salaried persons compared to entrepreneurs, particularly new and small entrepreneurs, at least in North East India. This can be observed when parents want their daughter to be married; they search for a boy who has a job but not one who is an entrepreneur.

Infrastructure : Availability of adequate and dependable infrastructure facilities. For example, power and roads themselves can create opportunities for entrepreneurial activities.

Organisational environment : Organisational climate in support organisations may not be conducive for entrepreneurship. These relate to procedural formalities, access to finance, access to marketing business enabling environment, information and extension services and others.

The changing environment

There was time when the environment for entrepreneurship was more or less absent in Assam and other parts of the region. But the situation has now been gradually changing for the better. This is evident from the fact that more and more youth have now been coming to take up self-employment and entrepreneurial career. This is partly because of change in environment and partly due to forces of circumstances.

- Job opportunities have declined over the years making it difficult for the youth to get salaried employment. Hence they are to consider career option in entrepreneurship.
- There has been a trend to downsize most of the organisations. The work that we earlier did with the help of regular employees is now mostly done through contractors. Most of the organisations are now trying to concentrate on their main activity and doing the peripheral activity through contractors because of competitive environment.
- Parents have now recognised that entrepreneurship is also a good career option. Many of them are now supporting the entrepreneurial activities of their children.
- There is greater acceptance of entrepreneur in society now than it was a few years earlier.
- Educational institutions are also taking interest in creating awareness among the students about the career option in self-employment and entrepreneurial activity.
- About 72 colleges in Northeast now have Information and Career Guidance Cell to guide and counsel students in career in entrepreneurship and self-employment.
- Many universities have already introduced entrepreneurship as a paper either in their commerce stream or in the management stream. North Eastern Hill University has started a Post Graduate Diploma on Entrepreneurship in distance mode.
- Governments have taken interest in promoting entrepreneurship among the youth.
- There are now organisations and institutions to train youth to take up entrepreneurial activity and also to provide them other support services.

The Way Forward

We need more entrepreneurs. More important, we need an *enterprise society where everybody* will be entrepreneurial in their approach and behaviour. Entrepreneurship is not just solving the problem of unemployment but for overall change and development. Entrepreneurship can in fact be the driving force for progress and self-reliance for an economy. Hence, promotion of entrepreneurship should be given an utmost importance in any society, more so in the North East.

There are three key approaches to be considered for promotion of entrepreneurship.

Firstly, removal of barriers to entrepreneurship should be the major concern for all. This can not be done quickly. For removing the barriers there may be

necessity to take up both short term and long term measures.

Secondly, there should be coordinated approach from all agencies involved indirectly in promotion of entrepreneurship.

Thirdly, action should be taken to create an entrepreneurial society. This is possible through measures to encourage young people at school, college and university to develop their skill in this field. While there are continuing efforts to promote entrepreneurship among the educated unemployed youth, there is little effort to promote entrepreneurship among the students, who are the potential sources of entrepreneurs for tomorrow. There is need for introduction of entrepreneurship in education for promotion entrepreneurial qualities among the youth. □

A Sparkling and Happy Life

☞ **Dr. Swabera Islam**

Vice-Principal

K. C. Das Commerce College

Imagine a life full of sparkles and bubbles! A life filled with wonder, excitement, adventure, thrill, achievements and happiness! Will these things be thrust on us or will we have to achieve and earn it? Happiness is like the beauty of a butterfly sitting on your shoulder. Does that sound elusive?

Consider the following quotes—

William Shakespeare in 'Twelfth Night' said, "Some are born great, some achieve greatness, and others have greatness thrust upon them".

William Shakespeare in, "King Henry the Sixth, Part III", said "My crown is in my heart, not on my head; Not decked with diamonds and Indian stones, Nor to be seen. My crown is called content; A crown it is that seldom kings enjoy."

Being a happy person is not about what you have or what your position is in society. Being a happy person is all about perspective. Some see the glass as half empty, and others see the glass as half full. Which do you see it as?

I recently had the opportunity to observe people's reactions when a highway was closed because of an accident ahead. As we waited, I watched as some listened to radios, a few began talking, other's seemed to be working or reading, and others opted for a quick nap. But, there were also a handful who were clearly agitated and angry. Pacing about, swearing, and upset, they decided that the best response to this event, which none of us could control, was to be very unhappy. I was reminded of the famous quote, "Most people are about as happy as they make up their minds to be."

Being happy is really a choice we make. The secret of Happiness is simple —what is it? You decide if you want to be happy! Happiness is being free. You can feel happiness, this very minute, if you so choose.

We all strive for happiness in life. We may think achievements such as education, marriage, family and social/financial status will make us happy. But is it always so?

Research has proven that happy people live longer, are healthier, are more successful, enjoy more fulfilling relationships, earn more money, and are liked and respected more.

What is Happiness and How Do You Achieve It ?

Every one is endowed with special and distinctive characteristics that lead them in different directions towards happiness . We need to set our goals wisely and to develop happy-thought strategies and to surround ourselves with encouraging and positive people. Learn something new, everyday. To be happy, most of us must also be growing, expanding, learning and challenging ourselves. Read, listen, adapt and stretch to accommodate new ideas and new information. Work hard. There is tremendous satisfaction in being competent, and joy in completing our assigned tasks. One of the great sources of happiness is to do work that is worthy of you, and to do it well.

Again, there is no rule or special formula that can make a person constantly happy. Studies of happiness in several countries have found that these achievements have little to do with happiness. For millions of people, happiness has remained a rather elusive goal. They've tried to buy happiness.

They've sought it through materialistic and pleasurable activities or going on vacation. But nothing seems to work. For most people these changes, new possessions or temporary pleasures, might work for a while but will eventually become part of their status quo, and their power to deliver happiness will fade.

P. B. Shelly said, "The flower that smiles to-day
To-morrow dies; *All that we wish to stay Tempts and
then flies: What is this world's delight? Lightning that
mocks the night, Brief even as bright.*"

While these ideas can be debated, you don't have to wait to begin discovering happiness within yourself. You see happiness comes from your social relationships, enjoyable work, fulfillment, high self-esteem, a sense that your life has meaning, and the capability of joining civic and other groups.

Your life is sprinkled with ample opportunities for discovering happiness. Search for the small things that give you a little laugh or a smile. Take time to be with your family and friends. In the long run, these are the treasures that will enhance your happiness, not some grand achievements that only give you a lift for a short while.

One way to steer your life toward happiness is simply to count your blessings. Happy people know that they don't get to be happy *all the time*. They can appreciate *brief moments, little victories, small miracles, and the personal interactions that bring real happiness.*

"It doesn't matter how long we may have been stuck in a sense of our limitations. If we go into a darkened room and turn on the light, it doesn't matter if the room has been dark for a day, a week, or ten thousand years - we turn on the light and it is illuminated. Once we control our capacity for love and happiness, the light has been turned on."
—Sharon Salzberg

Think back to a situation where you felt that you were at peak performance. A situation where your output was among the highest and best it's ever been. I'm willing to bet that you were working at something that made you happy. Something that you loved doing.

There's a clear link between happiness at work and productivity. This only leaves the question of causation: Does being productive make us happy or does being happy make us productive? The answer is, of course, yes! The link goes both ways

But the link is strongest from happiness to productivity—which means that if you want to be more productive, the very best thing you can do is focus on being happy with what you do? □

CHALLENGES IN HIGHER EDUCATION

✍ **Runumoni Lahkar Das**
Pallavi Kakati

Lecturer, Department of Finance

"We want education by which character is formed, strength of mind is increased, intellect is expanded and by which one can stand on one's own feet."

—**Swami Vivekanand**

The term 'higher education' has two distinct meanings. First, it denotes a stage of education that succeeds secondary education. Second, it denotes the system of institution that provides professional courses and also engages in research activities.

The higher education system of our country plays a significant role in the creation of skilled human resources. In the emerging scenario of knowledge-based society across the globe, India is well placed with potential brains needed for the revolutionary changes. India in the past has remained a torchbearer of imparting value education to achieve the final goal of upliftment of the humanity.

The report, *Higher Education in developing countries : Perils and Promise*, published in 2000 presented a powerful message : "Higher education is no longer a luxury; it is essential for survival."

In the words of a learned personality, 'what is widening is not so much the wage gap between the average skilled and the unskilled, but the gap between the averagely skilled and the highly skilled.' There is an urgent need today to establish a personality development cell in every college to deal exclusively with psychological and personal issues of the students and to train them in numerous skills viz. communication skills, public speaking skills, memory and concentration power and problem solving ability, goal setting and time management skill.

Challenges—the Concept :

The major focus of the today's educational system is "***From learning to be to learning to become.***"

The future will see a shift from the teaching society to knowledge society, advancing towards a leaning society and ultimately to a society of wisdom. Education will be one of the principal means available to foster a deeper and more harmonious form of human development and there by reduce poverty, exclusion, ignorance, oppression and war.

A fresh approach will emerge for all stages and bridges of learning whereby the paths through the education system will be more varied, and the value of each is enhanced.

A set of powerful forces is transforming higher education around the world. The changing global economy, emergence of newer technologies, concept of online and distance education system and the privatisation has given a new meaning to the higher education. Globalisation has contributed to the rapid changes taking place in the methodology of imparting higher education. The stability of the institutions will however depend on the imaginative role played by the colleges and universities.

Hence, there is a need in our country to reform the basic structure of higher education to meet the challenges posed by the rapid global, social and political revolutions that are taking place in the world today.

Challenges in higher education :

Today, with more than 100 crore population, we have 247 universities and 98 deemed universities, whereas Japan with its 12.7 crore population has 684 universities; USA with 27.6 crore population has 2364 universities and Germany with 8.2 crore population has 330 universities. A big gap is quite evident. To come close to Japan & USA, roughly 6000 to 9000 universities will have to be established in India.

The enrolment in higher education also shows a visible gap. Percentage of enrolment in Canada is 88; Australia 78.8; USA 80.9; UK 52 whereas India is a pathetic 6%. Whereas smaller countries like Thailand, Indonesia etc. has enrolment of 19 and 11 percent respectively.*

There was a time when one was worried about population explosion and the problem of the unemployed educated youth. Presently, the advanced countries of the world are envious of the large Indian population of educated and talented youth. More and more countries are employing talented Indians to key executive positions. Several countries are also shifting their corporate offices to India as we have highly educated and talented youth. In the context of globalisation, demand for educated youth is growing by leaps and bounds. In this situation, universities in other countries are evolving strategies and programme to meet the growing demands. If our universities fail to take timely initiatives, the foreign universities would capture the field of higher education in our country.

An area which needs special attention is 'technology' which is relevant for almost every aspect of higher education for faster and greater access to research materials via internet, increase in communication with students via e-mail, laptops in classrooms, faculty of one university teaching the students of another university, course management systems for onsite and distance courses and student services. Conventional teaching and reading materials being found insufficient are required to be supplemented electronic books and journals. Our Universities and higher educational institutions are also required to keep pace with the new technology.

It is well known that the best students seek to study in the best universities. However, half the world's best students live in developing countries. Two of the biggest exporters of students in absolute numbers are China (with 10% of all those studying abroad) and India (with 4%). In addition to the flow of students who come to study and then stay on. United States also benefits from a large inflow of scholars. Again, the bulk (40%) of these scholars

who go to the US is from Asia where China and India together account for one quarter of the total.**

Countries are now encouraging foreign universities to come to them, rather than sending their students abroad. Singapore has 15 partners, including such elite institutions as Stanford, Cornell and Duke Medical School. Dubai has a 'knowledge village' with 13 foreign universities, and Qatar an 'educational city' with 4 universities largely for the benefit of Middle Easterners who want a western education.***

The institutions of higher education have two major responsibilities to perform. One is to equip the graduates with the competencies and attributes needed to be effective in the global world of work through redesigning the existing offerings with the focus on higher levels of skills and competencies, rather than on introducing a series of so called career oriented qualifications. The second responsibility is to help in-service personnel re orient themselves to fit into the changing demands of skills and knowledge even to do the job on hand through appropriate modular short term teaching cum training programmes. In short, the existing educational experiences the tertiary level needs to be reoriented and strengthened, keeping the development of core competencies in focus.

In brief, institutions of higher learning are today pressurised to move away from the traditional understanding of the term 'knowledge' with emphasized on language, especially through writing, an open process of communication and formal discipline bound conventions.

In the liberalized era, the government has come to take a consistent stand that school education needs state funding while the higher education may not be given as much emphasis as the school education. This is a misplaced emphasis. The social rate of return for school education may be relatively more; but in the emerging dictum of 'knowledge for development' we can ill afford to neglect the higher education.

* University News 45 (21), 2007.

** "The Changing Dynamics of the Global Market for the Highly Skilled" by Andrew Wyckoff and Martin Schaaper, 2005.

*** University News, 45 (03) 2007.

Indian universities, right from the appointment of the Vice Chancellors to the decisions on statute making, passing of academic regulations and offering new academic programmes, suffer enormously on account of the clutches of the government. (Both politicians and bureaucrats).

The curricular rigidities are the creations of the university systems from within. The inter-disciplinary approach in teaching and research is still a far cry. The insistence on PG/M.Phil/Ph.D in the concerned discipline for someone to become a faculty of the HEI (as insisted by the UGC/State) has sealed the opportunity for interdisciplinary study and research. Like, if a student is uninterested and incapable of studying a particular subject there is no freedom for him to exit the subject and choose another paper of his interest and qualify for the degree by fulfilling the credit requirements. These provisions available elsewhere in the world could not be introduced in India so far.

Poor quality of learning and teaching is mainly attributed to disinterested, lazy students and incompetent teachers. Weak and ineffective managements are constantly working under extraneous pressure. Conflicting perspectives on the nature, aims and methods of higher education will result in contrary proposals for reforms. As a result the conceptualization of quality in higher education seems so vague and unspecific that it sounds convenient to term it as an elusive concept. In doing so, it is forgotten that knowledge is discovered, created, conserved, transmitted and applied in every day life.

In real life situation we do know how to draw a line between materials and services of poor quality and those, which are of high quality. Presently what is active is the serious disagreement over the issues of academic excellence and poor quality.

Accessibility and quality improvement are inseparable dimensions of higher education. Over emphasis on one at the cost of another would be counter productive.

Challenges overcome :

To ensure quality, every institution should have a road map of its own. It must have brand name and a culture of its own. This road map must contain

vision and mission statement, quality of policy details programmes of action etc. To ensure quality, every higher education institution should have sufficient infrastructure, learning resources, academic environment, empowered, competent dedicated teaching faculties with due status, need based curriculum design and planning with diversity and flexibility, provision of appropriate teaching learning experiences and use of technology etc.

UG degree forms the sheet anchor of higher education and to enhance the quality of higher education and to improve the employability of graduates an attempt should be made to restructure the under graduate programme bringing in semester system and internal assessment and IT courses and soft skills as part of the curriculum.

Crisis of character is the greatest crisis our country is facing. The need is to produce men with character. Hence character building should be placed on the top of the agenda. The universities can arrange lectures and programmes by eminent personalities having expertise in the area of character building without affecting the regular classes but making attendance compulsory.

The youth have to be trained to prepare themselves to face the crises in the job market and to overcome it. Universities should take effective strategy to foresee danger and handle the crisis otherwise our country will have to feed bunch of mentally unfit youth in the coming years. It is important that they are trained in stress management skills, so that they are capable to handle stress in various walks of their lives.

In order to promote excellence, quality research is possible only if there is strong support in terms of books and journals, equipments and human resources, which India is woefully lacking in. We must therefore adopt the globally accepted practice of not spreading the butter too thin while distributing funds for research.

Today both institutions and students should also move away from their preoccupation with examinations. When the emphasis has shifted from knowledge to skills and competencies, present day examinations will have lost their relevance, as they will not indicate the overall competency levels of the students. Any examination reforms in the future should attempt to evaluate the overall achievement

of students in terms of skills, both cognitive and general, as well as subject related knowledge.

The knowledge gained during the collegiate years will be obsolete by the time one settles in his or her desired career and hence he or she would require extensive knowledge to be successful in her career. It is in this context that a rigorous training in self-learning is important. The students are to be taught to make the best of the opportunities available in furthering their knowledge base and the associated academic and general skills.

The emergence of a large number of interdisciplinary programs has brought considerable changes in the academic programmes of the institutions. These are transforming life, and culture of the society as a whole. The consequent grown in demand for well-trained employees has made higher education institutions reformulate academic performance.

There is a need to make shift from quality assurance to quality enhancement. While the former comprises holistic efforts to ensure prevailing performance with greater accountability to stake holders, the latter primarily demands internalization and institutionalization of new initiative to make them perform better in the global scenario. The first is input oriented and the second is output oriented. It is high time for the system of higher education in India to be sensitized to the reality of dichotomy.

Conclusion :

India is at the threshold of a great future. The present boom in the economy must be utilized to

consolidate our strengths especially in the field of knowledge.

Higher education to be meaningful and productive must have avenues for excellence to flourish and develop. Indian universities need to look ahead and prepare themselves for far reaching changes. Unless the quality aspect is not taken care of the malady that exists in higher education will never be eliminated. The emerging national is to organize Indian Higher Education System in such a way so as to educate students in competence and skills and make them succeed in an independent world.

Higher education ultimately is to be directed to the intellectual maturity and flowering of the soul. It is the duty of all sections of society to protect and promote education as the fundamental right. Learning endeavour in each educational institution in the coming days should be to spot talents, kindle the spark within and empower each student to strive for excellence. Great emphasis needs to be laid on academic freedom, curbing ivory towered mentality and remodeling and enriching the institutions to meet the learning needs of a constantly growing student population.

The universities and higher education institutions must continue to be in a position to meet the demands and thus must constantly adopt specialized courses of study to meet the needs of the society. Flexibility must be coupled with the multi dimensional character of higher education with the ultimate aim of an appropriate preparation of the market. □

★★ (This is a part of the seminar paper presented by the authors at BH College on 4th and 5th of February, 2008).

Empowering Women

Chaitali Das

Lecturer, Deptt. of Management

The phrase "empowerment of women" of present times bears the same meaning with the old phrase development of the status of women "which aims at women's liberalisation and equality, so that they can contribute in the progress of a country. Empowerment refers to those capacities and capabilities through which one can develop one's own potentialities to the fullest possible extent.

The study on women more particularly the issues relating to the problems of women have developed to shape it as an independent branch of study in recent times. The man dominated social, political and economic environment created various incapacities and disabilities for women to find adequate room for potential development. The emerging trend of realisation of gender equality and eradication of gender discrimination is not possible without making women economically, socially and politically empowered. However, a large number of modern and educated women are competing equally with men in every sphere to gain recognition and honourable status in society. But such aspect is confined to the metros or urban areas and it would be necessary to draw our attention to the majority of women living in rural areas, women should be given the freedom to allocate the resources for their upliftment and a participation in decision making process.

Large scale illiteracy and poverty has destined majority of the women to be subjected to exploitation. Sometimes it is heart rendering to view that women are also responsible for the suffering of fellow women. A large number of women in rural India still today tend to justify the evil system of sati. Further a large number of women still today tend to justify violence perpetuated on them by their husband like inability to bear a boy child, going out without informing her husband etc. However if we give a deeper insight it would be clear that it is the patriarchal order which shapes and guides the socio-economic attitude of the society and has

conditioned the mindset of the majority of Indian women and thereby making them submit silently to the various forms of violence subjected to them.

The advancement of science today has made possible to set up space stations at moon, but at the same time (Medical Science) has made possible to determine and forecast the sex of one unborn child at the earliest possible opportunity which has led to the increase of female foeticide. Malnutrition is more rampant among girls than boys. Unaccountable girl children are working as maid servants, industrial labourers etc. Various forms of violence, whether in domestic or in public possess serious hurdles in empowerment of women. One of the most important factors of such violence is the system of dowry. Despite the Dowry Prohibition Act 1961, the system couldn't be done away with. On the contrary, it is seen to be spreading to the Assamese society also. Other forms of violence like rape, molestation, eve-teasing, abduction also exist. Child marriage is still practised in some parts of India. Incidents of torturing of women is still taking place in our country. Latest Bellola Incident is an example of such shameless act. Even if the house wives contribute to the family income it remains invisible. Further sex discrimination often becomes barrier to women employment. Female labour is unorganised and hence vulnerable to exploitation explanation.

Again male ego doesn't want women in top posts because most of them are not mentally prepared to work under female boss. But talented women are accepting the challenge and has joined All India Service like IAS, IPS, IFS etc. Most noted among them is efficient IPS officer Kiran Bedi.

At present our society is transforming. Now women are coming outside from their family duties. But they are deemed to be physically inferior. They are molested at work places. So a new social philosophy has to be worked at to pave the way to women's desired empowerment. □

EMPOWERMENT CRESCENT IN THE NEW HORIZON

✍ Dr. Jayoshree Dam P. Choudhury

Sr. Lecturer, Dept of Economics

Introduction

After long decadal experiment with human resources of the country, it is lately realized that unless majority of population are truly empowered the country's actual progress will always be slow. The 21st century is keen to produce "Intellectual Capital" and keeping parity with the changes "NATIONAL KNOWLEDGE COMMISSION" under the chairmanship of communication expert Mr. Sam Patroda was formed on 3rd June/05 (very recently submitted its report) with a view to strengthen India's "Capacity and Capability Building". Echoing in the same tune UGC too has documented new strategy for coming generation :

"The scope and demand for higher education is increasing and the new paradigm in higher education involves creation of intellects of world standards and also training of skilled human power as a mass level without compromising on quality."

Thus both NKC and UGC vision of 21st century aim at creating knowledge-based society. Question is—will there be percolation of knowledge?

Subject matter :

In the backdrop of thousand years old man-made social barrier/discrimination i.e. "Institution of Varna" the universities should make self-appraisal to understand its strength while realizing the very purpose of establishment of "Universities" as "Temples of Knowledge" whereas today they are "Arenas of Politics". Barring few, in most of the cases the objectives of university seem to be distorted. One can deeply appreciate the gradual deterioration in the university system while interpreting different versions of great philosophers. To quote Dr. B.R. Ambedkar—"We may forgo material benefits of civilization, but we can not forgo our right and opportunity to reap benefits of the highest education to the fullest extent"—. Truly speaking no society

will be benefited unless education is equally accessible to one and all particularly those living in the lowest strata.

Rabindranath Tagore, the founder of "Viswavarati" once commented "Universities as centers of ideas and idealism are the nucleus of a living cell, the center of creative life of the National mind".

Looking back at the glorious contribution of Nalanda and Taxila universities every one will definitely appreciate how those "Temples of Knowledge" tried to empower society whereas with more than 346 universities today higher education is accessible to only 6 % of the total population. What is a sea-change? The journey with three universities has now culminated to 346, 15,343 colleges and more yet to come as per NKC recommendation but are they in position to cater value based education? Disseminate knowledge? Discharge social responsibility with a view to transform society into "EMPOWERED" society? The waves of industrial revolution, technological development (specially nuclear weapons and space technology) and economic policy (dictated by World-Bank?) have brought phenomenal change in entire education system more emphatically in developing countries. Erosion of value-based education has created materialistic people right from primary level of education. Today's education emphasizes on skill development through technology leading towards careerism minus humanity.

Summing up critics view on this issue probably right thinking people unanimously will agree that this is the main cause for sharp fall in standard of university teaching with special reference to state universities. Central and deemed universities are doing better since they maintain certain norms in terms of teacher and taught.

The history of modern education in India is only 150 years old. Performance appraisal and data-bank of university suggest that there is no proper

percolation of knowledge resulting into poverty, illiteracy and unemployment among masses. Thus socially disadvantaged group remained marginalised in the spheres of education and economy. In the forward journey of country these people came to be known as "HAVE NOTs", giving bad reflection in World Development Report.

Empowerment at different set up :

Empowerment means encouraging people to become more involved in the decisions and activities that affect their lives and in case of an organizational set up it is job; other way it means providing people with opportunities to show that they can come up with good ideas and that they have the skills to put these ideas into practice. It is the empowered people who lead the institutions forward (Institution includes – Varna, Marriage, Education, Profession etc.).

Some more definitions are :

"Power means being able to make a contribution at all levels of society" – Vanessa Griffins 1987.

"Empowered society is one where every individual has the right to lead a full and enriched life".

"It refers to the expansion in peoples' ability to make strategic life choices in a context where this ability was previously denied. It is a process that increases ones intrinsic task motivation through encouragement and training".

From gender perspective :

"Empowering women is a prerequisite for creating a good nation, when women are empowered society with stability is assured. Empowerment of women is essential as their taught and their value systems lead to the development of a good family, good society and ultimately a good nation."

—A.P.J. Abdul Kalam.

In the backdrop of domestic violence :

"The power relation in family is a very important aspect from the point of view of empowerment of woman. An employed woman may be very powerful and efficient in an organization. But situation at home may be different".

In case of an organization :

"Organisations need empowered people to help them fight off the competitive threat and to find innovative ways of improving their products and services".

To quote Dr. M.S. Swaminathan :

"Technology helps to achieve a paradigm shift from unskilled to skilled work and thereby move large number of the rural poor from the primary to the secondary and tertiary sectors of economic activity".

Overview :

While literacy is the stepping stone towards the world of empowerment; education leads to knowledge and knowledge empowers people. Simple literacy cannot ensure empowerment as literacy denotes only reading, writing and understanding capacity and not beyond that. That in why in a country like us percentage of unskilled worker is higher than skilled worker. With the passage of time knowledge has become tool for survival and 21st century emphasises for creation of knowledge based society.

In this context university has to change its bureaucratic role to managerial role in order to cover greater number of population of the society. Instead of giving too much importance to "University – Industry Interaction" and ICT the universities should look around to empower the society. As a part of social commitment the intellectual capital of universities should be utilised for empowering the society so that everyone can enjoy enriched life rather than producing "Elite" group.

Conclusion :

The Nairobi Conference of 1985 gave a new dimension to think about "women's Empowerment". Acting on the same tune UGC since 1987 has launched women's studies programme in different universities and colleges. But women are the only one segment of the whole population. What about children and men? Of course children are to be empowered by parents whereas men seem to be empowered. However global observation suggests that men under certain situation need to be

empowered if sex ratio is to be favourable, social atrocities are to be contained, "look down" concept is to be reversed and economic inefficiency is to be checked. As suggestion the KAS model can be used to get positive direction in solving these burning issues of today. Moreover universities should also come forward with holistic approach to transform "Knowledge based society" into "Empowered society" to realized the cherish objectives for which the institution was established in 1857 in Kolkata, Mumbai and Chennai.

To conclude in the words of Nehru ———
"one's education is not judged by the degrees that one gets, but what one becomes. The quality of education is not judged merely by accumulation of information, but by enlightenment of understanding of the problems that face the country. We may even go further and point out that if education does not have sense of values, with same measure of urgency to grow into a free moral person and to help in making the society of which he is a member a morally better society, and then we may say that education has not served its purpose".

References :

1. Empowering people – Jame Smith
2. Different issues of.
 - a) University News –
 - b) Yojona
 - c) Kurukshetra.

This is Life

✍ **Manisha Jaiswal**

H. S. 1st year

- Behaviour :** Behaviour is a mirror in which others see your image.
- Credibility :** Credibility is the trust that builds up through courtesy, kindness, honesty and keeping commitments in relationship.
- Family :** Family is a bonding without bondage.
- Gratitude :** Gratitude is the money of heart.
- History :** History is philosophy taught by examples.
- Hope :** Hope is believing that you have both the will and the way to accomplish your goals.
- Idea :** Idea is the image that paints itself in the brain.
- Integrity :** Integrity is adherence to moral and ethical support.
- Modesty :** Modesty is a humble estimate of merits.
- Personality:** Personality is the sum total of an individuals physical, intellectual and emotional structure that also includes abilities, interest and attitudes.
- Wisdom :** Wisdom is the ability to use knowledge intelligently.

TEJIMOLA

(A well-known Folktale of Assam)

Pradeep Kumar Rao

B.Com 2nd year

He called his wife and said, "I am going out on business, leaving Tejimola under your care. Look after her and love her. She is my beloved little child." Tejimola's step mother agreed to do so with out a murmur.

She was happy that she could now ill-treat Tejimola as much as she liked. She could even kill her if she liked. Yes, she would kill her. If Tejimola were to be married, at the time of her marriage her father would give her a large dowry. But if she died, all this money could be saved and sent to her own mother.

Poor Tejimola! As soon as her father left the village, her step mother tried to find fault with her. She would beat her hard and make her cry.

One of Tejimola's friends was to be married. It was to take place during the following week.

Tejimola wished to attend the wedding and stay with her friend for three or four days during the wedding. Her friend was very eager to have Tejimola near her at the time of her marriage.

The step mother allowed her to go. Tejimola was surprised to see such a change in her.

She told Tejimola, "My girl, put on these ornaments when you are in your friend's house. I shall now, pack them and give the packet to you. If you wear them now, they would be dirty for the wedding party." She made a packet and gave it to Tejimola.

Had poor Tejimola knew what was in the packet. She would not have accepted it. Her step mother had placed some broken ornaments and a torn dress in the packet.

Just before she arrived at her friend's house Tejimola very eagerly opened the packet. She imagined herself as one of the best dressed girls at the wedding party.

In olden times there lived a merchant in Assam. He had two wives. The elder one had a daughter named Tejimola. The younger one had no child.

Tejimola's mother died when she was a small child. Her step mother brought her up. She did not love Tejimola, but as she was the only child in the family, her father was very fond of her. The step mother looked after Tejimola only to please her husband.

When Tejimola grew up to be a girl of ten years, her father took her to the house of a rich man's daughter of the same age. They became good friends.

Because Tejimola's father was a merchant, he had to go to many places to sell his goods. At that time there were no good roads and travelling took a long time. The merchants used to go out to the markets with a number of men, bullock carts and guards.

Once he had to be away for seven months. He felt very unhappy as he had to leave his only daughter behind.

But alas! All her hopes were lost. The ornaments were broken. She was scared to death. What would she say to her step mother? She sobbed loudly. The servant who escorted Tejimola to her friends house was also surprised. She took some other ornaments and dress from her friends house and attended the wedding.

When Tejimola returned home, her mother asked her about the dress. She was trembling with fear and could say nothing. She dropped the packet and stood sobbing. Her step mother scolded her and beat her cruelly. But she did not stop at that.

She told Tejimola to pound the rice. Tejimola put rice in the hole and her step mother pounded it. While pounding with all her strength, she crushed Tejimola's right hand. Tejimola wept hard but was ordered to put paddy with her left hand. While doing so, the step mother pounded with all her strength and crushed her left hand also. Tejimola cried miserably but her stepmother ordered her to put rice in the hole with her left foot. The step mother crushed her left foot.

She was now ordered to push paddy with her right foot and the step mother crushed her right foot also. Poor Tejimola now lost her hands and feet but her step mother pounded rice with still more force and crushed Tejimola's head hard with the result that Tejimola died.

Her step mother buried her. Some days passed. The neighbours asked about Tejimola. They had not seen her for a long time. Tejimola's step mother told every one that she had gone to her friends house.

One day an old woman asked for a pumpkin form Tejimola's step mother. She replied that she had no pumpkin creeper in her garden. The old woman took her to her garden. She saw a pumpkin plant just where she had buried Tejimola. She was pale with fear. She did not touch the plant herself.

She told the woman, "well, pluck as many pumpkins as you like." So the old woman was about to pluck a pumpkin, the plant sang, "Do not pluck my fruit, oh old mother. I am Tejimola. My father is away my mother killed me and buried me here." The old woman was shocked and told Tejimola's step mother

what she had heard. The step mother uprooted the plant and threw it away in a distant corner of the garden.

After some days a party of cowboys came to Tejimola's step mother and asked her some plums. She told them that she never had such a tree in her garden. The cowboys took her to the garden and showed her the tree. She saw the tree standing on the spot where she had thrown the pumpkin plant. She permitted the cowboys to pluck as many plums as they liked.

As soon as the cowboys touched the tree, it sang, "Brother cowboys, do not pluck my fruit. I am Tejimola. My father is away. My mother crushed me to death and threw me here." The cowboys repeated what they had heard to the step mothers. After the cowboys went away, she cut the tree and throw its branch into the river.

Tejimola's father was coming home after finishing his business. His boat was moving towards his home. He saw a very nice lily plant floating in the river. He thought he would give it to Tejimola. As she touch the lily plant it sang very sadly, "Father father, don't pluck me. I am Tejimola. Mother has crushed me to death."

Tejimola's father understood everything. Still he wanted to be sure. He took on the plam of his left hand a little bit of the betel he was chewing. On the plam of his right hand he put a sweet and said, "If you are my Tejimola, be a bird and eat the betel from my hand. If you are not my Tejimola, take the sweet."

Soon a bird came and sat on his left hand and ate the betel. He put the bird in a silver cage and brought it home. When he reached home he asked his wife about Tejimola. She told him that Tejimola had gone to his friends house.

The merchant then told the bird, "If you are my Tejimola; get into human form and put on his dress."

As soon as he uttered this, Tejimola came out of her cage in her human form, a lovely little girl and put on the dress. Her father hugged her. The little girl lived happily ever after with their father, while the step mother was sent away from the house. □

Tobacco and Health

✍ Manisha Jaiswal

H.S. 1st year

Human life is the best creation of the almighty God. If we want to lead a longer and better life health has a major role to play in this regard. The tobacco is a silent killer and it is fast becoming a greater cause of death and disability than any other single disease. Tobacco is neither human friendly nor environment friendly. It is man made public health disaster. It is the only common product that kills when used as intended by the manufacturer. Tobacco contains more than 4700 harmful chemicals of which 60 are known to us as cancer causing. Some of the chemicals that tobacco contains are arsenic (rat poison), carbon monoxide (car exhaust) and formaldehyde (dead body preservation). But the most dangerous is Nicotine. Though it does not cause cancer, it produced addition, being more addictive than heroin and cocaine. Once addicted, the only way it leads is to a dark abyss.

In the modern world, tobacco products are available in many forms. Smoking is one of the most common forms. People also chew tobacco commonly along with betel nut, lime and leaf or apply tobacco in the nose (snuff). Nearly eighty percent of tobacco users in India belong to the rural areas of whom most are illiterate and do not know the ill effects of tobacco and the only health warning that the educated tobacco users and masses know is "Cigarette smoking is injurious to health" that is printed on the packets beneath the world of glamorous advertisement.

Tobacco use leads to death, disease and disability. 30% of all cancers can be attributed to tobacco. Tobacco use causes cancer of mouth, throat, lungs, food pipe, urinary bladder, kidney, pancreas and cervix. Tobacco also causes chronic bronchitis and asthma. It is a fact that tobacco kills around 2200 people in India everyday. This means that approximately 8,03,000 people lose their lives for consuming tobacco in India everyday.

There are 260 million tobacco users in India of which 142 million men and 72 million women are above the age of 15 years and others are below 10 years of age.

The economic impact of disease and death due to tobacco is enormous. The Tobacco industry is made to appear as a good source of revenue by the government but in fact it is responsible for more financial burden. The expenditure incurred by the individual, the family and the state is enormous. It is far more than the amount received by the government by ways of taxes. The net profit of tobacco per annum is estimated as Rs. 24,000 crore and the cost of treating tobacco related disease is Rs. 27,700 crore. Though the loss is more than the gain, the government continues to promote tobacco in the name of job opportunities. But the lion's share of the profit from tobacco goes to the tobacco companies. Only a fraction goes to the farmers. Also to produce tobacco, there is extensive need of firewood for which huge numbers of trees are cut down which is affecting in the rapid fall in the forest area leaving the animals homeless and also increasing the earth's temperature gradually. The addition to all these, tobacco cultivation uses good quality soil which could have been used for growing other crops. Though it is called a 'cash crop' it should have been named as 'crash crop' as it crashes the health of human beings and has a crushing impact on ecology and economy.

Cessation of tobacco use has substantial health benefits. It is never too late to quit tobacco addition. No matter how long since one has been using tobacco but the body repairs much of the damage on giving up tobacco. As for example, one year after quitting smoking, the risk of heart disease decreases by 50 percent. The risk of developing other diseases also decreases slowly, but surely. Now-a-days replacement therapy is offered to those individuals who have a very high intake of tobacco. These are available like chewing gums. Besides the people should also be made aware of the ill effects of this silent killer. The government also should implement stern steps to minimize the manufactured of tobacco products. So before we get adversely affected by the use of tobacco we should stop consuming tobacco by any means. Our ideal must be 'A sound mind is a sound body.'

CHOOSE LIFE, NOT TOBACCO. □

Trip to Singapore

↳ **Richa Goyal**
B.Com 3rd year

I don't know where to start. But it feels like revealing those moments is Singapore while I share my experience with you. My first step in that country completely took me by surprise. The interiors of the airport looked no less than a small town with all the branded showrooms. The first surprise was not yet over that the second one awaited us. Actually I was reminded of the cliché—'Time and tide wait for none' when we were not served breakfast in the hotel where we stayed because of being late. The closing time of breakfast was 10.00 a.m. and we reached there at 10.05 a.m. In spite of being called twice or thrice for breakfast we didn't pay attention and later had to repent for it. It taught me a very important lesson and the rest days at Singapore we woke up early so that could have our breakfast on time.

Today, Singapore is one of the fastest developing countries in the world. One of the reasons is their strict adherence to punctuality. One more interesting feature of Singapore is that people over there consider water to be really sacred. For them water is wealth. They themselves save water and encourage others to do it. So in places such as malls and even in commercial areas, large water fountains can be found where water is not wasted, instead it keeps floating where again I have learnt another important lesson regarding water management which I will even try to convey others. So along with enjoyment I even learnt those invaluable lessons from the people of Singapore.

Singapore.... Singapore.... Singapore.... what an amazing place! Even though there are less chances of earthquakes, floods or similar other calamities, people over there are still very much cautious about it. It is indeed a place that can boast

of cleanliness. Although Singapore has got no chances of global warming, but still people are very much concerned about it and also conveyed the same to us. I can really say that the people of Singapore are very warm-hearted and want to exchange positive thoughts and wills to make the world a better place. I even learnt that exchanging and sharing good thoughts as well as knowledge not only makes a person mentally but physically strong as well.

Not only human beings but also wildlife (animals, birds etc.) are respected in Singapore. They do not compromise on the environmental aspect of these creatures. I actually felt greatly ashamed and embarrassed of ourselves by observing their way of living. They really 'live and let others live.'

No doubt entertainment and enjoyment has occupied a big portion of everyone's life now-a-days, but we should also keep our main duty on our priority list. We should not drift from the main purpose of our lives and try to make our parents, teachers, friends, the society and the nation proud of ourselves. Words are short to express my emotions at this point of time and I would like to conclude that we really can do many positive things to change our lives which in turn will help to change the lives of others for the better. We should give respect before seeking respect and make people proud of our deeds.

I would like to thank Singapore for helping me to acquire knowledge and experience adventure, and also helping to look towards the positive outlook of my life. □

Vastu Sastra, an invisible branch of Science

✍ **Esha Gupta**
T.D.C 2nd year

'Vastu Sastra' is the branch of science, which deals with very specific influence of our life style on solar energy and global directions. Our happiness, mental peace and fortune etc. are very much dependent on such factors which may appear to be superstition but in fact very much scientific. Health, wealth and happiness are guaranteed to anyone who strictly follow this Sastra. A careful observation of our epics and scriptures indicate that our saints, yogis and even common people followed this sastra in ancient ages. The term 'Vastu' means our planet, the earth and everything material on the earth. So brick, sands, soil, iron etc. everything is covered by this term. Vastu can be also considered as a king of massorry or architecture. Vastu Sastra is based on basic science—earth is a planet of our Solar System. It is revolving round the sun on a definite orbit, similarly all magnets of the earth direct themselves in a definite direction, the NORTH SOUTH direction. The magnetic polarity is attributed to human body also where the "Head" represents the North pole and "Feet" represent the south pole. It is known to all that magnetic similar poles repel one another but opposite poles attract one another. When we sleep pointing our feet in South, then our head will be along north. As a result a repulsive force will act on the head and a kind of resistance will act. This resistance will have adverse effect on our body systems including respiration, blood circulations etc., and therefore normal sleep will be disturbed. Naturally one will enjoy sound sleep when the head is along south. The sun rises in the east and sets in the west is due to fact that sun is stationary but the earth is rotating on its axis from WEST towards EAST. So east-west direction plays an important role in Vastu Sastra.

Vastu Sastra can be compared to astrology too. Just like we use different jewels to overcome the jill-effects of different stars, similarly harmful effects of our faulty lifestyle can be rectified in accordance with Vastu Sastra. Atri, Viswakarma, Bhrgu, Basistha, Narad, Yaam, Vishalakkha, Nagnajit, Brahma, Purandar, Nandish, Kumar, Gorg, Saunik, Vasudev, Sukra, Aniruddha and Vrishaspati —these were our eighteen Vastu Sastra specialists who have performed research in this branch.

Accordingly to them our living world is constituted on five mortal materials—WATER, AIR, FIRE, SKY and SOIL and Vastu Sastra is in fact proper adjustment of these materials. A correct adjustment of these may offer a life full of all happiness.

It is known that 'Date and Time' are the two parameters of Astrology. Similarly, time, place and measurement are the three parameters of Vastu Sastra. Just as date and time of birth are required in preparing the HOROSCOPE of a person. Similarly place, exact measurement and time are required for construction of an ideal residence. Barahmihir in his famous book YOGOYATRA have cited an interesting example about the importance of these parameters—a lion attacks and can kill a crocodile in land but a crocodile can attack and kill the lion in water, a crow attacks an owl in day time but the owl can attack the crow at night.

In China Vastu Sastra is growing popular day by day. Feng-Shui in fact is the Chinese counterpart of this Sastra. However our vedas are the pioneers in this respect. The nine stars of Astrological concept are the determining factors everywhere. □

What is Homeopathy ?

✍ **Dolly Gupta**
BBA 1st Semester

German physician Dr. Samuel Hahnemann was the founder of Homeopathic medicine. He was born in 1755 at Meissen, a small town near Dresden in Germany. His father was poor porcelain painter. He had no means to educate his son who wanted to become a doctor. Hahnemann knew eight languages. He earned enough money by teaching languages and translating English book to complete his medical education. He studied medicine at Leipzig, Vienna and Erlangen. In 1779 he obtained his medical degree.

He first practised in Sarcony and then settled in Dresden. In those days most of the healing methods were unscientific. As a physician he was disappointed with the poor results and large number of deaths in his practice Hence, he closed his clinic. Though poor he spent most of his time in research to find out a safe and effective method of treating diseases.

In 1790 Hahnemann found by chance a chapter in a medical book—Cullen's *Materia Media*. It dealt with the properties of cinchona bark which was an effective remedy for Malaria. But its exact method of action was not known. He decided to find out how it acted in the human body. He drank 4 grams of the lincture of cinchona bark twice daily for several days. He was surprised to find himself developing many symptoms of Malaria. He believed that cinchona which produced in a healthy human being the very same basic symptoms to those produced by Malaria, was likely to cure the disease. Because it would set up reactions in the body. His experiments with some other drugs too proved the first observation to be true. For example Belladonna

stopped headache, Mercury cured dysentery, Arsenicum Album (Arsenious Acid) rapidly controlled vomiting and diarrhoea because these substances produced similar symptoms during the trials called provings. He personally proved more or less 90 remedies.

Hahnemann put forth that to cure a disease, as drug which could produce in a healthy human body, symptoms similar to those of that disease, should be given, put into words in Latin—"Similia similibus curenter." It means "Likes cure likes." His own medical views, to be known as Homeopathy, were spelt out in organon of Rational Healing published in 1810.

The method proved to be effective. But the patients symptom sufferings at the beginning made the things worse. To prevent this reaction he brought down the dose of medicine to very small quantities through a process called "potentisation." Homeo remedies are made and sold in the form of different potencies.

Hahnemann's success with his method gradually attracted many physicians from various countries. In 1835, he settled at Paris in France, where he managed quite well a large practice till the age of 88. He died in 1843.

Soon doctors were practising the Homeopathic system in many European countries and the USA. Today Homeopathy is practised in almost all the countries world wide Homeopathic remedies are manufactured from minerals, metals, herbs, snake venoms etc. Here all the original substances are purified and potentised. So they can be used in any age group from the newborn bady to old people. □

Influence of Hindu Religion on the Art and Culture of India

Arvish Roy

H. S. 2nd year

The dictionary meaning of the word 'Art' is human skill. It is an incessant pursuit which requires pursuit, practice as well as study.

Indian art and paintings are deeply influenced by its different religions.

In ancient time Indian kings used to appoint skilled artists and sculptor in the formation of different castles, temples and different monuments. The sculptors used to employ a group of labour to assist them. Temples were decorated by beautiful paintings.

The religious book of Ramanuj (1017-1137), Joydev (1170), Kabir (1380-1420), Tulsidas (1552) etc. enriched our culture. With the inspiration of those remarkable piece of works a number of magnificent sculpture emerged such as the 'Rashlila' of Radha-Krishna, 'Ram-Charit' Haraparvati etc.

During 1573-1581 the poet of the court of king INDRAJIT composed the famous novel 'Rashik Priya'. This book contains forty four beautiful paintings. Those pictures were drawn with the influence of the paintings of Parshya.

In India Paul era was famous for its different creative activities. During the region of Paul dynasty beautiful paintings were created. The subjects of those paintings were the lila of Lord Krishna. Perhaps those paintings were made between 1887-1919. Deep red, blue, yellow and green colours were used in these paintings. The 'Gita' and 'Basant Bilash' of Rajasthan were created with great skill.

Kangra art developed a new era in our country. The main theme of those Kangra paintings was the devotion of Sri Radha towards Lord Krishna. Thus, Indian art and sculptor were deeply influenced by Hindu Religion. □

- ☞ Which is the longest deserts ?
 - Sahara, North Africa, Approx area 9,100,000 sq. km.
- ☞ Which is the largest island ?
 - Greenland, Approx area 2,175,600
- ☞ Which river is the longest ?
 - Nile, lenth 6695 km.
- ☞ Where is the greatest water falls ?
 - In Den. Rep. of congo called Bayoma (Stand by) and its average flow 17000 (m³/sec)
- ☞ Which is the highest waterfalls?
 - Angel waterfalls of the river of Carnao in Venezuela and its drop 979 metre.
- ☞ What is the highest vegetables production?
 - Sugarcane, its yearly production is 1,293,220,050 tonnes.
- ☞ What is the important crops?
 - Cotton, yearly uses 66,665,616 tonnes.
- ☞ Which is the faster animal?
 - Penguine folcon (diving speed) 298 (km/h)

Quiz

Rintu Biswas

H. S. 1st year

The Problem of Unemployment

✍️ **Tirtharaj Lahkar**
T.D.C. Part-II

Unemployment is the greatest problem of our country. It is rural as well as urban. This is a socio-economic problem. It demands its immediate solution because it threatens the peace, prosperity and stability of free India.

There are many causes of this serious problem. The use of machinery on grant scale in production is a very important cause. It reduces the scope for human labour to a great extent. We are multiplying ourselves like a mice in a barn. Population and production increase in geometrical and arithmetical progression respectively. Hence the means of employment can't keep pace with the growing population. The wrong system of our education is also responsible for this serious problem. We attach great importance to literary education. We neglect the technical education. This accounts for the growing unemployment.

We have to change our system of education. We have to understand that all kinds of work are good. It is not the kind of work but the manner in which it is done is important. We have to develop our cottage industries. Since there is scarcity of capital, we have to use such devices which involve more labour and less capital.

We have to introduce planning in our country. The multipurpose river valley projects and dams have provided employments to a large number of labourers, contractors, engineers and clerks. Agriculture is being revolutionized. Huge tracts of barren land have been brought under the plough. Basic industries have been started by the government to provide new means of employment.

So, it can be said that future is bright. □

Dances of the World

✍️ **Tunna Das**
B.Com 2nd year

- Tap Dance** : It is originated in the 19th Century in America. Small pieces of metal, called taps, are fixed to the soles of dancer's shoes. When their feet touch the ground you can hear the quick clatter of clicking metal.
- Flamenco** : It has its origin in the dances of gypsies in Spain. The dancers hold their heads up high as they stam their feet and turn around. The women wear colourful dresses while men wear black.
- Ballet** : It began in Italy. But was developed by the French to involve into the graceful style that we see today. It is a dance that uses particular positions, steps, mainly one's toes. Ballet is one of the famous dances in all over the world.
- Salsa Ballroom Dance** : It originated in Cuba; the music is a blend of Cuban and Puerto Rican dance music.
- Dance** : It is the European and American dance performed by couples. Is includes dances such as the foxtrot, waltz, polka, jango, hustle and disco dance. Ballroom dances are performed in National and International levels.
- Limbo** : A West Indian Dance in which a dancer bends backwards and passes under a bar that is progressively lowered.
- Break Dance** : It was originally called B-Boying. It began as a style of street dance in the 1970's. It involves a variety of footwork patterns, spinning and gymnastic actions.

PREHISTORIC LIFE

✍ **Meghali Paul**

H. S. 1st year

Life on earth has existed for many hundreds of millions of years. The particular kinds of plants and animals alive today have not, however, been around for all that time. If we were to travel back millions of years, we would discover some completely different kinds, called prehistoric life. Over long periods of time, some living things have gradually changed, either becoming better able to survive in the environment around them, or becoming extinct (dying out). This process is called evolution. Some fish evolved into amphibians, some amphibians to reptiles, and some reptiles to mammals and birds. Some ape like animals have evolved into humans.

About 300 million years ago, some parts of the world were covered with dense, hot, swampy jungle. The air was thick with insects, including giant dragonflies many centimetres long. Huge centipedes scuttled about. Over millions of years, some fish had evolved into animals capable of living out of the water. These amphibians still had fish like heads and fishy tails, but they had legs and feet. Some later amphibians succeeded in laying their eggs out of water and so became the first reptiles.

Dinosaurs were land reptiles that stood with their legs beneath their bodies. They ranged in size from the enormous, long necked plant-eaters like *Diplodocus*, to tiny chicken sized sprinters like

compsognathus. Immensely powerful flesh eating beasts such as *allosaurs* preyed on other dinosaurs. But some like *stegosaurus*, were heavily defended by back plates and spiky tails. All the dinosaurs died out 65 million years ago.

Mammals first appeared during the age of the Dinosaurs. The first kinds were tiny, shrew like animals that came out only at night for fear of attack. When the dinosaurs became extinct, an enormous variety of mammals and birds evolved. Some prehistoric mammals looked very different to modern kinds. Mammals also evolved in the ocean (Wheals and dolphins) while other learnt to fly (bats).

FIRST LIFE

The first living things appeared at least 3,500 million years ago. Microscopic beings, they were similar to bacteria that exist today, the 'bugs' that sometimes cause diseases. It took millions of years for them to evolve into larger creatures. But, in warm seas 550 million years ago, an amazing variety of life could be found.

For million of years there was no life on land at all. Meanwhile, some very strange creatures lived in the sea. □

-
- You can't build a reputation on what you are going to do.
 - Discuss but don't argue.
 - Only those who dare to fail greatly can ever achieve greatly.
 - A little learning is a dangerous thing, but a lot of ignorance is just as bad.
 - The whole of science is nothing more than a refinement of everybody thinking.
 - Failure to prepare is preparing to fail.
-

SHAKE THE BOTTLE BEFORE USE

↳ **Debajit Seal**
H.S. 1st year

—Hello! my friend, what do you see in my hands?

—There is a bottle in each of your hands, the left one labelled— “Shake before use” and the right one “Shake the bottle before use.”

—Can you find any distinction between these two directions?

—No. I find no difference in them.

—Do you know their significance?

—No.

Know you nothing? But you ought to know this painful but interesting incident which occurred in a small village. It happened in a poor family of a village. I shall paint a vivid picture of it before you. Few years ago Kamal Babu lived in a thatched house in a small village. He was a father of three children—Rahul, Madhu and Ram. The eldest son Rahul was the most favourite of his father. Rahul, too, was much devoted to his father. In merit, Rahul defeated all his class mates, and received a great favour of his teachers. He was brilliant in his class room as well as on the play-ground. But in health he was very poor. He was born sick. In spite of nourishing food his health gradually deteriorated. In figure he was quite tall. He was very sick but good looking. Only at the age of eighteen Rahul was suspected of suffering from pathosis. This news

struck his father like a thunderbolt. So he kept his son under proper treatment. But the doctor could not cure him of the disease. Rahul grew weaker and weaker day by day. Suddenly cholera broke out in the village. Rahul fell victim to it. So, Kamal Babu approached Dr. Biswas, a famous doctor of that locality, and put Rahul under his treatment. On seeing the patient, the doctor said—“This case is serious one, and if you follow properly my direction and use medicine accordingly, your son may come round. The doctor sent some powders and a bottle of mixture labelled at the foot, —“Shake before use.” Kamal Babu took himself the charge of nursing the patient. As he look the medicine from the bottle he saw the instruction in red letters—“Shake before use.” Accordingly he gave a few sharp jerks to the patient. The patient could some how bear them. But the second time when he was jerked, his weak heart ceased to beat and Rahul expired.

Next morning with a heavy heart Kamal Babu went to the doctor and told him that he had fully followed his direction, “Shake before use” and he had shaken his son quite well before using the medicine, but he expired. Hearing this, the doctor said, “It is the bottle containing medicine should be shaken and not the patient”.

After this incident the doctor began to label— “Shake the bottle before use.” □

- ❖ *The ability to learn faster than your competitors is the only sustainable competitive advantage.*
- ❖ *The past belongs to us but we do not belong to the past. We belong to the present. We are markers of the future.*
- ❖ *Productivity is being able to do things that you were never able to do before.*
- ❖ *Do the right thing for the right reason.*

DANGEROUS ANIMAL OF THE SEA SEA SNAKES

✍ Pranab Biswas

H. S. 1st year

All of the sea dwelling snakes about fifty species (or even more) are poisonous. All live in the warm water of the South Pacific, of the coasts of Australia, and Southern Asia and near many of the islands. One of these species, the yellow bellied sea snake sometimes appears off the Western Coasts of South and Central America. Sea snakes are usually most abundant in shallow coastal waters, and some species also wander into freshwater streams. A few species venture ashore to lay their eggs, but most kinds give birth to their young at sea.

A sea snake's body is greatly flattened from side to side and the tail even more. So, an adaptation to their aquatic life. Most sea snakes have scales that fit one against the other like bricks in a wall rather than overlapping. They must come to the surface for air, although they are believed to be able to remain submerged for an hour or longer. They can breathe while swimming as well as basking at the surface, as nostrils open on top of the head. No one knows how deep they can dive. Almost all sea snakes are helpless on land as they lack the broad, flat ventral scales that give land dwelling snakes traction on ground surfaces.

Sea snakes use their venom in killing prey. Usually their meal consists of fish, though some kinds will also eat shrimp or other animals. They are docile, but deadly at least some of them inject their venom, leaving wounds with multiple punctures. The venom is neurotoxin. Neurotoxins are 'nerve' poisons that spread rapidly and cause death by paralysis of respiratory mechanisms. The poison of some species is said to be more potent than a king cobra's. Like many other neurotoxins, it has a delayed effect. A person bitten by a sea snake should be kept in a hospital or under close medical attention for a day or longer as a collapse of respiratory mechanism due to paralysis can happen quickly.

During the breeding season thousands of sea snakes may collect in a particular area in the sea and mill at the surface. They are most aggressive at this time and therefore, should be avoided.

Some important sea snakes are :

Pelagic or Yellow-Bellied sea Snakes :

It is the only species that regularly inhabits the open sea. It floats much of the time at the surface. Large numbers of this species have been observed off the western coasts of tropical south and central America. Unlike other sea snakes, it never enters fresh or blackish waters the pelagic sea snake averages about two feet in length and reaches a maximum of four feet. Its body is eel like, tail compressed and dark brown or black above and bright yellow below. There are several other colour varieties. This snake's venom is one of the lowest in toxicity.

Hardwicke's sea snake :

It is one of the thick-bodied sea snakes. It averages to length of two feet and rarely three feet. It is yellowish green with broad dark bands that look bright on its tail. It has a broad head. This snake is common off the Philippines and southeastern Asia. Its venom is very potent.

Beaked sea snake :

It inhabits the shallow waters of bays, estuaries and rivers off Southeastern Asia. Its lower jaw has very small chin scale. It allows the snake to open its mouth wider in order to swallow large prey. It got its name from the scale covering the top of its snout that turns down forming a "beaked" profile. It grows on an average to a three feet long. The beaked sea snake is gray to greenish above and whitish below with distinct dark bands. It has one of

the most potent venoms of all poisonous snakes both on land or in the sea. The snake is abundant along heavily populated coasts, but it is not aggressive.

Annulated sea snake :

It is common in mangrove but also seen ten miles or more at sea. It is white to greenish with black cross bands, which do not encircle the body completely. It grows to a length of more than four feet, but some to six feet. Though its venom is not the most potent, many deaths occur annually because of its abundance near centres of population of the coasts of Southeastern Asia.

However, in the orient, some kinds are harvested as food, as they are prized delicacy. The hides of some are tanned for feather.

Yellow sea snake (Hydrophis Spiralis) :

It is believed to be the longest of the sea snakes. It grows to an average length of about five feet but known to exceed nine feet. It is a colourful snake in bright golden yellow, sometimes with a greenish tinge. Its belly is white. It has black rings that circle the body from head to tail. The yellow sea snake is generally found in relatively deep water, but it also comes to the surface to bask. Though its venom is not the most potent, several deaths resulting from its bite have been recorded. □

GREAT SAYINGS

- Success is not permanent and failure is not final. So never stop working after success and never stop trying after failure.
- Never regret yesterday. Life is in you today and you make your tomorrow.
—L. Ron Hubbard.
- In the fields of observation chance favours only the prepared mind.
—Louis Pasteur
- Whatever work you do, do it as perfectly as you can. That is the best service to the Divine in man.
—The Mother Teresa
- You cannot escape the responsibility of tomorrow by ending it today.
—Abraham Lincoln
- To be successful in life, forget the problems that you faced, but don't forget the lessons that those problems taught you.

Collected by : **Pranab Biswas**

GAMES AND SPIRITUAL HEALTH

Abhinandan Dutta

B.Com 1st year

We as young students work hard to do well in our examinations, but it is not good for us to spend all our time only in study. Amusement and past time are extremely necessary to make life happy and cheerful. A game is an amusement and past time. It strengthens the body and the mind. So we should cultivate the habit of taking physical exercise regularly. Games like football, cricket, volleyball and hockey strengthen the muscles, expand the lungs and make our body strong and fit. At the same time these games foster in us virtues of obedience and discipline. Games like chess and billiards teach us mental discipline, concentration and patience. Games teach us to take defeats and victories with equanimity. This is known as sportsmanship.

Swami Vivekananda once said that a person could spiritual development by playing football. By this statement he meant to say that besides making the mind and body strong, the game of football teaches us team spirit, obedience and discipline. All the players obey the captain of the team and each player has to realize that he must efface himself for

the good of his team and observe the rules of the game. All these qualities are essentials for the spiritual development of a person.

A healthy mind resides in a healthy body. By a healthy mind we understand a mind that always sees the bright side of things. A person with a healthy mind remains calm and composed in the face of dangers and difficulties. Mental discipline, concentration and patience are the precious qualities of a healthy mind. A disciplined person learns the values of moral codes of conduct.

Morality and ethics help in preparing us for a higher approach to life. A person with a disciplined minds act justly and honourably with utmost self-respect. Such a person puts faith in God and aspects defeats and difficulties with patience. This is the first step in spiritual development.

As in games so in life there are defeats and victories. Sorrows and happiness are both gifts from God. When we learn to accept this, as such we attain spiritual health and stand nearer to God. □

- ☞ How much weight and length of a Dinosaur?
 - 99.792 kg., 45.7m.
- ☞ Which country has most mobile phones?
 - China, 398,000,000.
- ☞ Which is the highest and lowest life expectancy country?
 - Highest : Japan, 82 years.
 - Lowest : Switzerland, 32.5 years.
- ☞ What is the highest earning dance films?
 - Saturday night fever, 285.4\$ million.
- ☞ What is the highest earnings films?
 - Titanic, 1845\$ million, 1997.
- ☞ Which is the biggest island in India?
 - Sundarban island (WB).

Quiz

Rintu Biswas

H. S. 1st year

- ☞ Who built first medical in the world?
 - King Ashok Maurya.
- ☞ Which is the costly book in the world?
 - Kokedos Atlantikus, its size 18"x24"
- ☞ Which is the costly pen in the world?
 - Made by Mobla companies pen, London. It is made by gold and it contains 4810 pieces small diamond and its cost 35 lacs.
- ☞ Which is the last song of Rabindra Nath Tagore?
 - "HE NUTAN DEKHA DE"

Computer Virus

Amit Roy
B.Com 2nd year

Computer has occupied almost all spheres of life over the last few years. When virus started intruding the system and spoiled it, the computer revolution got a major shock. The basic purpose of the virus is to destroy the operational mechanism. A computer virus is a program that infects other program either by destroying or modifying them and it also spreads. A computer virus has four characteristics.

1. It is a set of computer instruction
2. It is deliberately created.
3. It propagates lost program.
4. It causes damage or spoils the operational mechanism.

A computer virus engages itself in doing unwanted things like deleting files, forming two types of computer virus.

1. Resident virus.
2. Non Resident virus.

Resident virus on execution install their code in the memory and spread or infect other program from there. And non-resident virus do not install themselves in memory but spread when an infected program is run.

Measures should be taken. In spite of that if there is still an attack, experts should be consulted or virus cleaning program can be used. □

RED CARPET

Rikh Roy
B.Com 3rd year

The world we live in is like a round shape pot which though seems to be heavy but its emptiness puts a lot of noise when we put our ears into it and have a clear observation of it.

Without any further delay lets take you to its broad cast. Do you know still there are many people who don't even have the benefit to take meal twice a day. But that doesn't matter to any people in general who live their life in happiness and enjoyment taking the benefits of all the luxurious items and availing all other benefits. But we never think of them, we never try to help them. We always

talk that we need development of the country but we never think that how we can find the way to development. Many of the children in the rural areas does not get the opportunity to get them educated. If we think deep into the matter, we can itself some the problem of under development and raise the development rate of the country in all aspects.

Let make a regular habit to pay taxes in time without exading it. And also try not to allow any one it. This is the only way to development of the future of the country. □

Why was the great wall of China built ?

✍ **Bikash Baruah**

T.D.C. 1st year

If you owned a certain piece of territory and wanted to prevent outsiders, from entering, wouldn't you think of building a wall around it? In ancient times in China such walls were built around entire cities to protect them from invansion.

About the year 221 B.C. a great emperor united different part of China into an empire. His name was Shih Huang Ti. But North of his empire there lived barbaric wanderers of the desert lands and he felt they were a danger to his new empire. So he ordered that a be built so long and so high that all the northern provinces of China would be protected.

The great wall which was truly a tremendous project, was completed only in 15 years. Since that

time it has been extended, rebuilt many times, and destroyed in part. But despite that, much of it still stands.

Did the emperor accomplish his goal with the great wall? Unfortunately no. It simly wasn't too good a way of preventing the barbarians from invading China the barbarians (or Mongols), wandered back and forth across these broken down parts. The Chinese farmers would plant crops beyond the wall.

The great wall of China is the longest wall in the world. The wall's height ranges from 4 to 9 metres and along the top runs a 4 metre wide roadway. □

WOMEN EMPOWERMENT

✍ **Saurav Paul**

H.S. 1st year

"Women is God's best creation."

Rabindranath Tagore

A woman adds beauty, grace and charm to every aspect of life. Sadly enough, she has been neglected and her virtues glossed over by the predominantly males society. To quote Miss Universe, 1994, Susmita Sen, "Women in India have now become more aware of their rights as individuals and are now opting for higher positions at work." This is the stage at which women have reached today—thanks to their struggle for equality.

Eight of March is celebrated every year as the International Women's Day. It shows that the woman of today has come of age and wants to lead a dignified life of quality with men. Women like Indira Gandhi, Margarat Thatcher, Kalpana Chaula etc. and their contribution have left a permanent imprint

on the history of the present century. Women are no longer frail and are aware enough to deal with any situation competently. They are fully capable of articulating their hopes and aspirations whether it is ruling a country, scaling Mt. Everest, flying in space etc. It reminds us of Lord Byron, who once said—

"There is a tide in the affairs of women, God knows nowhere"?

Women must be allowed to express and assert their identity and actively participate in all spheres of activity.

But, along with this, the education at level of all women must be upgraded. They must be made aware of their duties, rights and responsibilities. We can no longer afford to dismiss remarks as, "Oh! She is just a women". For this, all derogatory references to women and glorification of their so called virtues must be deleted folklore. Once this is done, the world will certainly be a better place to live in. □

A MORAL STORY

↳ Anamika Barman

B.Com 3rd year

A business tycoon was growing old and knew it was time to choose a successor to take over the business. Instead of choosing one of his directors or his children, he decided to do something different.

He called all the young executives in his company together. "It is time for me to step down and choose the next CEO", he said. "I have decided to choose one of you."

The young executives were shocked, but the boss continued. "I am going to give each one of you a seed today, a very special seed. I want you to plant the seed, water it, and come back here one year from today with what you have grown from the seed I have given you. I will then judge the plants that you bring, and the one I choose will be the next CEO."

One man, named Alok, was there that day and he, like the others, received a seed. He went home and excitedly, told his wife the story. She helped him get a pot, soil and compost and he planted the seed. Every day, he would water it and watch to see if it had grown.

After about three weeks, some of the other executives began to talk about their seeds and the plants that were beginning to grow. Alok kept checking his seed, but nothing ever grew. Three weeks, four weeks, five weeks went by, still nothing. By now, others were talking about their plants, but Alok didn't have a plant and he left like a failure.

Six months went by—still nothing in the Alok's pot. He just knew he had killed his seed. Everyone else had trees and tall plants, but he had nothing. However, Alok didn't say anything to his colleagues. He just kept watering and fertilizing the soil, he so wanted the seed to grow.

A year finally went by and all the young executives of the company brought their plants to the CEO for inspection. Alok told his wife that he wasn't going to take an empty pot. But she asked him to be honest about what happened.

It was going to be the most embarrassing moment in Alok's life, but he knew his wife was right. He took his empty pot to the conference room. When Alok arrived, he was amazed at the variety of plants grown by the other executives. They were beautiful—in all shapes and sizes. Alok put his empty pot on the floor and many of his colleagues laughed. A few felt sorry for him.

When the CEO arrived, he surveyed the room and greeted his young executives. Alok just tried to hide in the back.

"My God, what great plants, trees, and flowers you have grown", said the CEO. "Today one of you will be appointed as the next CEO!"

All of a sudden, the CEO spotted Alok at the back of the room with his empty pot. The CEO asked Alok to come to the front. Alok was terrified. He thought, "The CEO knows I am a failure! May be he will have me fired!"

When Alok got to the front, the CEO asked him what had happened to his seed. Alok told him the story. The CEO asked everyone to sit down except Alok. He looked at Alok, and then announced to the young executives, "Here is your next chief Executive! His name is Alok!"

Alok couldn't believe it. He couldn't even grow his seed. How could he be the new CEO, the other said.

Then the CEO said, "One year ago today, I gave everyone in this room a seed. I told you to take the seed, plant it, water it, and bring it back to me today. But I gave you all boiled seeds; they were dead, it was not possible for them to grow. All of you, except Alok, have brought me trees and plants and flowers. When you found that the seed would not grow, you substituted another seed for the one I gave you. Alok as the only one with the courage and honesty to bring me a pot with my seed in it. Therefore, he is the one who will be the new Chief Executive!"

"The fragrance of flowers spreads only in the direction of the wind. But the goodness of a person spreads in all directions."
Chanakya

The Tulip Bubble

✍️ **Shrabani Paul**

H. S. 2nd year

Much has been made of the tech stock bubble bursting over the last few years and so do I suppose. But as we study behavioural finance we see that this is a phenomenon not peculiar to our time period or even our culture.

In 1593, events were put in motion in Holland that led to one of the most spectacular get rich quick beings in history. A Vienna botany professor bought a collection of unusual bulbs to Holland that had originated in Turkey. Over the next decade, the tulip became a popular but expensive item in Dutch gardens. The novelty of the new flowers made it widely sought after and therefore fairly priced. After a time, the tulips contracted a non fatal virus known as mosaic, which don't kill the tulip population but altered them causing flames of colour to appear upon the petals.

The 'Tulip mania' has set in. Tulip, ever already selling at a premium, began to rise accordingly to how their virus alterations are valued or desired. Everyone began to deal in bulbs, essentially speculating on the tulip market, which had no limits. The true bulb buyers began to fill up inventories for the growing season, depleting the supply further and increasing scarcity and demand. Soon prices were rising so fast and high that people were trading their land, life savings, and anything else that could liquidate to get more tulip bulbs. Many Dutch insisted on importing the tulips and that gave a truly—fold increase in value in one month.

It is readily apparent that comparison can be made between this historical event and those we have experienced in the tech bubble. How do investors avoid the down of past mistakes. The answer is—we become investors and not speculators.

DO YOU KNOW ?

✍️ **Amit Roy**

T.D.C. 2nd year

- ☞ Turmeric was also used as a perfume in biblican times.
- ☞ White bear is another name of the polar bear.
- ☞ Anti-atlas is a mountain range in Morocco.
- ☞ XFII is the asteroid which can hit the earth in the year 2028.
- ☞ An elephant's tooth can weight up to 3 kilograms.
- ☞ A dog was once the king of Norway for three years during the 11th century AD.

Hill that changes colour

✍️ **Shrabani Paul**

H. S. 2nd year

The Ayers rock—the largest solitary stone in the world is the single hill in the world that changes its colour everyday and in every season. It is 440 km southeast of Alice Springs in Australia. The rock is 338 m high and 10 km wide at its base. The caves at the bottom of the rock contain paintings and carvings made perhaps by the primitive man.

The hill was discovered by an English traveller W.G. Goose in 1873. Those days Henry Ayers was the prime minister of South Australia, hence this rock was named after him.

Normally this hill is red in colour. The spectacular changes in its colour secure during sunrise and sunset. When the sun rays falls on it in the morning it seems as if the entire hill is an fire. While at sunset violet shadow falls on the hill making it wonderful to view at.

There is nothing magical or supernatural about it. The structure of the rock is such that it changes colours according to the change in weather and angle of the sun. This hill is made of sandstone which is also called conglomerate. At time of sunrises sunsets the sun rays have are of orange and red colour, because the other colours are scattered most by the dust particular present in the atmosphere. And so during the morning and the evening this hill appears to orange or red due to the predominance of the colours in the sun rays, and the special structure of the sandstone of the rock. During midday other colours are also present in the sunrays and hence it changes its colour accordingly.

The Australian government has set up the Mount Olga National Park near the hill and thousands of tourists gather them to see the rock and also the animals like Wallabies, Kangaroos and bandicoots. □

Some truths of life

✍️ **Anamika Modak**

B.Com 2nd year

- A person who asks a question is a fool for five minutes and one who does not remains a fool forever.
- The only place where success comes before work is the dictionary.
- When you speak the truth, there is no need to remember it.
- Speaking without thinking is shooting without taking aim.
- If you want to be a success then display enough courage to welcome failures.
- Agreements get better results than arguments.

English and American English : A Distinction

✍ Arvish Roy

H. S. 2nd year

The English language was brought to America by the English colonists who sailed for America in the 17th century. It was, therefore, the language spoken in England at that time was the language which Shakespeare, Milton and Bacon spoke. More than three centuries have passed since the first settlement of the colonist and English has changed considerably in vocabulary, phrasing, structure, pronunciation and spelling. American English has also developed new elements in vocabulary, pronunciation and spelling. Thus the language of America is not identical with that of England and there is a difference between 'King's English' and what has been called the 'President's English'.

One reasons why American English differs from English is that may old senses of words and phrases, old pronunciation which have disappeared in English since the seventeenth century have been retained in the United States. Some existing of older English expression 'afear'd' (afraid), 'bug' (insect), 'gotten' (as the past participle of get).

The American pronunciation preserves the flat 'a' sound in words like fast, path, grass, dance, half, etc. Like the 'a' in these words in English it is pronounced like the 'a' in 'father'. There are other differences between American and English

pronunciation. The American pronounce 'either' and 'neither' with the vowel of 'teeth' or 'beneath' while the English pronounce them with an initial diphthong (ai). Unlike the English the American don't say 'secret'ry' or 'necess'ry'.

The difference between British English and American English appears in spelling also. The American write 'labor', honor', 'color' and many other words without the 'u' of the English 'labour', honour', 'colour' etc. They substitute 'er' for 're' in a number of words. So that they write, 'center', 'theater' etc. instead of 'centre', 'theatre'. These differences are hardly taken notice of, partly because some of these American English are now common in England.

Whatever be the differences between English it is to be admitted that the American English has also almost lost its old capacity for word making and in pronunciation and spelling it has become too very ornamental but yet very uncomfortable. The business of the English in England is to follow what happens in the United States. But from the things as they stand today American English seems to be better than English on all counts. It is clearer, more rational and colloquial and above all more charming than the artificial standard English. □

-
- *We would accomplish many more things if we did not think of them as impossible.*
 - *Winning is a event, being a winner is a spirit.*
 - *Learning is not compulsory.....neither is survival.*
 - *The best way to succeed in life is to act on the advice we give to others.*
 - *It is the little things that makes a big difference.*
 - *Never hesitate to steal a good idea.*
 - *It usually takes a long time to find a shorter way.*
-

Power of Public Opinion

by Khusboo Roy

H. S. 1st year

Gone are the days of tyrant kings and their outraged subjects. Gone are the days when the despots ruled ruthlessly and the common man cursed their fate. Those rulers enjoyed all the good things of life and considered themselves to be destined to rule over others. Power was monopoly for them. Those ruled were deprived of basic necessities of life. They were not even considered as human beings. The common people were deprived of all pleasures and opportunities. We learn from history how the power hungry rulers oppressed their own people when they demanded the minimum requirements of life.

But of late, things have started to take different shape. The common people have started to establish their rights to live and to enjoy like any other human being much to the displeasure of the ruling class. In fact democracy is the main cause of the upliftment of the backward and downtrodden classes of the society and rendering equal opportunities to all irrespective of caste, colour, creed etc. For the survival of the system of

democracy in a country like India there is a need for the government to take in to account the opinion of the people and thus impact equal importance to all. Therefore one essential element of democracy is public opinion—its moulding and expression. Because, democracy means rule of a political party. Every political party takes the help of public opinion to execute its policies for wide publicity. Otherwise no party can hope to win in the elections if the public opinion goes against a particular party.

Public opinion generally means the opinion of the people. In democracy, public opinion means that it is an impartial opinion accepted by most of the people for the common welfare of the public.

Since the democratic government is formed by electing representatives of the people, therefore, the public must always remain alert so that the country's administration is carried on for the good of the people. They must always keenly observe the working of their representatives. It is said that an alert and intelligent public opinion is the first and primary thing in democracy. □

- ❖ *Success does not consist in never mistakes, but in never making them a second time.*
- ❖ *Future belongs to those who see possibilities before they become obvious.*
- ❖ *Who has never tasted what is bitter does not know what is sweet.*
- ❖ *Action springs not from thought, but from a readiness for responsibility.*
- ❖ *Wisdom is learning what to overlook.*
- ❖ *Do what you can, with what you have, where you are.*
- ❖ *We must always manage so that we do well in bad times.*

Can students help their country ? Sure, they can !

Khusboo Roy
H. S. 1st year

It's a hot day, we go out and find a small boy in torn and uttered state begging for alms. We want to help; but we don't. We move on to find a young girl being teased by onlookers We again want to help. But yet again we move on without coming to her aid. Sounds familiar isn't it ? This would not have been the case if we were socially aware and less self centered.

The problems of our little country may seem insurmountable but there's a lot we can do to alleviate them. If we think that just by throwing a few coins at a beggar we have made our contribution then we should think again. The problems of our country are much bigger than we can even think of. The three major problems are illiteracy, population and poverty. Other than this, we have corruption, child labour, environmental pollution, laziness, unemployment, hunger, violence etc.

It is true we cannot become Mother Teresa in one day, but we can contribute to our country's progress if we resolve to do so.

Charity begins at home. Keeping this and the problems of our country in mind we may start with teaching of the children of our servants and maids, little things that we know. And for that matter we can even assemble the little boys working in the nearby tea-stalls and some other small children and two or three students can teach them to read and write. All this may seem very little to us, but truly it would be a great contribution. India desperately needs literate citizens. Literacy does not mean knowing A to Z or of Shakespeare's play or doing Ph.D. in nuclear physics, it means just knowing how to read and write. Small things can help a lot, we just need to make a beginning. □

☞ Which is the longest life span?

- Quahog (marine clam) 200 years.

☞ Which is the longest big cat?

- Royal Bengal Tiger, 330 cm.

☞ Who is top to cleverest?

- (i) Human. (ii) Chimpanzee. (iii) Gorilla.
- (iv) Orang-utan (v) Baboon (vi) Gibbon
- (vii) Monkey (viii) Small toothed whale (ix) Dolphin
- (x) Elephant.

☞ Which is the biggest elephant?

- African elephant, 7 tonnes.

☞ Which is the longest bird?

- Ostrich, height 2.74m, weight 156.5 kg. Its eggs weight 2.35 kg.

☞ How many species of snakes in the world?

- 2978.

☞ Where is most pets, dogs and cats contain?

- U.S.A.

Quiz

Rintu Biswas
H. S. 1st year

Global Warming

✍ Shrabani Paul

H. S. 2nd year

The emerging global problem which the world is facing in the present scenario is the Global Warming. It is a man-made problem which is now all set posing a threat to the very existence of human life.

Global Warming may be defined as an change in the temperature of the earth's atmosphere due to green house gases which has further increased on the climate and finally harming the key support system of the earth. The green house gases maintain the earth's energy balance and make it habitable. Under normal conditions these gases make a protective layer covering the earth and infra red radiation emitted back from the earth's surface. The increase in concentration of its causes Global Warming that takes place due to the increased trapping of the heat radiated.

A recent report published by the IPCC (International Panel on Climate Change), the body that advisers the U.N. on the matters of atmosphere

has reported that—

- i) Temperature world wide will rise 1 to 3.5 degree centigrade by 2100.
- ii) Sea level will rise above 50 cm by 2100 which is 25% less than the group had forecast in 1990.
- iii) Higher temperature will lead to sever draught and flood in various regions.

The first major step for the prevention of Global Warming was taken on the Earth Summit, 1992. The core of the treaty at the summit stated, "The ultimate objective is to achieve stabilization of green house concentration at the level that would prevent dangerous anthropogenic interference with climate system."

Global Warming is a major problem world wide which could be reduced to some extant by large afforestation programmes and decreasing the emission of CO_2 etc. □

A RECIPE FOR TOGETHERNESS

Ingredients :

Love — 3 cups, Understanding — 1 cups
Kindness — 1 cup, Humility — 1 cup,
Feelings — 3 cups, Forgiveness — 1 cup,
Faithfulness — 3 cups, Patience — 1 cup.

Procedure :

Mix 3 cups of love and 3 cups of faithfulness in a non sticky pan that slowly until the anger has evaporated, now add 1 cup of understanding while stirring it with a large spoon and allow it to cool down in room temperature. Slowly add all the 3 cups of feelings while mixing. Add 1 cup of kindness into the pan. Heat it and allow it to settle down. Then pour out the upper layer of pride, put forgiveness, humour patience and humility into a blender and liquidize it at a high speed. And bake the mixture for atleast 40-45 mins. serve a big heeping topped with a smile. □□

FASHION

✍ **Bijendra Prasad**

B.Com 1st year

Now-a-days fashion is becoming popular among school and college students. Nobody is untouched with fashion. Even a boy or a girl of standard II and III changes his life style and starts behaving like a model. And it is because of fashion shows on T.V. & outside. The only motive behind this fashion shows is to bring the latest trends in front of people. Fashion of a person not only means latest design of cloths, hair cut, but the whole personality reflects fashion. Way of talking, behaving with juniors, elders and also with teachers, everything included in fashion. But the new generation has some misconception about the fashion. They only give importance to their cloths, hair cut etc. By adopting western culture they are unknowing losing their culture. Culture is the identity of a person. A Person can be known through his identity (culture). But does 'FASHION' only means good looking?

Fashion is something from which nobody is separated. Girls are also similarly affected as boys. According to me fashion should be adopted by every body but in the sense of gaining something, not at the risk of his or her study. Because study is something from which you can gain something in every step of your life but fashion will give you nothing except a few moment full of pleasure. As a student they should give first priority to their study and then fashion. The students have to mix up both fashion and study in such a ratio that nothing will close by them.

So adopt fashion but not forgetting about studies. Now its time to freshened up your mind and to choose study which will give you a better future or only fashion from which you will gain nothing but lose your study. □

WEIGHT PROBLEM

✍ **Amit Roy**

T.D.C. 2nd year

A vegetable vendor went to a village headman with a problem.

"Sir, the woman who sells me butter has been cheating me", he complained, "I've just discovered that every time I buy a kilo, it is at least a hundred grams less. Please punish her and make her pay up."

The milkmaid in question was called for. "This man says you have been cheating him," the

headman charged the lady, "What do you have to say for yourself?" Replied the lady, innocently, "Sir, I'm not sure what he means. I have been buying a kilo of vegetables everyday from this very gentleman for years. All I do is weigh my butter against his kilo of vegetables. Did I do wrong?"

The headman laughed hearing at the lady's intelligence and punished the real culprit, the vegetable vendor. □

INDIA TODAY

✍ Bijendra Prasad

B.Com 1st year

India was under the british rule for 200 years. Only a handfull of british controlled over 80 crore Indians. It only became possible because they use the 'divide and rule policy'. But at last India got freedom on 15th August, 1947. Mahatma Gandhi, Bhagat Sing and his friends contributed a lot for the freedom of 'Sone ki chiriya' (India). But today after 60 years of Independence, India stands on the same stage as before independence. The state is still not fully independent or you can say free.

Now-a-days, communal riots. Bomb blasts, accident etc. become a normal news. Each and every person living here are living under a complete terror. Here if a person goes out side, you can't be sure that he will return home safely. Even in the residential area people are not secured. This is only because of terror/fear. Now a days terrorist activities are at the top. News are full of their activities.

Who are they? What are their motive? What they want? Nobody knows, but we can say that they are the persons as we are. They don't belong to any cast, religion. Their feeling of pain, emotions are totally destroyed. They are only trained to spread terror among people. No one is safe in his own country.

There the government can play a major role in controlling the terrorist. One of the simple way is by generating employment opportunity. Because more than 50% people are attached with terrorism because only by doing this, their family members fed up and can fulfil the basic needs.

Now its time to wake up. The government and the people of the state must contribute towards the prosperity of the state. Because nobody knows how more innocent people will die.

Every body wants a peaceful India. But God knows when this dream will be in reality! □

Do you Know ?

✍ Bijendra Prasad

B.Com 1st year

- ☞ Why are the policemen strong ?
 - Because they can hold up the traffic with just one hand.
- ☞ What did one magnet say to another magnet?
 - I find you very attractive.
- ☞ Why was the thief caught when he stole a case of watches?
 - Because he took so much time.
- ☞ What happened when the wheel was invented?
 - It caused a revolution.
- ☞ What is the best way to stop milk from going bad?
 - Drink it.
- ☞ If a girl slaps somebody, what is it called.
 - Mis(s) handlivs.
- ☞ Who was the fastest runner in all history?
 - Adam, because he came first in the human race.
- ☞ Why artists never have short of money?
 - Because they always can draw a cheque.
- ☞ What is the difference between music maker and a corpse?
 - One composes and other decomposes.
- ☞ What would you call a person having only one hair on his head.
 - Iqbal.

FACTS ABOUT TOURISM

✍ **Shruti Sarma**
B.Com 2nd year

- Air India started a Tourism Cell in 1950.
- Assam State Department of Tourism started in 1958.
- Directorate of Tourism formed in 1959.
- Tourist office at Kaziranga National Park opened in December, 1962.
- National Tourism Policy formed in 1959.
- State Tourism Policy modified in 1987.
- Foreigners desired to visit Assam have to obtain—Restricted Area Permit from the Ministry of Home Government of India.
- Majuli—The largest river island in the world in the midst of the river Brahmaputra and is the center of Vaishnavite culture.
- W.T.O stands for—World Tourism Organisation.
- Tourism sector declared as an industry—6th November, 1987.

Distances of some important tourist spots from Guwahati :

Potasali Eco Camp	: 173 km
Orang	: 150 km
Jatinga	: 364 km
Bhairabkunda	: 137 km
Madankamdev	: 35 km
Batadraba Satra	: 134 km
Hajo	: 35 km
Majuli	: 326 km
Suryapahar (Goalpara)	: 162 km

Tawang (Arunachal)	: 532 km
Bhalukpung	: 250 km
Halflong	: 355 km
Kaziranga	: 217 km
Shillong	: 100 km
Itanagar	: 420 km
Gangtak (Sikkim)	: 624 km
Tezpur	: 181 km
Lumding	: 221 km
Sibsagar	: 369 km
Manas	: 176 km
Pabitora	: 65 km
Chandubi	: 64 km
Dibru-Saikhowa	: 490 km.

Important wildlife sanctuary in Assam :

Kaziranga, Manas, Orang, Pobitora, Dibru-Saikhowa, Nameri, Chakrasila Wildlife Sanctuary, Burapahar Wildlife Sanctuary, Pani Dihing Birds Sanctuary.

Important spots in and around Guwahati :

Kamakhya Temple, Bhubaneswari Mandir, Nabagraha Mandir, Chatrakar Devalaya, Ugratarra Devalaya, Basistha Mandir, Geeta Mandir, Sukleswar Siva Mandir, Dol Govinda Mandir (North Guwahati), Manikorneswar (North Guwahati), Ashwaktanta Dirgheswari Mandir (North Guwahati), Auniati Satra (North Guwahati), Umananda Temple (in the midst of river Brahmaputra). □

A complete and generous education is that which fits a man to perform justly, skillfully and magnanimously all the offices both public and private of peace and war.

—Milton

SWITZERLAND OF INDIA : SHILLONG

✍ **Shruti Sarma**
B.Com 2nd year

One has truly called Shillong, capital of Meghalaya as Switzerland of India. Meghalaya or abode of clouds is a real home of hills, marvellous waterfalls, springs, etc. Rarest of the rare species can be found here. Shillong is also the place for various festivals. Ka Pomblang Nongkremis celebrated with great joy. This five days festival is annually celebrated for showing gratitude to God for good harvest, peace and prosperity. Various places for sight seeing includes :

Word's Lake, Botanical Garden, Lady Hydari Park, Shillong Peak, Golf Course, Elephant Falls, Seven Sister Falls, etc.

A few kilometers away Cherapunji, the Land of Rain is situated. It receives the highest rainfall

throughout the year in the world. Shillong is heaven for cave adventures and trekkers. Meghalaya has the largest number of caves in the world.

For tourist, accommodation is available from luxury to budget.

Transport and communication :

- 1) Air : Nearest airport is Umroi at 31 kms.
- 2) Rail : Nearest railhead is Guwahati.
- 3) Road : Shillong is connected by National Highway with Kolkatta (1194 kms) and Guwahati (103 kms).

Shillong is truly another heaven on earth and paradise for tourist. □

A CALL CONFUSION !

✍ **Rishab Agarwal**
B.Com 1st year

Caller from Taiwan : Hello, can I speak to Annie Wan?

Operator : Yes, you can speak to me.

Caller : No, I want to speak to Annie Wan !

Operator : Yes, I understand you want to speak to anyone. You can speak to me. Who is this ?

Caller : I'm Sam Wan and I need to talk to Annie Wan! It's urgent.

Operator : I know you are someone and you want to talk to anyone ! But what's this urgent matter about ?

Caller : Well, just tell my sister Annie Wan that our brother Noe Wan was met with an accident. Noe Wan got injured and now Noe Wan is being sent to hospital. Right now. Avery Wan is on his way to the hospital.

Operator : Look if no one is injured and no one was sent to the hospital, then the accident is n't an urgent matter ! You may find this hilarious, but I don't have time for this !

Caller : You are so rude ! Who are you.

Operator : I'm Saw Ree.

Caller : Yes ! You should be sorry. Now give me your name !!

Operator : That's what I said. I'm Saw Ree. □

Bhupen Hazarika is a Stalwart in the Annals of India's Cultural Heritage Today

✍️ **Rinku Kumar Das**

Employee

K. C. Das Commerce College

A multifaceted genius, he is a good poet, music composer, singer, actor, journalist, author and film-maker of the very highest repute. He is the only living pioneer of Assam's film industry in the Northeast and has been therefore, rightly hailed as the uncrowned king of North-Eastern India cultural world.

Education

Bhupen Hazarika was born in 1926, in Sadiya, Assam. An extremely academically prolific person, he did his Inter (Arts) in Guwahati in 1942, and went on to Banaras Hindu University to complete his B.A. in 1944 and his M.A. in Political Science in 1946.

Soon after, he left for New York, USA where he lived for five years and received his doctorate (Ph.D) in Mass Communication from Columbia University. He also received the Lisle Fellowship from Chicago University, USA to study the use of educational project development through cinema.

Achievement in cinema

Bhupen Hazarika is ranked amongst the leading film makers of the nation.

He is probably the only living pioneer who is solely responsible for placing the fledging Assamese cinema on the all India and on the world cinema map. He has been the only person in the past 40 years to propagate the better cinema movement and has integrated all the seven north-eastern states, including tribal culture, through the medium of cinema. His remarkable popularity brought him to the Legislative Assembly as an independent member between 1967 to 1972, where he was solely responsible for installing the first state owned film studio of its kind ever, in India in Guwahati, Assam.

Bhupen Hazarika begun his career in films as a child actor in the second talkie film to be made in the pioneering years of 1939 in the film *Indramalati*.

He has produced and directed, composed music and song for the Assamese language films *Era Bator Sur* in 1956, *Shakuntala* in 1960, *Pratidhwani* in 1964, *Lotighoti* in 1967, *Chick Mick Bijuli* in 1971, *Mon Projapati* in 1978, *Swikarokti* 1986, *Siraj* in 1988. He also directed, composed music and song for *Mahut Bandhure* in 1958. He produced, directed and composed music for Arunachal Pradesh first Hindi feature film in colour *Mera Dharam Meri Maa* in 1977. He directed a colour documentary for the Arunachal Pradesh Government on Tribal folk songs and dances entitled. *For Whom the Sun Shines* in 1974.

He produced and directed a documentary. *Emuthi Sular Khaini* based on the co-operative movement for the Govt. of Assam entirely in the format of lyrics. He produced and directed a half-hour documentary for Calcutta Doordarshan Kendra in 1977 on the folk songs and dances of northeast India entitled. Through melody and rhythm. He produced and composed music for five reeler colour documentary to promote tourism for the Govt. of Assam in 1981. He produced and composed music for the internationally famous award winning Hindi feature film *Ek Pal* in 1986, directed by Kalpana Lajmi, starring Shabana Azmi, Nasiruddin Shah, Faroque Shaikh. He produced and composed the music for the extremely popular television serial *Lohit Kinare*. Directed by Kalapana Lajmi, based on famous short stories of Assam for the prime time National Network in 1988. He has been the executive producer, music composer for the recent award

winning film in Hindi *Rudaali* starring Dimple Kapadia, Raj Babbar, Amajd Khan and Rakhi.

He has won the President's National Award for the best film maker thrice; for *Shakuntala*, *Pratidhawani* and *Loti Ghoti* in 1960, 1964 and 1967 respectively. He won the Arunachal Pradesh Government Gold Medal in 1977 for his outstanding contribution towards Tribal Welfare, and Upliftment of Tribal Culture through cinema and music. He also won the National Award as best music composer in India in 1977 for the Assamese film *Chameli Memsaab*.

He was the Executive Council member of the Children Film Society (NCYP) headed by Mrs. Jaya Batchan. He is the member of the Board of Trustees for the poor Artists Welfare Fund, Government of India. He was the Chairman of the Jury of the National Film Awards in 1985 and was a jury member several times from 1958 to 1990. He is at present also on the Governing Council for policy making decisions for the Film and Television Institute, Government of India, Pune.

Bhupen Hazarika was also a member of P. C. Joshi Committee appointed by the Information Ministry for revitalizing software programming through television for the coming 21st century.

He has rendered music, written lyrics and sung for numerous Assamese, Bengali and Hindi films from 1930 to the 1990. Bhupen Hazarika has scored music and sung for the highest number of Assamese films made in the past 40 years.

He has directed music in outstanding Bengali films, such as *Jiban Trishna*, *Jonakir Alo*, *Mahut Banhure*, *Kari o Kamal*, *Asamapta*, *Ekhane Pinjar*, *Dampati*, *Chameli Memsaab*, *Dui Bechara*, and Hindi films like *Arop*, *Ek Pal*, and *Rudaali*. He has in 1995 given music for *Saj Paranjyep* Hindi feature film *Papiha* and Bimal Dutt's Hindi feature film *Pratimurti*.

In 1996 he has composed music for Plus Channel Hindi feature film *Mill Gayee Manzil Mujhe*. Directed by Lekh Tandon starring Meenakshi Sheshadri.

The Gramophone Company of India bestowed on him the Gold Disc for his outstanding contribution towards Indian Music in 1978.

In 1979 and 1980 he won the Ritwick Ghatak Award as best music directors for two theatre plays *Mohua Sundari* and *Nagini Kanyar Kahini*.

In 1987 he was conferred the National Citizen Award at New Delhi for his outstanding excellence in music.

The Government of Assam bestowed its highest award the Shankar Dev Award. In 1987 for his contribution to Assam culture.

Sangeet Natak Academy—New Delhi awarded him in 1987 for his outstanding contribution towards Indian music.

In 1993, he was honoured India Oscar. The Dadasaheb Phalke Award. For his lifetimes contribution to development of Indian cinema.

In 1993, he was conferred as the first Indian music Director for best music Internationally for the film *Rudaali* at the Asia Pacific International Film Festival at Japan.

In 1999, he has been appointed by the Honourable President of India as the Chairman of Sangeet Natak Akademi for a period of five years.

In 2001, he was honoured by the Government of India with the Padma Bhushan, one of the highest civilian award and he was given the Lata Mangeshkar Award for his overall contribution in music by the Madhya Pradesh Government.

In November 2001, he was honoured with the Doctor of Philosophy (Honoris Causa) from the Tezpur University.

In 2003, Dr. Bhupen Hazarika has been appointed the member of the Prasar Bharati Board, Ministry of Information & Broadcasting, Government of India.

Bhupen Hazarika is one of the only forces in India today who is a true exponent of National Integration, expressed wonderfully through a variety of media. □

How to face the Group Discussion (G.D.) and Personal Interview (P.I) ? Or How to crack the talk show ?

✍️ Shruti Sharma

B.Com 2nd year

We have worked our guts out, sat for a grueling two and half hour exam, and finally got that call from our dream B-Schools. What stand between me and the seat in one of the Indian Institute of Management (IIMS) is the Group Discussion (G.D) and Personal Interview (P.I). These two hurdles may be far away, but it will pay to start preparing oneself for them right from now.

Usually, candidates are so preoccupied with doing well in the written exam that Group Discussion and Personal Interview are ignored till its too late. But experts warn that this may be the wrong strategy. According to V. Vishwanath, academic head of 'Erudicate Educational Centre Pvt. Ltd.', a Kolkata based CAT coaching Institute, "Read whatever you can by your hands and be well-versed with the happenings around you. It is an ongoing process and one should not wait until the call to start preparing. Expanding one's knowledge base will be helpful in any field."

Both in the G. D. and the P. I, it is important to turn up looking smartly groomed. One's body language and communication skill are also important. Aspirants, especially those not from English medium institutions, need to pay special attention to their spoken English and diction and enrol in speech classes for improvement.

What to Read Extensively ?

For Group Discussion, a candidate should prepare by reading business and current affairs magazine and also reading atleast two different newspapers everyday. Increasing your knowledge base will help us to hold forth on a variety of topics.

What from of study circles are required ?

According to V. Vishwanath, "One can form study circles and practice mock Group Discussion on diverse topics." After each discussions, we must, as a group, analyse one another individually and suggest areas for improvement. This way, we will also get exposed to our fellow aspirants perspectives and broaden our thought process. It also helps to listen, to see and see various debate programmes on television like 'Hard Talk', 'We the People', 'The talk show by Barkha Dutt' and 'The Devils Advocate'.

How to broaden one's knowledge spectrum ?

Group Discussion topics can be varied and usually fall in the category of abstract cases, or controversial issue. One has to be prepared for all kinds of eventualities and hence its important to be well-read in order to be able to speak logically and intelligibly on any topic.

We can practise talking in front of a mirror and try talking on a wide range of issue. We could also enrol for coaching to improve oneself in this vital area of our bid for the Indian Institute of Management (IITMs). These classes record individual sessions and give us a feedback on where we are going wrong.

How to strike a balance ?

During Group Discussion, make sure that we don't try to dominate the conversation. At the same time, it is also important to make oneself heard and be assertive. Management is essentially about leadership. The trick is to be a moderate leader and co-ordinate the views of in order to facilitate a meaningful decision. We must try and take other member of our group with us.

How to stay objective ?

We should not lose coolness even if anyone says anything objectionable. The key is to stay objective and not take anything personally. Take time to listen to people and try to see the issue from the other's perspective even if we don't agree with it. This is the quality of a good and effective manager. We must also take time to organise our thoughts and then speak up. Don't jump into a discussion. We must seek clarification if we have doubts about the subject.

Quality vs Quantity :

We must not speak on just for the sake of it. If we think we have spoken enough and have made sense, and then let others speak after that. Make interjections that are logical. It is important to remember that we will be judged on the quality of what we said rather than the time for which we have spoken. It also pays to think us laterally. Everybody

else will state the obvious. Can we say something different? Can we steer the discussion in a more relevant direction? We may want to dissect the topic and go into the underlying causes. Being different from the crowd would definitely help make an impression.

How to face the Personal Interview ?

There are four main areas in any personal interview. They are the academic background, personal details, knowledge of current affairs and body language. What interviewers look for is weidity and clarity of career goals. Thus it is important for us to be clear on why one wants to study management and what his order future goals and aspirations are. It is also important to be able to convey to the interview panel succinctly the other options a candidate has in case one fails to make it to management. Interviewers also assess how one performs under pressure to judge one's suitability for the course. □

-
- Your true value depends entirely on what you are compared with.
 - Don't be afraid to take one large step because you can't cross a chasm in two small leaps.
 - Prosperity depends more on wanting what you have than having what you want.
 - The beginning is the most important part of the work.
-

“HUMAN TRAFFICKING”

an unsolved problem

✍ Satadru Sharma

H. S. 1st year

Human trafficking stands at third when it comes to the most profitable Fraudulent business across the globe. Because of human trafficking a huge number of people make their pockets fatter whereas on other hand its victims suffer severely. Human trafficking has been a burning question over the years and it has shaken the entire world including India. Although India is regarded as a developing country still 26% of India's total population live below the poverty line. Taking advantage of this situation the business of human trafficking has established itself very firmly in India. Although some of the cases relating to human trafficking have been brought to book, the government hasn't been able to take any serious step against it.

Slavery which existed in the days of the British is regarded as one of the most sordid acts of human beings till now. When Africa came under the British the black people i.e. the negroes who were the inhabitants of Africa were ripped from their land and were shipped away to Britain where they were sold by the British at meagre prices and after that they were made slaves. In course of time though the practice of slavery was washed away but the buying and selling of human beings still exist. In modern times the buying and selling of human beings can be described as “Human Trafficking”.

According to Indian constitution the meaning of human trafficking is—**a group of crimes involving the exploitation of men, women and children for financial gains which is violating of fundamental human right.**

Human trafficking over the years have been one of the Irrepressible problems around the globe. According to a recent report it has been said that—Millions of women and girls have been trafficked across borders and within countries in the recent years, making human trafficking a global industry that generates on estimated five to seven billion US dollar each year. An Asia nearly 3 to 4 lakh people every year suffer from human trafficking.

Human trafficking has been a big threat for India over the years. In India many minor and adult

females are forced into prostitution whereas many children are forced to labour in factories, sugar mills, rice mills, cotton mills etc. Many innocent girls are brought from Nepal and Bangladesh to India and are sold in porn shops. While some Bangladeshi girls are even taken to Pakistan through India and eventually they are forced into indulge in prostitution.

Though the government took up many steps to tackle the problem of human trafficking but all of them have fallen short of. For Example—In 2000 the government with the help of some NGO launched a scheme named ‘Swadhar Scheme’. Under this scheme the women who suffered from human trafficking were given shelter and food. Although this scheme was implemented very nicely in states like Maharashtra, Tamil Nadu, Andhra Pradesh but it failed miserably in the smaller states. Again in 2006 the government launched a Federal Nodel Cell but it could not create much of an impact. What's more some of the corrupt politicians and officers even support the existence of porn shops. Some of them even accept bribery from the owners of the porn shops.

Affect of Human Trafficking in North East

The problem of human trafficking has also been a cause of concern for the north east. Over the last few years it has emerged as an unsolved problem. Guwahati is considered as the nerve centre when we talk of human trafficking in Assam. Many girls who are brought from various places across the state are first brought to Guwahati and from there they are taken to the porn shops of Siliguri, Kolkata and Delhi. According to a survey organized by a NGO named Global Organisation for Life Development (GOLD) about 48% of the total sex workers in Siliguri are from Assam while 3% of them belong to some other regions of North East. Every year nearly five hundred innocent girls in Assam are forced to enter into this savage garden. According to a anti-trafficking agent if the government does not take up any urgent step against human trafficking the situation could get a lot worst in future. □

What is Success ?

✍️ **Rajat Agarwalla**
B.Com 3rd year

"Success is the progressive realization of a worthy goal."

The journey of success as well as its destination is indefinite. It is a never ending experience. It is to be filled within oneself. It can also be referred to a system without which goals can be unworthy.

Some call success as recognition of wealth, or good health, a good family, happiness, satisfaction or peace of mind. But actually success does mean a manifestation of good luck that results from inspiration, aspiration, desperation and perspiration. If we go on avoiding the characteristics of failures. If we go on avoiding the characteristics of failures we will be successful. Desire, commitment, responsibility, hard work, positive character and believing. Words so given more than you get and persistence are the key notes of success. It is a matter of choice, not count to chance.

All these might sound to be complicated, but the fact is that most things are simple. Although they

seem to be complexed. At do not mean they are easy, but they are simple. Let us take a verse for what is success?

To laugh often and love much.

To win the respect of intelligent persons and the affection of children.

To coin the approval of honest critics and endure the betrayal of false friends.

To appreciate beauty.

To find the best in others.

To give the one's self without the slightest thought of return.

To have accomplished a task whether a healthy child, a rescued soul, a garden patch or a recommend social conditions.

To have played and laughed with enthusiasm and sung with exaltation.

To know that even one's life is breathed easier because you have loved.

This is to succeed.

Success is getting what you want and happiness is wanting what you get. □

- ☞ Which is the oldest medicine?
 - Kestor oil. 3000-4000 years old.
- ☞ Which is called "Pancha Bed".
 - Mahabharat.
- ☞ In which country the black king duck contains?
 - Australia.
- ☞ Which fish can build home?
 - Stiblecak.
- ☞ Who is the first novel prize winner in India?
 - Rabindra Nath Tagore.
- ☞ Who is the first Indian judge before 1947, 15 August?
 - Sir Ashutosh Mukherjee.

Quiz ✍️ **Rintu Biswas** H. S. 1st year

- ☞ What is Bradsh?
 - Guide book of nail.
- ☞ Who is the author of 'JAI HIND'.
 - Netaji Subhash Chandra Bose.
- ☞ How many language (Indian and Foreign) did Subhash Bose know?
 - 19 language.
- ☞ Who is the first and best CM in Assam?
 - Mr. Gopinath Bordoloi, who is Padma Bhushan award winner also.

The Cycle of Years

✍ Anamika Modak

T.D.C 2nd year

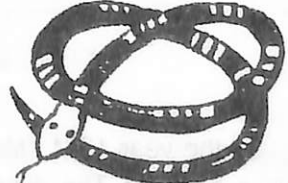
壬亥.
五六.
玖捌柒

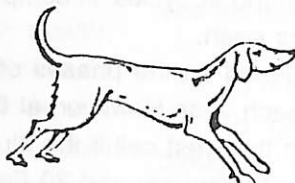

The ancient Chinese had many beliefs. One of these was based on a legend. According to this legend, the Buddha invited hundreds of animals to come to a New Year party. Only twelve came. To honour the twelve, the Buddha named a year after each one. First came the rat, then the ox, the tiger, the rabbit, the dragon, the snake, the horse, the goat, the monkey, the rooster, the dog and the boar.

Ever since, the Chinese have used the names of these animals to refer to different years. They believe that the animal which rules the year in which people are born has a great influence on their lives. The years go round in cycles. A complete cycle takes sixty years and is made up of five cycles of twelve years each.

The cycle of years is based on the phases of the moon. The twelve animals correspond to the twelve full moons in each year. However, at the end of a twelve year cycle, a thirteenth full moon appears. People in the west call it the blue moon. This means that the Chinese New Year keeps shifting between 20 January and 20 February. For over two thousand years, these Chinese people have used animal signs to explain or predict the qualities of persons and the happenings in their lives.

(You can find your own animal sign simply by looking up your birthday in this chart.)

<p>the rat, the sign of charm</p> <p>10 Feb 1948 to 28 Jan 1949 28 Jan 1960 to 14 Feb 1961 15 Jan 1972 to 2 Feb 1973 2 Feb 1984 to 19 Feb 1985</p>	<p>the ox, the sign of balance, endurance</p> <p>29 Jan 1949 to 16 Feb 1950 15 Feb 1961 to 4 Feb 1962 3 Feb 1973 to 22 Jan 1974 20 Feb 1985 to 8 Feb 1986</p>	<p>the tiger, the sign of courage</p> <p>17 Feb 1950 to 5 Feb 1951 5 Feb 1962 to 24 Jan 1963 23 Jan 1974 to 10 Feb 1975 9 Feb 1986 to 28 Jan 1987</p>
<p>the rabbit, the sign of virtue</p> <p>6 Feb 1951 to 26 Feb 1952 25 Jan 1963 to 12 Feb 1964 11 Feb 1975 to 30 Jan 1976 29 Jan 1987 to 16 Feb 1988</p>	<p>the dragon, the sign on luck</p> <p>27 Feb 1952 to 13 Feb 1953 13 Feb 1964 to 1 Feb 1965 31 Jan 1976 to 17 Feb 1977 17 Feb 1988 to 5 Feb 1989</p>	<p>the snake, the sign of wisdom</p> <p>14 Feb 1953 to 2 Feb 1954 2 Feb 1965 to 20 Jan 1966 18 Feb 1977 to 6 Feb 1978 6 Feb 1989 to 26 Jan 1990</p>

<p>the horse, the sign of elegance and warmth</p> <p>3 Feb 1954 to 23 Jan 1955 21 Jan 1966 to 8 Feb 1967 7 Feb 1978 to 27 Jan 1979 27 Jan 1990 to 14 Feb 1991</p>	<p>the goat, the sign of art</p> <p>24 Jan 1955 to 11 Feb 1956 9 Feb 1967 to 29 Jan 1968 28 Jan 1979 to 15 Feb 1980 15 Feb 1991 to 3 Feb 1992</p>	<p>the monkey, the sign of fantasy</p> <p>12 Feb 1956 to 30 Jan 1957 30 Jan 1968 to 16 Feb 1969 16 Feb 1980 to 4 Feb 1981 4 Feb 1992 to 22 Jan 1993</p>
<p>the rooster, the sign of truthfulness</p> <p>31 Jan 1957 to 17 Feb 1958 17 Feb 1969 to 5 Feb 1970 5 Feb 1981 to 24 Jan 1982 23 Jan 1993 to 9 Feb 1994</p>	<p>the god, the sign of idealism</p> <p>18 Feb 1958 to 7 Feb 1959 6 Feb 1970 to 25 Jan 1971 25 Jan 1982 to 12 Feb 1983 10 Feb 1994 to 30 Jan 1995</p>	<p>the boar, the sign of honesty</p> <p>8 Feb 1959 to 27 Jan 1960 26 Jan 1971 to 14 Feb 1972 13 Feb 1983 to 1 Feb 1984 31 Jan 1995 to 18 Feb 1996</p>

Source : Gulmohar Activity Book.

ORIGIN OF MENU

✍️ **Jugal Das**
T.D.C 2nd year

In the year 1541, 'Menus' were first adopted for table use. Once, Duke Henry of Brunswick, Germany gave a banquet. The duke had a sheet of paper by his side to which he occasionally referred. When his guests asked him about the paper he was looking at, he replied that it was a programme of what they were eating and that it helped him to reserve his appetite for those dishes he liked. The idea was admired so much that it became generally known as Menu.

The Slave Girl

✍ Suparna Ghosh

B.Com 1st year

A Moslem king fell passionately in love with a slave girl and had her transferred from the slave quarters to the palace. He decided to marry her and to make her his favourite wife, but mysteriously, the girl fell seriously ill on the very day she entered the palace.

She grew steadily worse. Every known remedy was given to her, to no avail; she hovered between life and death.

In despair the king made an offer of half his kingdom to anyone who would cure her. But who would attempt to cure an illness that had baffled the best physicians of the realm?

Finally a hakim appeared who asked to be allowed to see the girl alone. After he has spoken

with her for an hour he appeared before the throne of the king who anxiously awaited his verdict. "Your majesty" said the hakim. "I do indeed have an infallible cure for the girl. And so sure am I of its effectiveness that; were it not to work, I should willingly offer myself to be beheaded. The medicine I propose, however will prove to be an extremely painful one not for the girl, but for you."

"Mention the medicine", shouted the king. "And it shall be given her, no matter the cost."

The hakim looked at the king with compassion and said, "The girl is in love with one of your servants. Give her permission to marry him and she will be instantly cured."

Poor king! He wanted the girl too much to let her go. He loved her too much to let her die. □

Tiny things with a message

Toothpick : Remind us to pick out the good qualities in others.

Rubber Band : Remind us to be flexible; things might not always go the way we want, but it will work out.

Band Aid : Remind us to heal hurt feelings owes or someone elses.

Pencil : Remind us to list our blessings everyday.

Eraser : Remind us that everyone makes mistakes but can correct them if given time.

Q

☞ Which was the first Indian private sector bank to introduce a debit card ?
✍ HDFC Bank.

U

☞ Which was the first internet company to be listed n the Forbes 500 list of American companies ?
✍ American Online.

i

Z

☞ What was introduced in 1951 by the Franklin National Bank ?
✍ Credit Cards.

✍ Tunna Das

B.Com 2nd year

Danger under the sea

✍ **Abhishek Das**

H.S. 1st year

Most creatures living in the world's oceans and rivers are harmless to people. But these are a few that can be very dangerous if you are unlucky enough to encounter or provoke them.

- The tiny candiru fish lives in South American rivers. It can enter your body and kill you unless it is surgically removed.
- Cone-shells, found in the South Pacific and Indian oceans, have poisonous barbs that cause paralysis and occasionally death if you touch them. The geographer cone is probably the most dangerous of all.
- Freshwater electric eels live in South America and the most powerful of all the electric eels. They can release up to 650 volts, which is

enough to kill a person. Fortunately this rarely happens.

- Piranha are small but incredibly ferocious fish which lives in rivers in parts of South America. They hunt in groups, attacking any creature in the water—including humans unlucky enough to encounter them. They strip their prey to the bone in minutes.
- Sea wasps, also known as box jelly fish, live off the coast of Australia. They have tentacles up to 9m long and venom as powerful as that of a cobra. Australian lifeguards often wear nylon suits to protect them against stings, which can cause death within the minutes. □

Q

☞ Which was the first Indian Bank to open a branch in Antarctica ?

☞ The Allahabad Bank.

☞ What is replaced by the World Trade Organisation ?

☞ The General Agreement on Trade & Tariffs.

☞ Which stock exchange in India started the online trading system ?

☞ The Bombay Stock Exchange.

☞ Which company launched a brand of computer named 'Studio work' ?

☞ L.G.

☞ Which company introduced Peter England Shirts in India ?

☞ Madura Garmants.

☞ Which was the first company to introduce domestic exhaust fans in India ?

☞ Khaitan.

u

i

Z

✍ **Bikash Baruah**

B.Com 1st year

The Unexplained

Abhishek Das

H.S. 1st year

Mysterious places :

Teotihuacan : In AD 600 Teotihuacan in Mexico was the sixth largest city in the world and about 200,000 people lived there. Just 150 years later, Teotihuacan was almost deserted, and plants had begun to grow over the city's huge pyramids. Nobody knows why Teotihuacan was abandoned, but it may have been devastated by a huge fire in AD 650.

The Bermuda Triangle : The Bermuda Triangle is an area of the Atlantic Ocean off the coasts of Florida. It is famous for being the supposed site of many unexplained disappearances. The three points of the triangle are Miami, Bermuda and San Juan in Puerto Rico. In the 15th Century Christopher Columbus claimed to have seen a 'great flame of fire' falling into the ocean in the area. The mystery of the Bermuda Triangle first began to attract attention in 1945, when flight 19, a training mission of five US bombers, vanished off the Florida coast. The plane that was sent to find them also disappeared, and around 100 boats and aircraft have also been lost there. Explanations include magnetic field, sea monsters and abduction by aliens, but most experts agree the disappearances are caused by bad navigation and/or extreme weather conditions.

Mysterious monsters :

The Loch Ness Monster : The Loch Ness Monster, nicknamed Nessie, is said to live in Loch Ness in Scotland. The monster is generally thought to be a long-necked creature with flippers, like a prehistoric reptile. Many people have reported seeing Nessie, and in 2006 it was claimed that it might have been a circus elephant swimming in the Loch! However, there is no real evidence that the creature exists.

Yeti : The Yeti, also called the Abominable Snowman, is believed to live in the Himalayan mountains. People say this legendary creature measures up to 1.4m, is covered in long brown hair, and walks upright like a human being. Everest mountaineers, including Sir Edmund Hillary and Sherpa Tenzing Norgay, have reported seeing mysterious footprints in the snow.

Bigfoot : Another legendary creature is said to live in the northwest of North America. People who claim to have seen Bigfoot say it is a large hairy creature that walks upright like the Yeti. There is no firm evidence that Bigfoot exists, but there are some fuzzy photos and videos that are supposed to show this mystery monster. □

DO YOU KNOW ?

In one day heart beats 103,680 times.

In one day our nail becomes 0.000046 inches long.

In one day we spoke at least 4800 words.

In one day we talk in air through our nose 2,333,040 times.

In one day our blood travels 1,68,000 miles.

In one day we walk at least 20,000 steps.

Road to Success

✍️ **Shruti Sharma**

B.Com 2nd year

*"Success in life lies within you,
It comes not to many but few,
It needs a little luck and a lot of will,
It'll give your life a lot of you and thrill."*

A poet has rightly written the above lines. We can pursue our goals even in the face of difficulties and convert adversities into opportunities through our strong will power and set a goal. For those who dare to dream, there is the whole world to win. We must be sincere and know how to do. A person may not possess a higher degree from any higher institution of repute, yet he can achieve success in many fields during his lifetime. For achieving success in life, our dreams have to be bigger, our ambitions higher and our efforts greater with determination. We must always remember that if we want the rainbow, we have to get up with the rain.

The lives of the 'Petro Prince' Dhirajlal Hirachand Ambani and the 'Missile Man' Abdul Pakir Jainulabdeen Abdul Kalam illustrate these points and are very inspiring examples for all of us. They are classic cases of 'Rags to Riches' and 'Zero to Hero' respectively. They are both success stories of journeys from 'Chorward to Chandanwadi' and 'Rameshwaram to Rashtrapati Bhawan'.

All of us possess God-gifted will power. But we must know how to utilize it. We must not waste it with unproductive thinking. We all must be optimists and be brave and bold and dare to do. Nothing is impossible in this world.

No obstacle is immovable. Once we decide to do something we must pursue it with strong determination, then nothing can deter us from achieving the desired goal. □

Q

☞ Which player won the 1999 Wimbledon Ladies Singles tennis title ?
✍️ Lindsay Davenport.

U

☞ Which was the first Asian City to host the Olympics ?
✍️ Tokyo.

i

☞ With which sports is the Durand Cup associated ?
✍️ Football.

☞ Who became 'Man of the Match' in the 2003 World Cup final ?
✍️ Ricky Pointing.

☞ In which sport did Kamlesh Mehta and his wife Monalisa represent India ?
✍️ Table Tennis.

Z

☞ Which Pakistani bowler made his debut with Sachin Tendulkar ?
✍️ Waqar Younis.

✍️ **Tunna Das**

B.Com 2nd year

Winter Evening

✍ Mousumi Baishya
B.Com final year

On a frozen winter day
I walk out alone to a cafe
With me and my past memories.
After,
My sitting on that inclined chair
I forgot everything on the cafes corner seat.
Which recalls,
Me and my love one's daily meet.
One day on a frozen evening
I felt a thin blow of mind
Around my face.
And sometime felt my sitting
With someone else though
I am alone.
Why? I don't know feel alone
Is it a cause of in winter alone?
At a time my coffee come
After my one sip the memories have gone
And I become one happy of all
And back to my home again alone.

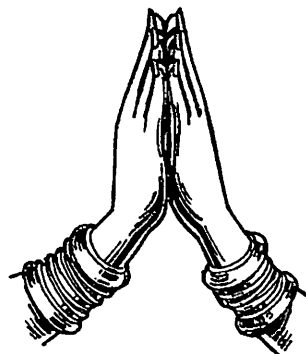
●●●

Prayer

✍ Shruti Sharma
B.Com 2nd year

Prayer is something that gives one peace
It gives one joy and happiness.
Through prayer we can say 'THANK YOU' to GOD,
He bestows his blessings upon us all;
Through prayer we can ask Lord,
Make me an instrument of your grace
Where there is ignorance,
Let me bring inspiration;
Where there is weariness, strength;
Where there is loneliness, companionship;
Where there is sadness, joy;
Where there is fear, courage;
Where there is hatred, love.
Lord fill my mind with your truth,
My heart with your love'
As love is the sharpest weapon
With which any heart can open
Love is like the blazing sun that gives light
To everyone.
Grant me the supreme gift of forgetfulness
Of self, in service to others,
And make your mission mine.

●●●

Everlasting Friendship

✍ Shruti Sharma
B.Com 2nd year

*I can never be lonely,
When you are there, dear friend.
What saves me from every trouble,
Is your helping hand?*

*We fight, we laugh, and we talk endlessly
We share what we feel.
And there is not a single problem,
Alone have to deal.*

*And now I scrutinize
What made our friendship so nice,
What made it so strong,
That nothing ever went wrong.*

*It's the care and understanding,
And love which is endless,
Which made us patch up,
When we created a mess.*

*It's the comfort and the ease,
We feel being near,
That makes our hearts open
To talk freely without fear.*

*I think I'm the luckiest
To have a permanent grip,
On the universe's most precious thing
Is the Everlasting Friendship?*

Success

✍ Abhinandan Dutta
B.Com 2nd year

*A ripe fruit is there on that tree
Looking very delicious.
A man wants to have it
He starts to go there
But stops.
A number of hurdles he has to pass
If he finds a big pond here.
He has to pass a long road of thorns there,
If there big mountain for him.
There is a huge ocean to swim
A number of hurdles are there
To pass
But that man is ready to take
Any challenge
He starts his journey with
A happy mood,
Many times he fails
But going to the process of
Error and trial.
At last he reaches his goal
Enjoys the taste of fruit
And satisfies his soul.*

Everybody, Somebody, Anybody, Nobody

✍ Anamika Modak
B.Com 2nd year

There was an important job to be done and
Everybody was sure that,
Somebody would do it.
Anybody would have done it,
But nobody did it.
Somebody got angry about it,
Because it was everybody's job.
Everybody thought that,
Anybody could do it,
But Nobody realised that,
Nobody would do it.
It ended up that.....
Everybody blamed somebody when,
Nobody did what,
Anybody could have done !

Take time

✍ Ranjeet Gupta
B.Com 2nd year

Take time to think
It is the source of power.
Take time to read
It is the foundation of wisdom.
Take time to play
It is the secret of staying young
Take time to quiet
It is the opportunity to seek good.
Take time to love and to be loved
It is the gods greatest gift
Take time to laugh
It is the music of the soul.
Take time to pray
It is the greatest power on Earth.
"There is time for everything"

Money

✍ Suman Roy
B.Com 1st year

Money can buy
Books but not brain;
Medicine but not health;
Watch but not time;
Lawyer but not justice;
Food but not hunger;
Temple but not god;
Gifts but not love;
Judge but not law;
Teacher but not knowledge;
Animals but not life.

Mother

✍️ **Rahul Ghosh**
B.Com 2nd year

Mother gave me birth,
From I can see the worldly mirth
She gave me love,
And teach me in a good manner
From childhood.

Now I realise your advice
Oh! Mother you advice me twice
But its worthless for me now,
As the sun already down.

Father feeds me much,
To whom I remain always in touch
As I don't know my fate
I like it, not to ebb.
As I want to see more
Beauty of this nature.

Life is a song,
We all should sing in every
Rhythm of step.

Golden Six

✍️ **Rahul Ghosh**
B.Com 2nd year

The six most important words :
"I admit I made a mistake."

The five most important words :
"You did a good job."

The four most important words :
"What is your opinion?"

The three most important words :
"If you please."

The two most important words :
"Thank you."

The one most important word :
"We".

Heavenly Father

✍️ **Suparna Ghosh**
B.Com 1st year

Everyone is loved by Him.
No one is poor; No one is rich,
All are equal to Him.
When I speak to Him,
He tells me nothing,
Yet, I love and respect Him.
He is mine and everyone,
He is none but my Heavenly Father
Who watches me from Heaven above
And showers His blessing upon me
Day after day.

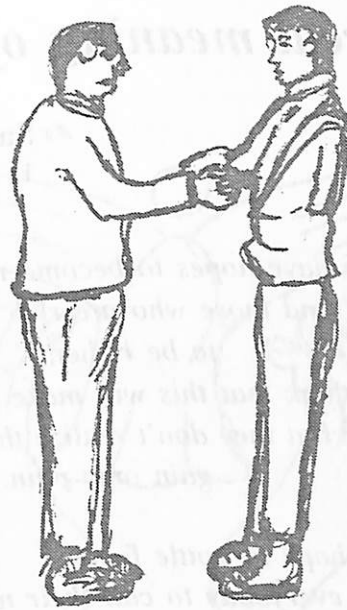

Means of Happy Life

✍ Noili Dey Roy
H. S. 2nd year

*A student who obeys his parents,
Avoids society of any evil agents,
Read and play in due time,
Never does any evil crime,
Timely baths, eats and sleeps,
Always honesty in mind keeps.*

*Walks on roads safe side,
Always follows aged's guide,
On doing any mistake feels shame,
Keeps in mind an ideal aim,
Avoids drugs of any type,
Gets success with happy life.*

My true friend

✍ Shrabani Paul
H. S. 2nd year

*Each one of us has a hidden side,
Somewhere deep within ourselves;
A place where we often go,
Somewhere bright and happy though.
This place comforts our sorrows and
Is a storehouse of all our hopes;
It tells us who we are,
It shows us the difference between the
sun and stars.
But now and then we allow a peep,
Someone to discover our feelings deep;
To share, to reason, to see and feel,
Only a friend who can care and heal.
I am glad you are of a special breed,
All I can say is you are a
true friend indeed!*

The real meaning of life

✍ Saurav Paul
H. S. 1st year

People have hopes to become rich,
And those who are rich hopes
to be richer,
They think that this will make them gain
But they don't realize that they will
gain only pain.

They hope to bottle fame,
Want everybody to call their name;
But what will be the benefit of all these?
One day they will have to fall on
their knees.

Life is a journey, which has an end;
We are to reach the end for which
we are sent
It is temporary, we all know
So what is the need for all these show?

These are the loves of nature we have
to follow
Or else our life will only become hollow;
Death is our destiny, it gives us peace
and rest,
These thoughts will help our life, to
become one of the best.

Try Smiling

✍ Debajit Seal
H.S. 1st year

When the weather suits you not,
Try smiling;
When your coffee isn't hot
Try smiling;
When your neighbour doesn't do you right,
Or your relatives all fight.
Sure'tis hard but then you might,
Try smiling.
If things do not change their course
Just smile.
If can not make them worse,
Just smile;
And it seems to help your case,
Brightens up a gloomy place;
In short 'O' rests your face,
Just smile.

In Search of Me

✍ Abhishek Das

H. S. 1st year

*Don't know why I look around
I can't find love or any pleasing round
I can't see paradise as they promised me
I see blood spilled on every ground.*

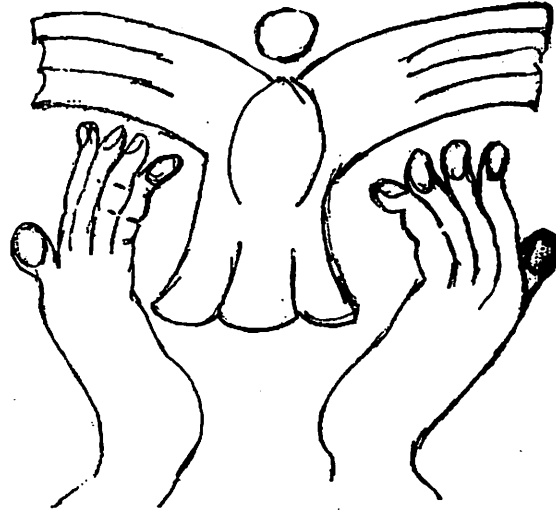
*Man hates man I don't know why
I see black dark smokes all over the sky
Even children talk on deaths now-a-days
I don't know the reasons and where they lie.*

*I see pretty faces without a smile
Dead bodies, soul floating all over the Nile
Everone is in rush with nothing to love
Betrayal, Mistdeads. I see after every mile.*

*'Love?' we read it only in stories
They write about love and its glories
But I hate to read all these lies
Which they write to forget their over worries.*

*"You showed me dreams and broke them all
You held me hand and made me fall
You taught me to live and asked me to die
I asked the truth but you were a lie."*

*But still.....
I walk alone below this sky
In search of the world they promised me
In search of love, in search of joy
In search of peace, in search of me
In search of me.....*

Peace

✍ Rohan Das

H. S. 1st year

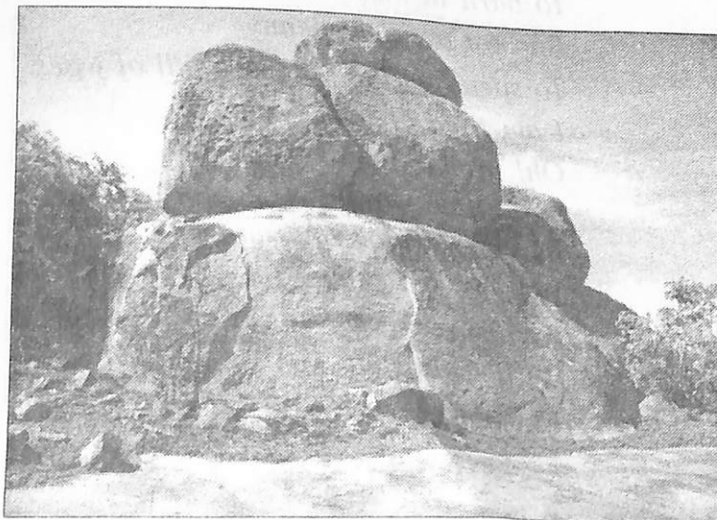
*Peace, peace, peace.
A forgotten word today
Where numberless corps lie.
We saw bullets and bombs today
Instead of wheat and rice.
And hear the hungry children cry.
We have billions and billions.
To burn in these wars
But not a single penny
To spend on the poor sea full of woes.
I am tired of this!
Oh! my brothers!
Stop these wars!
Let your nation and mine
Prosper and shine
For then, all around
We'll find peace
Unending peace.*

Life

✍ Sangeeta Das
H. S. 1st year

*Life is nothing
But like tides in a sea
It rises and falls with time
And doesn't wait for you and me
Life is nothing
But like a feathered one in a tree,
Which fills up in the sky
And sings songs of glee.
Life is nothing
But a pretty flower in a garden,
Whose nectar is sweet thana pie
And hence, haunted by the bee.
Life is nothing
But like a gorgeous lady
Whose beauty takes a thousand folds
Before she is old.
Life is nothing
But a gamble of time which ends
With DEATH
And that is all.*

A poem of our college

✍ Saurav Paul
H. S. 1st year

*At a beautiful spot,
Stand my beloved
"K. C. Das Commerce College"
It shapes the destiny of a countless youths;
To the path of learning and the truth,
For a better and brighter world at large.*

*Oh, how happy I am to be a part,
May the great Lord guide our herd
And bless our college to guide forward.*

A word with **Dhiren Kalita Sir** Former Secretary, K C Das Commerce College, Governing Body

☞ *Being the founder of this college what were the obstacles you have faced?*

☞ The main obstacles for the development of the college was— A. Gauhati University circular for prior permission, B. Finance, C. Availability of land. Mr Ramesh Choudhury took the burden of finance which relieved us greatly. We managed temporary permission from G.U. and decided to start the college from 7th November, 1983 at Sonaram H.S. School. For our frantic effort Govt. of Assam allotted 3 bigha 5 lesa land near District Jail, Fancy Bazar in 1987 which was cancelled in 1989. Finally we got 10 bighas at Chalabeel, Chatribari. It was marshy land where some portion was encroached. As there was no approach road we had to struggle with the help and co-operation of teaching, non-teaching staff and students. Ultimately college land was made free from encroachment with well demarcated approach road.

☞ *What is the idea behind starting a commerce college?*

☞ Till 1982 there was only one commerce college to cater the need of students in the expanding city of Guwahati in eastern part-which became difficult and expensive for many willing students of western part of Guwahati. Realising that the progress in trade and commerce and economic development need scholars in the field of commerce, we the public of west Guwahati felt the need of another commerce college in Guwahati.

☞ *The college which has being developed tremendously in 25 years? How do you feel about it?*

☞ The college shifted from Sonaram H.S. School to its own land and building on 30th November 1994 over coming all obstacles and fulfilled much of the condition request for progress and development of the college. Passing through all these vicinitudes K.C. Das Commerce College now stands on its own leg. All these achievements could only happen due to untiring efforts of all pioneers, donors, and co-operation from teaching, non-teaching staff, workers, students and well wishers. With this help and co-operation the college can now assure further success due to bright academic performance of its students. Let. K. C. Das Commerce College shine as the pioneer institution of commerce and business education in the light of present day demand for economic, industrial and commercial progress for the benefit of all people living in Assam.

☞ *As the founder principal of the college what problem did you face with the students, teaching and non-teaching staff?*

☞ As founder secretary of the Governing Body, the management maintained cordial relation and strict discipline among the teachers and students and provided maximum facilities possible for academic pursuit for both teachers and students. For this there was no major problem with the teachers and students. This culture still continued and became stronger over the years. I am proud of it.

- ☞ *How do you manage to start a college without having a piece of land of its own in these days?*
- ☞ When first attempt of the proposed college failed due to Gauhati University circular, we few people with sincerity and determination for noble cause decided to start the second commerce college in West Guwahati from the session 1983-84 and somehow secured temporary permission to the college which ultimately lead to the govt. attestation of the existing plot of land and building.
- ☞ *Any other comment regarding the present K. C. Das Commerce College?*
- ☞ While pace of infrastructure development and academic matters were progressing slowly, the appointment of Dr. Hitesh Deka as principal in 1997 is a turning point. Dr. Deka, a young and energetic man, a good administrator, a brilliant academician with dynamic personality and vision, with the help and co-operation from donors, Governing Body, teachers, students, staff and public within a short period has brought to the college the recognition as one of the Best Commerce College in the North-East.

Interview with Rank Holders

K C Das Commerce College

☞ How do you feel about your achievement ?

☒ I feel really very happy of this achievement as I have lived up to the expectation of my parents, respected Principal Sir and my teachers.

☞ What is the secret behind your success ?

☒ Hard work and motivation and support of my parents, Principal Sir and teachers.

☞ What is your future planning about your career ?

☒ I want to become a C.A.

☞ How many hours do you study and at what time ?

☒ Normally I read 3-4 hours regularly and there is no such time fixed to it.

☞ What message do you want to pass to your juniors ?

☒ The message that I want to pass on to my juniors is that what I have achieved is not tough to achieve, they too can do so. The only thing that matters is hard work and strict discipline in the way of study.

Sunaina Jain
H.S. Final year

☞ How do you feel about your achievement ?

☒ My joy knew no bound when I got the news of passing the examination with flying colorus. The joy of my victory was shared by my family members and friends. Such an achievement is very new to me. I was indeed the first one in my family to get a state rank. It was truly a great day of my life. Thank God, my hard work has been crowned with bright success.

☞ What is the secret behind your success ?

☒ Success never comes cheap. A lot of hard work, determination and blessings are required for it. The secret of my success is hard toil, sincerity and perseverance. They are the key to success. According to me, it is labour and not luck that brings success. Hardwork is like a staircase and luck is like a life. Life may fail sometime but staircase will always lead to the top. I worked hard, I deserved it and I really got it. I must thank my parents, teachers and Principal Sir who stood by me throughout the tough time.

Monti Agarwal
H.S. Final year

☞ How many hours do you study and at what time ?

☒ I never study during the morning or night hours. It is in the day time for 5-6 hours that I spend on my study.

☞ What is your future planning about your career ?

☒ Frankly speaking, I have no such planning till now. First of all, I shall complete my B.Com and then decide the future studies.

☞ What message do you want to pass to your juniors ?

☒ I consider myself lucky enough for getting an opportunity to pass some message to my juniors. The fruit of our labour is our success in life. If we are impatient we cannot reach the goal. A man cannot reach the top of the tree at once. He climbs up from the lowest part and then gradually reaches the top. There is no royal road to success. If we want to leave behind us a monument of glory we must be patient, hard working and honest, then we are bound to succeed.

☞ *How do you feel about your achievement ?*

✍ After getting my result, though I was not that much satisfied because I expected something more, yet I felt very happy. I thanked Almighty God for sowing me the light of that day. I thanked my parents, family, teachers, Principal sir and my elders for their blessings, support, encouragement, etc. I was very happy feeling that I was able to bring some fame and glory to my college. I felt that I gave some satisfaction to my parents and teachers and made them proud of me. And this achievement made me more ambitious and increased my self confidence to work even harder for a bright future.

Jayashree Sharma
H.S. Final year

☞ *How many hours do you study and at what time ?*

✍ During my college time, I used to study in the morning from 5 O'clock to 7 O'clock and then after returning from college in the evening, I used to study from 6.30 p.m. to 11.30 p.m.

During holidays, I used to study for at least 10-12 hours a day. I used to get up at 5 O'clock in the morning and right from that time I used to study till 9 O'clock. Then after taking my bath and breakfast, I used to study from 10.30 a.m. to 12.30 p.m. Then after having my lunch and some rest I studied from 3.30 p.m. to 5.30 p.m. After that I used to go for an evening walk. After returning home, I used to study from 7.30 p.m. to 12 O'clock.

☞ *What is the secret behind your success ?*

✍ The secret behind my success is my hard work, devotion, seriousness and sincerity towards my study. I really worked very hard to achieve my goal. Moreover another secret behind my success is my family and my college. My parents really worked very hard behind me. My Principal Sir helped me in every possible way. My teachers gave their best towards me. They tried their level best to make me understand my lessons. Without the support, encouragement and blessings of my parents, Principal Sir, teachers and my well wishers, I would not have seen the day of my achievement. I am really very thankful and grateful to them.

☞ *What is your future planning about your career ?*

✍ I want to complete my B.Com from my college and then I want to study M.Com . And after completing my studies, I want to become a teacher of K. C. Das Commerce College. The way my teachers helped me, I would also like to help my students in building a bright future.

☞ *What message do you want to pass on your juniors ?*

✍ I would like to advice my juniors to work hard and be serious towards their studies because hard work is the only key to success. Only if they work hard, they will be able to achieve their goal. I would like to say them that whatever the teachers say, they should follow it because it really helps a student in building a bright future. I would like to advice my juniors to make the best use of their time and I request them to work hard and achieve good results and make our college one of the best institutions of our country. I wish them luck and success.

Marching through Silver Jubilee

☞ How do you feel about your achievement ?

✍ I fell proud and happy.

☞ How many hours do you study and at what time ?

✍ 2 months before the exams I started studying seriously usually 13-14 hours a day.

☞ What is the secret behind your success ?

✍ Lots of hard work and determination.

☞ What is your future planning about your career ?

✍ I want to work as an executive in a MNC.

☞ What message do you want to pass on your juniors ?

✍ "If you cannot be the sun, be the star, try to achieve the best of whatever you are."

Gunjan Harlalka
B.Com Final year

Interview with Best Singers

K C Das Commerce College

Sudipta Chakraborty : 2005

❖ *At what age have you started singing ?*

✍ I started taking formal training of music at the age of six years. Before that I simply used to sing by listening to various songs.

❖ *Who was your first Guru ?*

✍ My first guru was my uncle, Shri Deepak Chakraborty. I also took training from Mita Sen, Ashima Dutta, Damodar Bora, Shri Dilip Sharma and presently I am taking training from Shri Debojit Roy.

Sudipta Chakraborty

❖ *As a singer, how do you lead your lifestyle ?*

✍ As I am singer, I lead by life very systematically. I always follow a routine which include my practice of music, study, listening to music and also doing certain exercise for improvement of my voice.

❖ *What is your future planning ?*

✍ I have a plan in my mind to take singing as my profession and established myself in the national level in the field of playback. Apart from that I will also carry on taking training in music as learning process never ends.

❖ *Any message to the upcoming singers ?*

✍ I just want to convey the message to the upcoming singers, that music for every singer should be his worship. Proper training of classical music, regular practice of music and, dedication and devotion towards music is very essential.

❖ *As a college student what kind of help do you expect ?*

✍ Firstly, as a college student I would always expect the college to give a strong backing to the singing talents and give them a platform by arranging several musical concerts. Secondly, as a musician I would always exput all the colleges to give emphasis in the musical side and in every college, a certain wing for development and practice of music should be formed.

❖ *Do you think this type of singing competitions can help you in building your career as singer ?*

✍ Yes, of course, singing competitions play an important role in building the self-confidence of a singer. More and more competitions should be organised so that the upcoming artists get a platform to show their talents.

Miss Kalyani Deka : 2006

❖ *At what age have you started singing ?*

✍ From the age of nine.

❖ *Who was your first Guru ?*

✍ Shri Ramesh Saikia. (Baba Da)

❖ *As a singer, how do you lead your lifestyle ?*

✍ Very simple. I try my best to keep myself engaged in the world of music.

❖ *What is your future planning ?*

✍ Apart from my career I would like to be a good singer too.

❖ *Any message to the upcoming singers ?*

✍ We should always respect our senior singers and must always remember our Guru every moment in our life.

❖ *As a college student what kind of help do you expect ?*

✍ As a student we are not so economically independent, so I think music competitions must be encouraged.

❖ *Do you think this type of singing competitions can help you in building your career as singer ?*

✍ As a student we are not so economically independent, so I think music competitions must be encouraged.

Miss Kalyani Deka

Bhrigu Kr. Deka : 2007

❖ *At what age have you started singing ?*

✍ From 7-8 years ago.

❖ *Who was your first Guru ?*

✍ Sir Jatin Nath.

❖ *As a singer, how do you lead your lifestyle ?*

✍ If any one want to be a singer then he should be follow the three things practice, practice, practice. One great musician said that I try hard to success now.

❖ *What is your future planning ?*

✍ To be a good singer.

❖ *Any message to the upcoming singers ?*

✍ Try to get their own singing styles.

❖ *As a college student what kind of help do you expect ?*

✍ I want a opportunity to build my career at music platform and also want a guide who show me my mistakes in singing.

❖ *Do you think this type of singing competitions can help you in building your career as singer ?*

✍ Ofcourse this type of singing competitions can help us to build our career. I am grateful to K. C. Das Commerce College to give me this opportunity. Thanks.

Bhrigu Kr. Deka

Navanita Sarma : 2008

Navanita Sarma

❖ *At what age have you started singing ?*

✍ I have started singing at the age of five.

❖ *Who was your first Guru ?*

✍ Informally, my first Guru is my mother, who, actually was the first inspiration for me. Later, respected Prngyan Barua sir becomes my Guru.

❖ *As a singer, how do you lead your lifestyle ?*

✍ Singing is not only my hobby, but also its my passion. Sometimes I felt that my life is incomplete without singing. Therefore, although, I am a student now, yet along with my college studies, I manage, by any way, sometime to singing. Even during college classes, exams etc. I dedicate some part of a day to singing.

❖ *What is your future planning ?*

✍ At present, I think, I am not in such a place to plan something for future. Because i have a lot to learn in this field, and if I can complete or at least some of them i.e. knowledge, them of will try to make on correct some now concepts in music. Further, I also want to become a playback singer.

❖ *Any message to the upcoming singers ?*

✍ As mentioned in the above answer, here also I would like to say that till now, I have not reached that place in the realm of music from where someone can give message to others. Yet I say only one thing that, now-a-days singers have been increasing at an enormous rate, but proportionately quality of singing in not increasing. So, I think, every upcoming singers, particularly those who realy have a heartfelt desire to know singing, must try to dedicate themselves to it. But to sing only for fashion will not help them at all.

❖ *As a college student what kind of help do you expect ?*

✍ As a college student, we expect some help from the college authority, particularly from the external branch. The college authority must take it as a duty or rule to find out those students who have talents in singing and provide them chances to perform in wider platform so that their talents can be spread out.

❖ *Do you think this type of singing competitions can help you in building your career as singer ?*

✍ Yes, definitely this kind of singing competitions can help to build in a career in singing. Specially brilliant guidance from the renowned singers help and inspire a lot through these competitions.

Report of General Secretary

First and foremost, I would like to thank God and my parents for providing me the opportunity to be a part of wonderful institution like K. C. Das Commerce College. I am equally thankful to the college authority for vesting on me the charge of General Secretary of the Students' Union for the session 2007-2008.

I feel privileged to be a part of a spirited and arduous team, comprising of my batch mates and juniors, who have no doubt, remained my support system all throughout.

I recall with delight the unconditional love, moral support, guidance and help extended by Hon'ble Principal Sir, Dr. Hitesh Deka, our teaching faculty as well as the non-teaching staff for steering us in the right direction. My heartfelt thanks to all of them.

During my tenure, I tried my utmost to keep to the expectations of each and every member of the college. I would like to avail the opportunity to apologize of any wrong being committed by me or by the other members of the Union Body during the session 2007-2008. I took personal initiative to ensure that the various activities of the college were carried out smoothly. Here, I am going to give an account.

Gone are those days when sports was considered to be a bizarre, but now sports has become at par with studies. I am heartily thankful to all the participants for their active support and co-operation, only for which the events held in the college week became successful, which was organised from 19th to 24th December, 2007.

Further, as per our regular trend, this year also the Freshers Social Function has been celebrated with fun and gaiety on 23rd August, 2008. While Dr. Hitesh Deka, Principal of our college, presided over the function; Mr. Subhash Chandra Das, IAS, Principal Secretary, Home and Political Department, Govt. of Assam and Mr. Kuladhar Saikia, IPS, Inspector General of Police, Govt. of Assam, graced the occasion as the Chief Guest and Guest of Honour respectively.

Before I conclude, I would like to share one saying—"Knowledge dispels darkness" and this knowledge come through the education of human kind. So I request the youths of today to sincerely concentrate on their energies and talents towards making the world a better place to live in. The egotistic attitude should be replaced by a broad outlook to embrace all with love and respect. With a view to inculcate such as attitude in its products, K. C. Das Commerce College came into vogue. It is the duty of the students of our college to show their excellence in every field and make us feel proud.

Last but not the least, I would like to say that it was really a memorable and exciting phase of my life to serve as the General Secretary. I would like to congratulate the members of the newly constituted Union Body and at the same time wish the student community of K.C. Das Commerce College a bright and happy future.

Thanking you.

Anamika Barman Das
General Secretary

Report of Assistant General Secretary

The early November of last session witnessed the selection and formation of an energetic union, where each member had his/her own powerful role to play.

In the back ground of happy prosperous and developing college we successfully celebrated our college week.

The speciality of event was the that it was performed without any pressure and tension. It had boud the whole union with a sweet bound.

I myself along with other union member and students performed the taks which inceded successful celebration of Freshers Social.

The college admission was conducted in a free-fair atmosphere at such a time when many other reputed institution faced students strike, tention and violence.

The foundation day celebration of our collece achieved a new milestone with the day turning a musical ne. The day is hoped to be one of the greatest 'Calendar-event' in the field of music and culture within a short time.

With the formation of new Students' Union this members, my tenure came to an end.

Though I did nothing new and simply followed what the tradition was I tried hard to do something new and innovative. Our union had its even identity, philosophy and ideology.

Lastly I take the opportunity to thank our Principal Sir, Dr. Hitesh Deka and my Prof. in-charge who has extended their love and moral support. At last I would convey my best wishes to the newly formed students union body.

Thaking you.

Ananta Deori
Asstt. General Secretary

Report of Vice-President

First of all I would like to devote my sincere wish to our Honourable Principal, Dr. Hitesh Deka and our respected faculty members for selecting me as the Vice-President for the session 2007-2008.

After becoming a part of the union body, the foremost duty entrusted on us was to organize the College Week Festival. Although I did not have any specified responsibility, I extended all possible help to the members of the Students' Union in organizing various events successfully.

Last but not the least, I would like to congratulate the member of the newly constituted Union Body and at the same time wish the student community of K. C. Das Commerce College for their bright and happy future.

Thanking you.

Sumit Kothari
Vice-President

Report of Social Service Secretary

I, Joy Mandal, devote my warm wishes to our honourable Principal, Dr. Hitesh Deka, respected teachers and the Selection Committee for giving me the chance to serve my institution.

I recall with delight the love and support I received from each and everyone and more specially from my Teacher-in-charge, Mrs. Pallavi Kakati, Lecturer, Department of Finance.

During my tenure, I extended all possible help in organising events like Fresher's Social, Sri Sri Saraswati Puja, Foundation Day of the College, College Week Festival etc. I am also going to organise a 'Charity Programme' for the orphans which will be held at Assam Sishu Kalyan Sadan, Jalukbari, in the month of December, 2008.

To conclude, I congratulate the new members of the Students' Union Body and also offer my best wishes to all the students of K. C. Das Commerce College.

Thanking you.

Joy Mandal
Social Service Secretary

Report of Music and Cultural Secretary

I Masoom Roy of B.Com 3rd year feels enlightened and honoured to be a part of the Union Body as Music and Cultural Secretary for the session 2007-2008.

During my tenure I got the opportunity to arrange various competitions like Rabha Sangeet Competition, Rabindra Sangeet Competition, Modern Song Competition and Jyoti Sangeet Competition in the college. The entire cultural week was ended by a musical programme in which various junior and senior talents were being appraised.

The freshers was being organised by the Students' Union on the occasion of welcoming all the new and fresh faces in the college. The freshers was organised in the month of August and during this occasion various new and fresh talents were given a chance to present their talent.

During my tenure, I also tried to represent K. C. Das Commerce College in various musical competitions being organised by other colleges.

Finally, I would like to conclude on the happy note that I felt extremely privileged to be a part of this union family and would like to co-operate with the new union body in the college activities whole heartedly.

Masoom Roy
Music and Cultural Secretary

Report of Debate & Symposium Secretary

I, Rikh Roy, of B.Com Final Year, feels pleasure and honoured to be a part of the "Students' Union Body" of K. C. Das Commerce College as a Debate & Symposium Secretary for the session 2007-2008.

During my tenure of activity as a Debate and Symposium Secretary, I have conducted competitions such as debate, recitation, extempore and quiz in the College Week, 2007-2008. Every participant has given their optimum performance in the competitions. During my tenure, I have also received many invitations from different colleges for inter college debate competitions and our students have successfully participated in the competitions.

Each and every members of Union Body worked and helped each other in our different sectors of work and worked with unity as the word sounds "Union".

Rikh Roy
Debate & Symposium Secretary

Report of Major Games Secretary

I convey my thanks to our honourable Principal Sir, Dr. Hitesh Deka, teacher in-charge Mr. Safiqul Haque and to all my teachers who have given opportunity to serve as the Major Games Secretary for the session 2007-2008.

During my tenure the College Week was held and various games were organised in free and fair manner. Large number of students took part in every competition. All these competitions would not have been completed without the co-operation of the teaching staff and all my friends. I feel proud that I am a part of such to everybody if I did anything wrong during my tenure.

Before I conclude I would like to say that it was really a memorable and exciting phase of my life to serve as the Major Games Secretary of the college.

Lastly I would like to offer my best wishes to the new Union Body of the college.

Thank you.

Dingki Lahon

Secretary, Major Games

Report of Minor Games Secretary

K.C. Das Commerce College is an institution in which one would feel privileged to study. And it is a blessing of the teachers and the selection committee to honour me with the post of Secretary, Minor Games for the session 2007-2008.

During my tenure I tried my best to fulfil the expectation and wants of the students. It was very interesting to see that the participation of different games from the students, especially from girls was huge. I tried my best to perform my duties as the Minor Games, Secretary. And apologies I did any wrong.

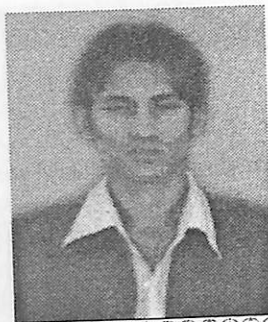
I conclude by wishing all the best and a very happy tenure, to the present Union Body.

At last I would like to thank our Respected Principal Sir, teacher in-charge, Sir Naba Kr. Goswami, HOD, Department of Finance, Swabera Islam, HOD, Department of Economics for their kind support and valuable suggestion.

Thanking you.

Amit Sankar Talukdar

Secretary, Minor Games

Report of Boys' Common Room Secretary

At first I want to say that I am very proud to be a student of this college and for becoming the member of the student union. I am very much thankful to our respected Principal Sir and the students and teachers of our college for selecting me as a secretary for 'Boys' Common Room' for the session 2007-2008.

A number of great events were held in the college during the year. During my tenure I have done my best to provide more facilities.

Before I conclude I pay my humble gratitude to respected Principal Sir and the Prof. in-charge, Mr. Dhani Kanta Kalita, for the kind support and valuable suggestions.

And at last but not the least, I convey my best wishes to the newly formed members of students' union. I would also like to wishing junior KCIANS bright and prosperous future.

Best of luck.

Subash Ranjan Jha
Secretary, Boys' Common Room

Report of Girls' Common Room Secretary

At the very outset, I would like to thank God and my parents for providing me the opportunity to be a part of the K. C. Das Commerce College family. I am equally grateful to the college authority for giving me the opportunity to serve my college.

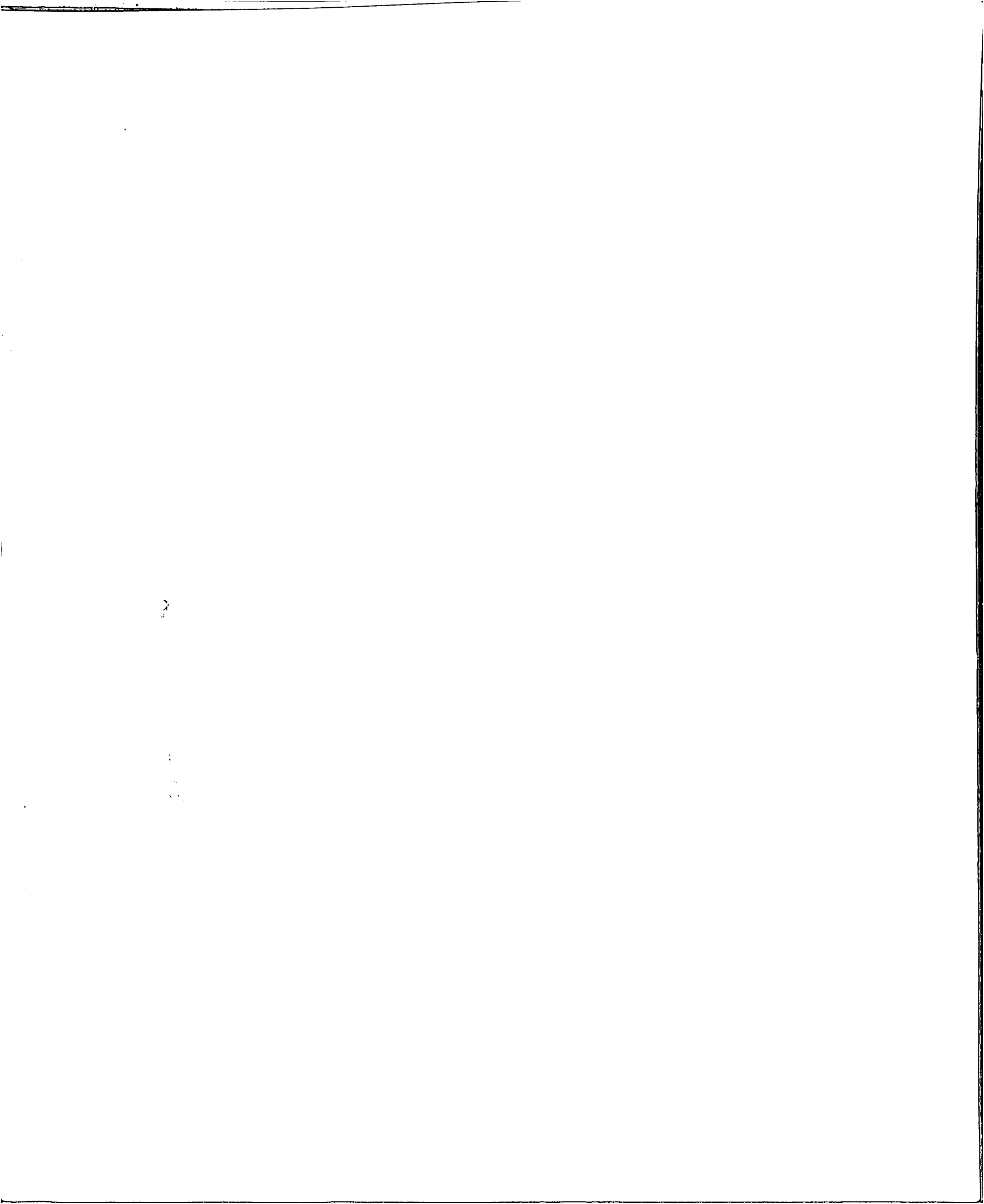
I am extremely grateful for the unconditional love, support and guidance extended by our honourable Principal, Dr. Hitesh Deka, Teacher-in-charge (Girls' Common Room), Mrs. Purnima Singh, our respected faculty members and all my fellow friends.

During my tenure I tried my utmost to keep up to the expectations of each and every members of the college. I have organised various events during the College Week Festival, I am thankful to the student community for taking part in the various activities and for displaying the right sporting attitude.

Lastly, I would like to convey my best wishes to the newly constituted Students' Union Body of K. C. Das Commerce College and wish all the students of my institution a very bright future.

Thanking you.

Rashmi Tiwari
Secretary, Girls' Common Room

A close-up of a human eye, looking slightly to the right. The eye is the central focus, with vibrant blue and red light trails and a grid pattern overlaid on it. The background is dark, and the overall effect is futuristic and high-tech.

Motto
Wisdom is Sublime